

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

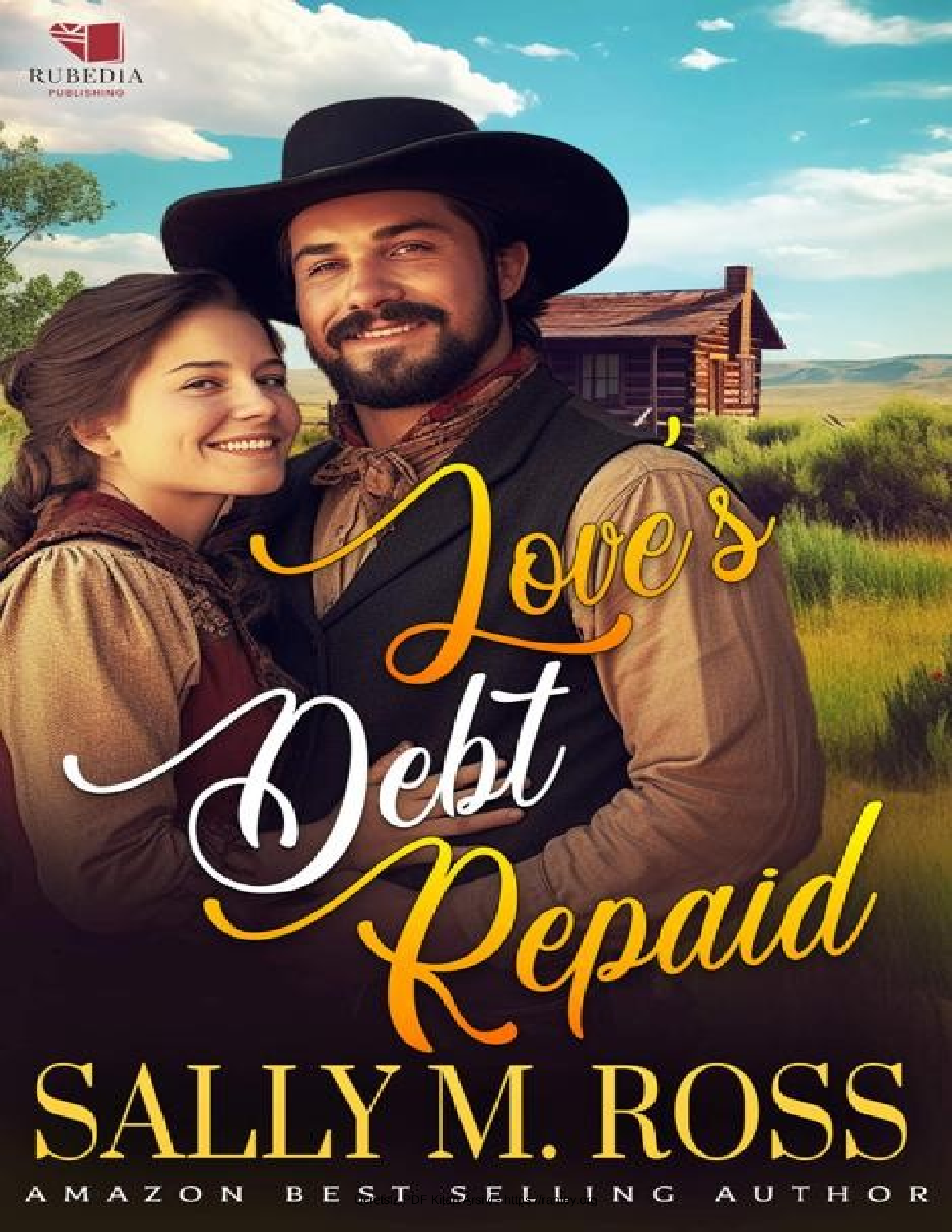
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Love's
Debt
Repaid

SALLY M. ROSS

AMAZON BEST SELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Aşkın Borcu Ödendi

TEK BAŞINA ROMAN

Batılı Bir Tarihi Romantizm Kitabı

tarafından

Sally M. Ross

OceanofPDF.com

Sorumluluk Reddi & Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024 Sally M. Ross

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu belgenin herhangi bir bölümünün elektronik ortamda veya basılı formatta çoğaltılması, çoğaltılması veya iletilmesi hiçbir şekilde yasal değildir. Bu belgenin kaydedilmesi yayınlanması kesinlikle yasaktır ve yayıncının yazılı izni olmadıkça bu belgenin saklanması izin verilmez.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İçindekiler

[Love's Debt Repaid](#) ve Telif

[Hakkı İçindekiler](#)

[Sally M. Ross'tan Mektup](#)

[Yayıncılık Yolculuğuma](#)

[Katılın! Blurb](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltıncı](#)

[BölümDokuzunc](#)

[u Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[Bölüm On Yedi](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Yirmi](#)

[İki BölümOn Sekiz](#)

[On Dokuz Yirmi](#)

[Yirmi Bir](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Dokuzuncu Dördüncü](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Otuz Birinci Bölüm](#)

[Otuz Otuz Otuz Otuz](#)

[Otuz Otuz Otuz](#)

[Beşinci Altıncı Yedinci](#)

[Sekizinci Otuzuncu](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Yedi](#)

[Bölüm İkinci Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Sekizinci](#)

[Sonsöz](#)

[Bir sonraki Romantik hikayeniz için hazır mısınız?](#)

[Dağın Kucağında Bir Aile Bulmak](#)

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Dürüst Değerlendirmeniz](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Sally M. Ross'tan Mektup

"Dünyada iki tür insan vardır; silahlı olanlar ve kazanlar."

"İyi, Kötü ve Çirkin" filmindeki bu ikonik cümle hayatımı dek değiştirecekti. Ben silahı ve benim durumumda kalemi tutan kişi olmayı seçtim!

Alfabeyi öğrenir öğrenmez yazmaya başladım. Başlarda küçük masallar yazıyordum ama bu sönmeyen tutkunun hayatımın amacı olduğunu biliyordum.

Kocamla klasik western filmlerine karşı aynı sevgiyi paylaşıyoruz ve sevimli laboratuvar hayvanımız Daisy ile birlikte küçük çiftliğimizde bu rüyayı gerçekleştirmek için Teksas'a taşındık.

Elime geçen her şeyi okuyan bir edebiyat bağımlısıyım, biraz da iç açıcı romanlar ve şiirlere zaafım var.

Bu yolculukta beni takip etmeyi seçerseniz, size arkadaş olmak isteyeceğiniz karakterleri, kalbinizin daha hızlı atmasını sağlayacak romantizmleri ve yeniden hayal kurmanızı sağlayacak sağlıklı, gerçek hikayeleri garanti edebilirim!

Bir dahaki sefere kadar,

Sally M. Ross

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Yayıncılık Yolculuğuma Katılın!

İlk Novella'mı alın + Yeni kitaplarım için takipte kalın!

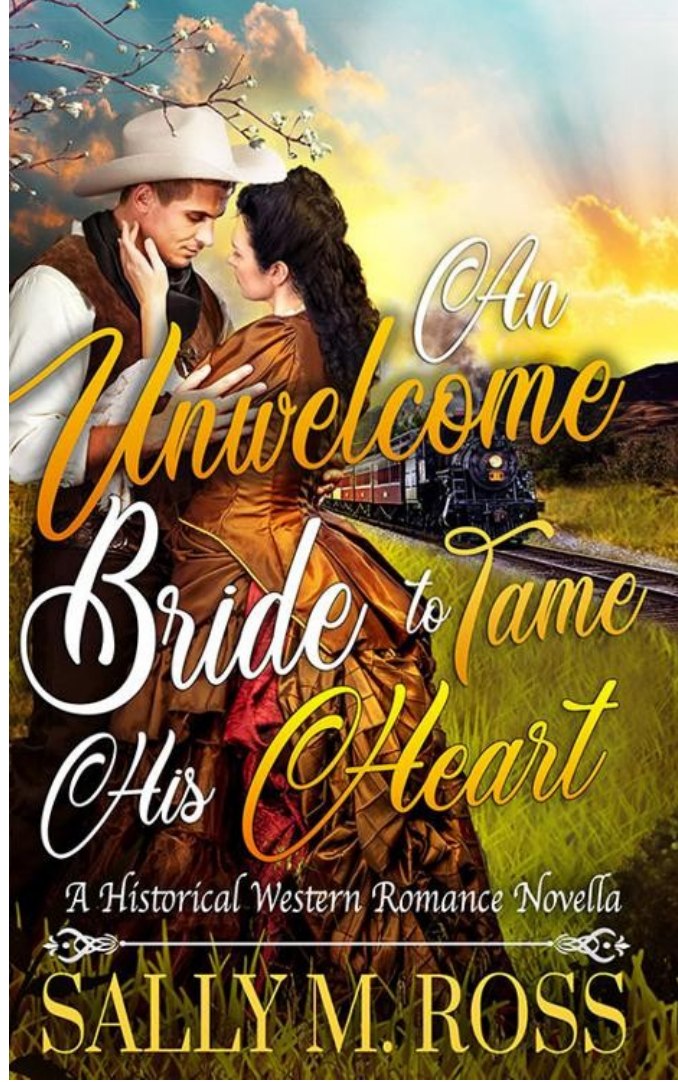
Sadık okuyucularım, okumak üzere olduğunuz kitabın ruhunu etkilediler! Bu kitabın başlığını ve kapağını seçmeme yardımcı oldular ve bir bütün olarak ruhunu etkilediler!

Yayıncılık yolculuğumda bana verdikleri destek hayati önem taşıyor!

Henüz üye değilseniz, hemen katılın! ÜCRETSİZ BONUS olarak, "Kalbini Ehlileştirmek için İstenmeyen Bir Gelin" adlı Novella'mı alacaksınız:

ÜCRETSİZ ÖZEL HEDİYE

(sadece abonelerim tarafından kullanılabilir)

[ÜCRETSİZ BONUS'unuzu Almak için Buraya Tıklayın!](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Blurb

Borcunu ödemek istiyor ve bu evlilik onun için sadece bir iş anlaşması. Ta ki gözleri onunkilerle buluşana kadar...

Jamie kendini bir yol ayrımında bulur. Mirasını güvence altına almak için çaresizce, en iyi arkadaşının ona bir koca bulma planını isteksizce kabul eder, kaderin sevgili çiftliği için ne sakladığından emin değildir...

Bir zamanlar müreffeh bir sığır çiftçisi olan Conor, artık borç yükü altında ezilmektedir. Borçlu olduğu kadın, Conor'a borcunu kapatabilecek bir çözüm önerdiğinde Conor kabul eder ama tek istediği bir iş anlaşmasıdır. Ta ki Jamie ile tanışana kadar...

Jamie ve Conor hararetli bir tartışma kasırgasında çarpışırken, ikisi de kaderin onlar için hazırladığı beklenmedik dönüşü tahmin edemez. Ancak Conor'ın yabancılaştığı amcası, yeni bulduğu servetten pay almak için yeniden ortaya çıktığında, umut dolu bir gelecek kurmak için bir araya gelmeleri gerekir...

Kaderin belirsiz ellerinden kurtuldular,

Mirasını planladığı bir yol ayrımındadır.

Şüpheler ve korkularla tereddüt ediyor,

Kader onların geleceğini belirliyor.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Önsöz

Silver Creek, Colorado

Spring, 1880

On sekiz yaşında olmak kolay değildir ve güneşin öptüğü teni ve yabani kestane rengi saçları bile kimsenin gençlik aşkının zorluklarından ve kaçınılmaz kalp kırıklıklarından kaçmasına yardımcı olmaz. Elbette Jamie Lancaster karşı cinse ve onların acımasız yöntemlerine pek aşina değildi, bu yüzden Billy Townsend onun deniz yeşili gözlerinin içine bakıp onu her yıl düzenlenen kasaba panayırına götürüp götüremeyeceğini sorduğunda, daha gülümsemeden gidici olmuştu.

Jamie aşık olmuştu ve bir süredir de öyleydi. Okul bir angarya, her öğleden sonra babasının çiftliğine ve ona öğretmeninin öğretebileceğinden çok daha fazlasını öğreten çiftlik hayatına kaçmadan önce katlanmak zorunda kaldığı bir hapis cezasıydı. Sadece çiftlikte babasına yardım ederken kendini gerçekten kendisi gibi hissediyordu ve bunu yapması ve olması için ona güven veren kişi de babasıydı.

Rattle Creek Çiftliği'nin sahibi dul Samuel Lancaster, kızına sıkı çalışmanın, bağımsızlığın ve kendine güvenin anlamını öğretmişti. Çocukluğu açık havanın zorluklarıyla geçmişti ve bunu kanıtlamak için beş yaşındayken attan düştüğünde çenesinde oluşan yara izini gururla taşıyordu. Hiçbir şey Jamie'nin atı Dixie'nin üzerinde tarlalara çıktığında, temiz dağ havasının ciğerlerini doldurduğu ve tırnaklarının altında kum ve çakıl hissettiği zamanki duyguya yaklaşmadı.

Winston Churchill'in dediği gibi, "Eyer üzerinde geçirilen hiçbir yaşam saati boşa gitmez." Samuel Lancaster'ın hiçbir çocuğu zamanını nasıl akıllıca harcayacağını bilmeden büyümeyecekti. Jamie'nin çiftlikteki geleceği daha o doğmadan belirlenmişti. Binicilik ve çiftçilik onların yaşam biçimiydi ve hiçbir elbise ve yemek kitabı buna engel olamazdı. Okulundaki kızlar yemek pişirmeyi ve dikiş dikmeyi öğrenirken, o zamanını saman balyalarını istifleyerek ve ahırdaki inekleri sağarak geçiriyordu.

Keşke bu beceriler Jamie'nin kendini dans eden bir çingiraklı yılan kadar rahat hissettiği okul bahçesinde işe yarasaydı. Kasaba halkının oğulları ve kızları olan diğer okul çocukları, geleneksel rollerini doğal bir rahatlıkla oynadılar ve Colorado, Silver Creek topluluğunda kendilerinden önceki erkek ve kadın nesillerinin rollerini sürdürdüler. Tüm erkekler geçim kaynağı, tüm kadınlar da ev kadınıydı.

Jamie pek uymuyordu; kızlar arasında bir fare kadar sessizdi ve ne yaparsa yapsın erkekler tarafından kabul görmüyordu. Deyim yerindeyse, o bölgelerde nadir bulunan bir türdü ve bu konuda ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Billy Townsend utangaç ve yalnız Jamie Lancaster'ı fark ettiğinde, bir kız aşık olmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Ama Billy, kasaba panayırının olduğu gece, bir elinde şapkası, diğer elinde dar sırtışının iki yanındaki ince saç tutamlarını okşayan çetesiyle birlikte onun evine geldiğinde, Jamie'nin aşka dair düşüncelerinin nefrete dönüşmesi gayet doğaldı.

Jamie ön verandada bekliyordu, alışılmadık, vücuda oturan formundan duyduğu rahatsızlığa rağmen bu durum için güzel bir beyaz elbise giymişti. Billy kapısına geldiğinde onu bu kıyafetle şaşırtmayı umarak buna değeceğini karar vermişti. Bunun yerine, Billy beklenmedik bir şekilde tüm okul arkadaşlarıyla birlikte geldiğinde şaşırın kendisi oldu.

"Merhaba Billy, arkadaşlarınla fuarda buluşacağımızı sanıyordum?"

"Nasılsın Jamie?" Billy sırıttı. "Güzelce temizlenmiyor musun? Sen Bir kez olsun kız gibi görünüyorsun. Bu gece seni kolumda başka kimsenin görmeyecek olması neredeyse üzücü."

"Neden, ne demek istiyorsun? Beni almaya gelmedin mi?" Jamie gözlerinde acı dolu bir ifadeyle sordu.

"Biliyor musun, ciddi olduğumu düşündüğünde çocuklar ve ben çok şaşırdık... Şakama inanmayacağından emindik, ama buradasın, samanlıkta iğne arar gibi kaybolmuş görünüyorsun." İşte o zaman

Billy'nin çocuk grubu kahkahalara boğuldu, Jamie'yi işaret ederek ve birbirlerinin sırtını sıvazlayarak zalim şakalarını başardıkları için tebrik ettiler.

Ne kadar çabalasa da Jamie gözyaşlarını daha fazla tutamadı ve Billy ile adamları fark etmeden önce onları hızla fırçalayarak uzaklaştırmaya çalıştı. Hayatında daha önce hiç bu kadar aşağılanmış ve yalnız hissetmemiştir.

"Ah, zavallı Jamie Lancaster. Neden içeri gidip annene ağlamıyorsun?" Billy hınzırca alay etti. "Whoops, unuttum... senin annen yok, değil mi Jamie? Sadece zavallı yaşlı baban var. Belki panayırda sana o eşlik edebilir, çünkü benim eşlik etmeyeceğim kesin."

Jamie alaylara boyun eğmeyi reddetti, vücudu titremesine ve dizlerinin bağı çözülmesine rağmen kıpırdamadan durmaya çalıştı. Bu okul çocuğu kabadayılar tarafından aşağılanmış olabilirdi ama babası ona incindiğini asla belli etmemesi gerektiği konusunda bir iki şey öğretmişti.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Silver Creek, Colorado

Spring, 1891

O korkunç günün üzerinden on yılı aşkın bir süre geçmişti ve 1891 yılı Colorado eyaleti, Silver Creek kasabası ve sakinleri için büyük değişimlerin yaşandığı bir dönemdi. Rattle Creek Çiftliği ve çevresindeki çiftlikler geliyordu. Kömür madencileri sendikalar kuruyor, bölge çapında çatışmalara yol açıyor ve altının keşfinden bu yana maden arayıcıları zenginlikten paylarını almak için ülkenin dört bir yanına gidiyorlardı.

22 Haziran 1850'de Kaliforniya'ya giden bir araba konvoyu Clear Creek ile birleştiği yerin hemen kuzeyindeki Güney Platte Nehri'ni geçerek altı mil boyunca batıya doğru ilerledi. Lewis Ralston altın tavasını dereye akan bir akarsuya daldırdı ve ilk tavasında altın buldu.

Birkaç yıl sonra, Kaliforniya Altına Hücum'a giden bir grup altın arayıcısı, Rocky Dağları'nın eteklerindeki Güney Platte Nehri Vadisi'ndeki çeşitli akarsularda az miktarda altın aradı. Altın külçeleri başlangıçta onları etkilemedi, ancak Rocky Dağları'ndaki altın söylentileri devam etti ve birkaç küçük parti bölgeyi araştırdı.

Bu keşfin haberi kısa sürede çok geniş bir alana yayıldı ve böylece Pike's Peak Altına Hücum başladı. Önümüzdeki üç yıl içinde 100.000'den fazla altın arayıcısı Colorado'ya akın etti ve bölgenin nehirleri ve akarsuları boyunca uzanan altın yatakları hızla yağmalandı. Ancak madenciler kısa süre sonra yakındaki dağlarda çok daha değerli sert kaya altın ve gümüş damarları keşfetti. Dünyanın dört bir yanındaki maceraperestler için Colorado'nun nehirleri ve vadileri bulunulması gereken yerlerdi.

Silver Creek'in yerel işletmeleri hızla büyüyordu ve beslenmeye ve sulanmaya ihtiyaç duyan yolcuların akınıyla birlikte daha fazla ve daha düzenli kaynaklara ihtiyaç duyuluyordu. Çiftçilik zor bir işti, sığircılıktan daha zor değildi.

Lancaster'ların Rattle Creek iftliği'nde ve telaş vardı. Günlük banyo için hiç mola verilmiyordu, toz almak için bile yeterince zaman yoktu.

Yirmi sekiz yaşındaki Jamie hiç genleşmiyordu ve babası onun geleceği için endişeleniyor, vasiyetinin kızı için umutlarının ve hayallerinin bir vasiyeti olmasını umuyordu. Bir tutam kır saı ve sakalıyla kendisi de toy bir genç değildi ve sık sık, hep çalışıp hiç oynamama felsefesinin kızına biraz fazla mı yansıdığını merak ediyordu.

Jamie'nin çocukluk arkadaşı ve sırdaşı Emily olmasaydı, babasından başka uvenebileceği birini bulabileceğinden pek emin değildi ve annesini bir ömür önce kaybetmişti. Batı'da en çok korkulan hastalık olan tüberkülozun yavaş etkileriyle geçen çileli üç yılın ardından, çok erken bir zamanda bu dünyadan ayrılmıştı. Jamie'nin annesi, yaşamı sona ermeden çok önce ondan ve babasından koparılmış, sesini ve ciğerlerini çalmış, geri kalanını da acı dolu santim santim söküp almıştı.

O zamandan bu yana yirmi yıldan fazla zaman geçmişti ama Anna'nın gölgesi hâlâ vardı. Jamie bunu onun yansımasında, zümrüt gözlerinde ve dağınık, evcilleştirilemeyen saçlarında görebiliyordu. Paylaştıkları bu zellikler Jamie'ye babasıyla birlikte nelerden yoksun yaşadıklarını her gün hatırlatıyordu ama yine de minnettardı ve sahip olduklarının her zaman farkındaydı; babası da iyi bir bakıcı ve yoldaştı.

Colorado'nun çok sıcak bir baharıydı ve hava güneş işığı, arpa ve ter kokuyordu. Konuşmak için çok az zaman vardı ve günler uzun ve zordu. Jamie'nin babası ona her zamankinden daha fazla uveniyordu ve o da içine sert ve kararlı bir gururla sarılmıştı.

Beş değerli çiftlik çalışanından biri olan Tom'la sohbet ederken, ki onlar olmadan çiftlik ve çiftlik çalışanları kesinlikle kaybolurdu, Jamie iftlik evine doğru baktı ve babasının elini alnına götürerek yaşlanan gözlerini öğle güneşinin parıltısından koruduğunu gördü. Bugün sulama ve hendeklerin kazılması için hazırlıklar yapıldı. Bunun için bütün

Ekibin çabaları ve artan sorumluluklarının ağırlığını omuzlarında hissetti.

"Pekala o zaman Tom. Güneş batana kadar yapacak çok işimiz var ve umarım hava, düveler görmeye ihtiyaç duymadan önce bu tarlayı kazıp sürene kadar devam eder."

Sadece birkaç ay içinde, önümüzdeki üreme sezonu için inekleri boğalarla tanıştırma zamanı gelecekti. Bundan sonra kış yağmurları düz, yeşil otlakları sular altında bırakacak ve bir sonraki ilkbaharda buzağılama mevsimine hazırlık için büyüyen annelere gerekli besini sağlayacaktı.

Günler uzun ve zordu, ama bir kovboyun hayatı böyleydi ve Jamie, iliklerine kadar yorgun olsa da, güçlü bir örnek olmak ve kendini babasına kanıtlamak istiyordu.

"Haydi başlayalım o zaman, beyler," diye duyurdu Jamie, diğer adamlar etrafında toplanırken kendinden emin olduğunu umduğu bir ifadeyle.

Ahırın yan tarafına doğru yürüyen Jamie, botları ayaklarının altındaki yeni dönmüş toprağa batarken, öğleden sonra için hazırlanan kazma ve kürekleri topladı ve mera çitinin yanında hazır bekleyen babasına ve çiftlik çalışanlarına katıldı.

Tom, Jamie ve babasına, "Çocuklar az önce son kısa boynuzluların sağımını bitirdiler ve kasabadan sipariş ettiğimiz ip ve kovaları ," diye haber verdi.

"Pekâlâ." Jamie başıyla onayladı. "Herkes atını eyerledi ve yola çıkmaya hazır mı?" diye sordu, bakışlarını kilometrelerce uzaktaki çayırlara ve yukarıdaki berrak, mavi gökyüzüne doğru uzanan tarlaların diğer tarafında otlayan sürüye kaydırarak.

Jamie, "Sen bu tarafta kalıp sığırlara göz kulak olurken biz de barajın oradaki tünellere gitsek iyi olacak gibi görünüyor," dedi,

Başını babasına doğru çevirdi.

"Ne oynuyorsun, Jamie? Ben de sizler gibi ellerimi toprağa sokacağım. Benim için endişelenme," diye cevap verdi Jamie'nin babası, gözlerinde şaşkın bir ifade ve güneşten yıpranmış yüzünde sinsî bir sırıtışla.

"Baba, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye araya girdi Jamie onaylamayan bir bakışla. "Son zamanlarda kendini pek iyi hissetmediğini biliyorsun ve bugün hava çok sıcak. Kötüleşmeni istemiyorum."

"Sevgilim," dedi Samuel yumuşak bir sesle, "kendini boş yere üzme. Ben gayet iyiyim ve rahatsızlığımı gidermek için atımın sırtından daha iyi yer yok."

Hızla bir yere varamadığını gören Jamie içini çekti ve , yüzünde yeniden kararlı bir ifade belirdi. Babasıyla tartışmaması gerektiğini biliyordu ve en iyisinin uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek olduğuna karar verdi. "Pekâlâ, o zaman işe koyulalım ve çenemizi sallamayı bırakalım. Gün ışığını yakıyoruz!" diye duyurdu ve ekip atlarını topladı, kazma ve kürekleri sırtlarına bağlayarak eyerlediler ve kazacak bir arazi bulmak için yola koyuldular.

Üç saat geçmişti ve ışık kızıl ufukta alçalmaya başlamıştı ama yazın tatlı kokusu güneşin daha saatlerce batmayacağını . Yılın bu zamanında günler uzun ve kurak geçerdi ve küçük Silver Creek kasabası ile çevresindeki çiftliklerdeki işletmeler gün ışığından en iyi şekilde yararlanır, güneşli günlerden faydalanmak ve gelecek karanlık günlere karşı kendilerini korumak için çift mesai yaparlardı.

Jamie ve adamları tarladaydı, kazma ve küreklerin ileri geri hareket ederek terleten hareketleri zor kazanılmış bazı sonuçları ortaya çıkarmaya başlamıştı. Bir buçuk metre derinliğinde ve iki metre genişliğinde yirmi metrelik drenaj hendeği önlerinde uzanıyor, taze bir rüzgâr esmeye başladığında kazılan topraktan küçük avuçlar meranın kenarına saçılıyordu.

"Baba, sanırım akşam yemeği için çiftliğe dönme vaktin geldi," dedi Jamie. "Işık Montgomery's Hill'e vurana kadar devam edebiliriz, sonra da eve döneriz."

Jamie'nin babası gözlerinde şaşkın bir ifadeyle, "Sevgili kızım," diye cevap verdi. "Sana ne oldu böyle? Büyükbabanın her zaman ne dediğini çok iyi biliyorsun, aklından geçeni söyle ama hızlı bir ata bin ve ben senin atının bir kasırgayı bile geride bırakabileceğini biliyorum. O yüzden hadi çık dışarı," diye devam etti. "Neden benimle ebeveyn senmişsin ve ben de çocukmuşum gibi konuşuyorsun?" diye sordu Jamie'ye, alnında giderek artan bir şüpheyile kaşlarını çatarak.

"Baba, bir şey demek istemediğimi biliyorsun," dedi Jamie sıkılmış dudaklarıyla, hendeğe doğru dönerken ve hâlâ çalışmakta olan kovboyların gülümseyen yüzlerinden kaçınmak için bakışlarını aşağı indirirken. "Tek söylediğim, her zaman bu kadar çok çalışmana gerek olmadığı."

Jamie ne kadar temkinli davranırsa davransın, duyguları incindiğinde bilinçaltında açığa vurduğu sözlerin, çenesinde onu ele veren ince bir seğirmenin farkında değildi. Sert dış görünüşüne rağmen, her zaman çivi kadar sert ve sert bir kovboy kızı gibi davranmasına rağmen, babası ve kötüleşen sağlığı için endişeleniyordu.

"Pekala hayatım, akıllı bir adam ne zaman bırakacağını bilir," diye boyun eğdi. "Kendimi eve götüreceğim ve akşam yemeğinde hepinizle görüşeceğim. Unutma kızım, endişe sallanan bir at gibidir. Seni hiçbir yere götürmeyen bir şeydir," diye ekledi babası, gök mavisi gözlerini onunkilere dikerek.

Bununla birlikte Jamie, babasının Stetson'ını astığı çit direğinden almasını izledi ve botunu kılıfına sokup doru mustang'inin eyerine doğru sallanmadan önce başının üstüne bir öpücük kondururken utanç içinde omuzlarını sıktı. Jamie onu ve aygırı Bandit'i çiftlik evine doğru giderken bakışlarıyla takip ederken duyulan tek şey yüksek sesli bir "klik" sesiydi.

Zihninin gözünde bir ileri bir geri sallanan tahta atı umutsuzca görmezden gelmeye çalışırken, babasının formu uzaklarda kaybolurken onun sırtına bakmaya devam etti. Babasının ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve amaçsız üzüntüsü konusunda haklı olduğunu da biliyordu ama tüm sevginizi babanıza adadığınızda, düşüş için endişelenmekten kendinizi alamıyordunuz.

Dört saat ve çok sayıda kazma işleminden sonra ekip nefes almak ve ilerlemelerini değerlendirmek için mola verdi.

"Sanırım bugün için yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Sen ne dersin Tom?" Jamie uzaktaki tepeye ve arkasında batan güneşe bakarak sordu.

"Sanırım haklısın Jamie," diye onayladı Tom. "Çocuklar karınlarını doyurmaktan ve gece yatmaktan mutlu olacaklardır. Sabah işe koyulmadan önce hepimizin iyi bir uyku çekmesi en iyisi."

"Pekala o zaman, siz ve çocuklar giderken tüm ekipmanı ahıra götürmenizin bir sakıncası yoksa, ben de eve geri dönüp oraya vardığınızda hepimizi sıcak bir tabak yemeğin beklediğinden emin olacağım," diye söz verdi Jamie.

"Elbette, Jamie. Haydi çocuklar. Bayanı duydunuz. Kürekleri ve kazmaları alıp karanlık çökmeden eve gidelim."

Tom ve diğer çiftlik çalışanları tüm aletleri toplamak için işe koyulurken, Jamie de çit hattının biraz daha aşağısına doğru yürüyerek Dixie adlı patiska kısırağının iplerini çözdü. Binmeye hazır olduğunda, Dixie'yi bir 'Gee up' ile hareket ettirdi ve eve doğru döndü.

Mutfak penceresinden sıcak sarı ışıkların parıltısını görmek için sabırsızlanan Jamie, Dixie'yi dörtnala koşturdu; günün sıcağı soğuyan toprağın derinliklerine gömüldüğüne göre kızın daha hızlı gitmesinde bir sakınca görmüyordu. Gün batımının son ışınlarının kehribar rengi Jamie'nin kestane rengi buklelerine bal sarısı vurgular yapıyordu,

Güneşin açık altın renginde ağarttığı ve teninin koyu bronz olduğu çocukluk görünümünü anımsatıyordu.

Aradan yirmi yıl geçmişti ve kışın aylarca süren soğuktan sonra sıcak yaz güneşi geri döner dönmez, vücudu değişimi neredeyse anında hissetti, tıpkı donan kanın buzunun çözülmesi gibi, donma ısırtığının çözülmesi aynı anda hem acı hem de zevk karıncalanmalarına yol açıyordu.

Çiftlik evine yaklaştıklarında Jamie kendini, karmakarışık saçlarının arasından geçen esintide ve Dixie'nin onun altında sarf ettiği eforun sıcaklığında kaybolmuş buldu. Sol taraflarında Bandit'in tiz kişnemesi ve Dixie'nin adımlarındaki ince tereddüt olmasaydı, babasının cesedi fark edilmeyecekti, o kadar küçük ve hareketsiz görünüyordu ki aşağıda, toynakların bastığı yerde.

"Baba?" Jamie bir cevap almayı umarak ama cevap alamayacağını bilerek fısıldadığını duydu. Kalbi kulak zarlarında o kadar şiddetli atıyordu ki, bu kelimeyi yüksek sesle söyleyip söylemediğini bile sorguladı, göğsünün içinde öyle bir kargaşa vardı ki.

Aceleyle eyerinden atladı, kaygan topuklarının üzerine sertçe indi, ellerini iki yanına koyarak dizlerinin üzerine çöktü, parmakları yumuşak toprağı derinlemesine kazdı. Hızla çarpan kalbi göğsünde bir sıkışma ve nefesinde bir hızlanmaya neden olurken görüşü bulanıklaşmaya başladı. Yine de Jamie, babasının tozla kaplı Stetson'unun avucunun çok uzağında olmadığını seçebiliyordu ve beş adım ötede Haydut duruyordu, işi bittiği için kişnemesi kesilmişti ve dikkati artık efendisine odaklanmamıştı.

Jamie'nin şokla açılmış gözleri Bandit'inkilere takıldı ve Bandit biraz geri çekildi ve cesaretlendirici bir "Sorun yok oğlum," dedikten sonra Dixie'nin yanından geçerek bir çavdar tarlasına doğru ilerledi ve açlıkla birkaç uzun bıçağı kopardı. Jamie gözlerini aygırdan ayırmıyor, kabus olmadığını kabul etmek zorunda kalmadan önce bu kabustan uyanmak için bir süre daha umutsuzca yalvarıyordu.

"Babacığım? Baba, iyi misin?" Jamie babasının ne diyeceğini biliyordu, eğer hala buralarda olsaydı, iyi olduğunu ve endişelenmemesini söylerdi, ama değildi ve söyleyemezdi de.

"Baba, ne oldu? Anlamıyorum. Bilseydim, seninle birlikte olduğumdan emin olurdum, ama..."

Jamie ayaklarını sürüyerek ilerledi, babasının bedenine doğru eğilip başını hareketsiz göğsüne koyarken dizleri toprağa daha da gömüldü. Yüzü kir içindeydi, toprak zerrelere nemli tenine yapışıyor ve akmaya devam eden gözyaşlarını silerken burnunun kenarındaki çillerle karışıyordu.

Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Ne anlamı vardı ki? O artık gitmişti ve geri gelmeyecekti. Şansı olsa bile, bir kovboy asla veda etmezdi; bu onun doğasında yoktu.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Pınarı, 1891

Cenaze günü bunaltıcıydı. Jamie'nin babasının kalp krizi geçirdiği geceden bu yana geçen beş gün boyunca, mevsimin bu kadar geç zamanları için alışılmadık olan amansız bir sıcak hava dalgası hiç dinmemişti. Törene katılan herkes bu yapışkan rahatsızlığın ağırlığı altındaydı. Jamie'nin en yakın arkadaşı Emily Sinclair ona yakın duruyordu, birinin sol dirseği diğerinin sağ dirseğine yapıştı, Emily'nin diğer kolu ise iki yaşındaki oğlunu kalçasında tutuyordu.

Emily çok hoş bir kadındı. Vücudu düzgündü, uzun boylu ve gururluydu. Soluk teninde nemli bir parıltı vardı ve altın benekli kahverengi gözleri kestane rengi saçlarını tamamlıyordu. Onu tanıyan herkes, içinin de dışı kadar güzel olduğunu söylerdi.

Cemaatin geri kalanı ilahiyi okuyan vaize bakarken, Jamie'nin bakışları aşağı dönüktü ve Emily ona doğru bakıyordu, kaşları gözle görülür bir endişeyle örülmüştü. Jamie babasına söylediği son sözlerden beri konuşmamıştı, hatta Emily'ye bile... Bakışlarını aşağıya, yerdeki tabut şeklindeki çukura çevirdiğinde dar omuzlarındaki sürekli çökme abartılı bir hal almıştı.

"Rab benim çobanımdır, hiçbir şey istemem," diye başladı vaiz. "Beni yeşil çayırlarda yatırır. Beni durgun suların yanına götürür. Ruhumu onarır. Kendi adı uğruna beni doğruluk yollarına götürür. Ölümün gölgesindeki vadiden geçsem bile, kötülükten korkmam, çünkü sen benimlesin; değneğin ve asan beni teselli eder. Düşmanlarımla önünde bana sofrayı hazırlarsın; başımı yağla meshedersin; kâsem taşar. İyilik ve merhamet yaşamım boyunca beni izleyecek, sonsuza dek Rab'bin evinde yaşayacağım."

"Samuel'in ailesi adına, bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," diye devam etti vaiz. "Mezmun 46 bize şöyle der: "Tanrı sığınağımız ve gücümüzdür, sıkıntılı anlarımızda yardımcımızdır. Bu nedenle yer yerinden oynasa da, dağlar denizin ortasına sürüklense de korkmayacağız. Sular kükreyip coşsa da, Dağlar kabararak sarsılsa da. Bir ırmak vardır, akarsuları Tanrı'nın kentini, En Yüce Olan'ın Çardakları'nın kutsal yerini sevindirir. Tanrı onun ortasındadır; yerinden oynatılmayacaktır. Tanrı ona yardım edecek, hem de hemen."

Vaiz cenaze törenindeki cemaate baktı ve gülümsedi. "Samuel Lancaster zor bir günde çalışmanın gücüne inanan biriydi. Bugün burada bizimle birlikte olan kızı Jamie'ye de aynı inancı aşıladı. Samuel eşini trajik bir şekilde kaybettikten sonra tüm çabasını kızını yetiştirmek için harcadı ve sevgisinin gücü ve bu topraklara olan tutkusu sayesinde doğru ve değerli bir hayat yaşadı. Bunu hatırlayalım ve Samuel'in yaşadığı hayatı kutlayalım."

Sanki ortak bir keder içindeymişler gibi, tam vaizin son sözleri söylenirken, üzerlerinde toplanan bulutlar aniden patladı ve cemaatin üzerine bir tufan gönderdi. Yas tutanlar hızlıca vedalaşarak dağıldılar ve Jamie'yi babasının mezarı başında yalnız bıraktılar; Emily'nin sol kolu hasır bonesini oğlunun küçük başının üzerinde tutarak onu ani saldırıdan koruyordu.

"Jamie, sanırım içeri girsek iyi olacak. kurbağa yağıyor ve ikinizin de üşütmesini istemiyorum," dedi Emily usulca.

Jamie arkadaşının sözleri üzerine yüzünü yukarı ve yana çevirdiğinde Emily ve küçük oğlunu hâlâ yanında ve iliklerine kadar sıırsıklam halde buldu. O zamana kadar yağmurun yağdığını fark etmemişti ve yüzünü gökyüzüne çevirerek gözlerini kapattı ve göz kapaklarına inen serin sağanağı hissetti.

Yükselen sıcakta çamurlu toprak kokusunu içine çekti ve dudaklarında bir gülümseme hissetti, ana teslim oldu, aniden emin hissetti

Babasının bulut patlamasını gönderdiğini, ona hendek açılması gereken tarlaları ve hâlâ yapılması gereken işleri hatırlattığını söyledi.

"Sen içeri gir Emily, kendine ve küçük çocuğa yedek odadan kuru giysiler al. Ben birazdan geliyorum," dedi Jamie minnettar bir gülümsemeyle.

Jamie, sesini duyan arkadaşının yüzündeki rahatlamayı görebiliyordu ve Emily dönüp eve geri dönmeden önce onu yanağından hızlıca öptüğünde tekrar gülümsedi. Çocuk Finlay'ın Emily'nin kollarında çoktan uykuya daldığını görebiliyordu, sıcak alnı Emily'nin boynuna yaslanmıştı ve yağmurun serinliğiyle uyukluyordu. Belki on dakika kadar daha durdu; bunu söylemek zordu ve eve girdiğinde onu sıcacık bir ateş ve dumanı tüten sıcak bir kase çorba karşıladı.

İki gün ve saatlerce ağladıktan sonra Jamie, Silver Creek'in yerel avukatı Daniel Preston'dan babasının vasiyetini görüşmek üzere gelmesini isteyen bir mektup aldı. Bu talep çok ani gelmişti ve Jamie mektupta babasının adının göğsünde yarattığı keskin acı karşısında irkildi. Vefatının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve her şey açıklanamayacak kadar doğal bir şekilde ilerliyordu.

Çiftlik çalışanları yine iş başındaydı; sığırların her zamanki gibi beslenmesi ve sağılması gerekiyordu ve toprak işlenmeyi bekliyordu. Hayat devam ediyordu ve Jamie kaybının yasını sessizce ve yavaşça tutmak için zamanının kalmadığından korkuyordu. Avukatın evrak işleriyle ilgilenmiyordu ama içgüdüsel olarak babasının her şeyin hızlı ve düzgün bir şekilde halledilmesini isteyeceğini biliyordu, bu yüzden kasabaya yapacağı kısa yolculuk için atını eyerlemekte hiç vakit kaybetmedi.

Yarım saat geçmemiştir ki kendini ana caddede sabahın ortasındaki koşuşturmanın içinde buldu; arabalar ve atlar hızla satılan ve teslim edilen mallarla doluydu. Şimdiye kadar Winfield Scott Stratton'ın Cripple Creek'te altın bulduğu haberi her yere yayılmıştı ve tam zamanlı işi olmayan herkes

tek başlarına maden aramaya ya da madenlere doğru yol almaya hazırlanıyorlardı.

Önündeki yolun maaş günü bir bardan daha kalabalık olduğunu gören Jamie, Dixie'yi yerel bakkallardan birinin önündeki su yalağının yanına bağladı, çıkarken biraz erzak alacağını hatırlattı ve yolun geri kalanını yürüyerek kat etti.

Avukatın ofisi gösterişten uzaktı, küçük kasabanın diğer tek katlı yapılarıyla aynı geleneği sürdürüyordu, ön duvarı çatının üzerine uzanıyor ve sade ama profesyonel bir cephe oluşturunuyordu. Jamie ön verandanın basamaklarını çıktı, eski ahşabın tanıdık gıcirtısı ayaklarının altındaydı ve ön kapıyı açtı.

"Merhaba Dorothy. Daniel'ı görmeye geldim," diyerek küçük resepsiyon masasındaki kadını selamladı.

"Merhaba Jamie. Seni görmek çok güzel," diye selamladı Dorothy. "Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı. Bay Preston'a burada olduğunu haber vereyim, hayatım. Sen otur, ben hemen döneceğim."

Jamie bu teklifi reddetti, onun yerine pencerenin yanında durup ana caddenin çatılarının üzerinden yağmur belirtisi olup olmadığına baktı. O ve adamlarının, Temmuz ayında yağması umulan yağmurlara tarlaların geri kalanını hazırlayabilmeleri için birkaç hafta boyunca gökyüzünün açık olmasına ihtiyaçları vardı. Ondan sonra, sonbaharın ortasında kurak dönem sona erene kadar bir daha yağmur görmeleri mümkün değildi ve eğer geçen iki yıldaki gibi bir şey olursa, tarlalar Noel'e kadar pek bir şey göremeyebilirdi.

Rattle Creek Çiftliği kuraklığı atlattığı için şanslıydı. Jamie, babasının öngörülemeyen zorluklarla başa çıkma konusundaki onlarca yıllık deneyimi için sonsuza dek minnettar kalacaktı. Yağmur yağmayan bir başka mevsime hazırlık olarak kış için fazladan yem depolamıştı ama diğerleri o kadar şanslı değildi. Birçok çiftlik sahibi telafisi mümkün olmayan kayıplar yaşamıştı. Ancak Jamie'nin gelecekteki çiftlik işleriyle ilgili düşünceleri, arkasından gelen güven verici bir sesle geçici olarak askıya alındı.

"Bayan Lancaster. Sizi görmek ne güzel. Lütfen bana katılın," dedi Bay Preston ve kolunu öne doğru uzatarak Jamie'yi yönlendirdi.

Jamie masasının yanında duran gülümseyen Dorothy'nin yanından geçerek koridordan avukatın ofisine doğru ilerledi.

"İçeri girin ve oturun Bayan Lancaster," diye teklif etti Bay Preston.

"Lütfen, Daniel. Bana Jamie diyebileceğini biliyorsun," diye cevap verdi, Bir sandalye çekerek.

"Evet, elbette," diye gülümsedi Bay Preston. "Bana hatırlatmayı hiç unutmuyorsun Jamie." Bay Preston devam etmeden önce her iki taraf da kırmızı meşe masanın iki ucuna oturdu.

"Öncelikle, sevgili babanızın vefatı dolayısıyla size en derin taziyelerimi sunmalıyım. Cenaze töreni çok dokunaklıydı ve onu çok özleyeceğinizi biliyorum. O harika bir insandı ve sizin ve bu kasabanın kaybı için gerçekten üzgünüm."

"Teşekkür . Bunu söylemeniz çok nazıkçe."

"Baban çiftlikte yaptığın işlerle her zaman gurur duyardı ve o artık yapamadığında burayla senin ilgileneceğini bilmek içini rahatlatırdı."

"İyi bir öğretmenim vardı," diye cevap verdi Jamie, avukatın iltifatlarından rahatsız olmuştu.

"Biliyor musun, baban bir keresinde bana 'Bir adam kovboy olarak doğmaz, kovboy olur' demişti. Ve eminim ki senin o güzel çiftliğine adadığın onca emekle gurur duyuyordu."

Jamie karşılığında gülümsedi, avukat ona babasının her zamanki bilge hatırlattı, gözlerini kucağına dikti, ne yapacağından emin değildi

cevap olarak. Bunun yerine sessiz kaldı ve Bay Preston devam etmeden önce odada kısa süreli rahatsız edici bir sessizliğin yerleşmesine izin verdi.

"Pekâlâ, o zaman doğrudan konuya girelim," diye kekeledi. Jamie adamın kaşlarının çatılmasından onun da huzursuz hissettiğini anlayabiliyordu.

"Peki, tartışacak tam olarak ne var?" diye sordu içtenlikle.

"Mirasınız var elbette, de babanızın belirlediği koşullar var."

"Koşullar derken neyi kastediyorsun?" Jamie şüpheyile sordu.

"Şey, babanızın vasiyeti bazıları kadar açık değil. Her şeyi senin adına bırakmış -ev, arazi, sığırlar ve iş- ama bir madde de eklemiş."

Daniel önündeki kâğıtları garip bir tavırla karıştırmaya başladı ve Jamie'nin şaşkın ifadesini açıkça görmezden geldi. Sinirle tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken omuzlarının bir çakalın tüyleri gibi diken diken olduğunu hissetti. Babası daha önce mirasıyla ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişti ama bu konuşmada bir şeyler hiç iyi gitmiyordu.

"Tamam mı? Peki madde ne? Bunu uzatmaya gerek yok, Daniel. Ben koca bir kıyım. Sadece nereye varmak istiyorsan oraya var," diye sordu Jamie, sakın ve toparlanmış görünmeye çalışmasına rağmen sesi yükseliyordu.

"Baban, kendisi ortalıkta yokken işlerle tek başına ilgilenmek zorunda kalmayacağından emin olmak istedi..." Bay Preston, sesinde bir acıma notasıyla açıkladı.

Jamie kimsenin kendisi için üzülmesine izin vermezdi, hele babası adına hiç. "Tom ve diğer çiftlik çalışanları bu konuda bana yardımcı olacaklar, peki babamın aklında onlardan başka tam olarak ne var?" diye sordu, yıpranan sinirlerini yatıştırmak için konuşmasını yavaşlatarak.

Bay Preston garip bir gülümsemeyle, "Artık yalnız bir kovboy kızı olmadığınızı söyleyebilir miyiz?" diye açıkladı.

Jamie onun yüz hatlarının altında biriken ince ter tabakasının altında parlamaya başladığını gözlemledi. Önündeki belgelerle onun arasında gergin bir şekilde bakışmaya devam ediyor, sayfaları hiç bitmeyen bir sırayla karıştırıyordu. Jamie onu küçüklüğünden beri tanımıyor olsaydı, onun kendisinden gerçekten korktuğunu düşünebilirdi.

"Tanrı aşkına, Daniel," diye tersledi. "Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun? Düzgün konuş, olur mu?"

"Pekâlâ Jamie," dedi Bay Preston usulca, ellerini barış işareti olarak kaldırmış, giderek gerginleşen konuşmayı yatıştırmaya çalışıyordu. "Şu anda olduğundan daha fazla üzülmeni istemiyorum."

Jamie çenesinin seğirmeye başladığını hissederek sabırsızca, "Açık konuşsaydın üzülmezdim," diye cevap verdi.

"Pekâlâ, Bayan Lancaster. Sanırım bunu söylemenin daha açık bir yolu yok ama babanız mirasın tamamını sadece evlendiğiniz gün almanızı şart koştu," diye itiraf etti Bay Preston. "O zamana kadar, ihtiyacınız olan süre boyunca sizi iyi ve düzgün bir şekilde tutacak aylık bir ödenek var. Ve eğer evlenmemeye karar verirsen, iş ikinci kuzenin olan Bay John Lancaster'a kalacak."

Toplantının geri kalanı Jamie'nin ani ve öfkeli ayrılışıyla kısa kesildi ama kesinlikle tatlı değildi. Bay Preston'ın onu sakinleştirmek gösterdiği tüm çabalara rağmen Jamie bir eşek arısı kadar kızgındı ve onu sakinleştirmenin hiçbir yolu yoktu. Kesinlikle öfkeliydi, babasına ve sevdiği tek adama ihanet ettiği duygusuyla yanıp tutuşuyordu. Eğer babası ona ve yeteneklerine güvenmiyorsa, o zaman kendine nasıl inanacaktı? Babasının gelecekteki yaşamıyla ilgili isteklerinin farkına varmak Jamie için kesinlikle yıkıcıydı.

Dorothy Jamie'ye daha iyi günler dilemeye fırsat bulamadan, Jamie ofisten çıkıp ana caddeye fırladı ve Şükran Günü'ndeki bir hindiden daha hızlı bir şekilde Dixie'yle birlikte ortadan kayboldu. Patlamaya hazırlandığında onu sakinleştirebilecek tek bir kişi vardı ve bunu Jamie'den daha iyi kimse bilemezdi, bu yüzden Emily'nin taş tuğlalı evinin kiremitli kırmızı çatısının ufukta görüldüğünü gördüğünde çenesinin biraz olsun açıldığını ve kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti.

"Bir saniyeliğine sakinleşirsen," diye bağırdı Emily, "babanın tüm bunlar için iyi bir nedeni olduğuna eminim. O asla sana ya da geleceğine zarar verecek bir şey yapmaz Jamie. Bunu sen de biliyorsun. O yüzden, bu işi kafanı şişirmeden halledelim."

Jamie inatla, "Babam beni şansı yaver gitmeyen bir baş belasına satmadan önce bunu düşünmeliydi," diye cevap verdi, botlarını ve çoraplarını çıkarıp mutfak zemininde sürüyerek pencere kenarında duran kova ve paspasa vurdu. Ardından kot ceketini silkti ve hem ateşini hem de sinirlerini soğutmak için yanındaki koltuğa bıraktı.

"İyi bir koca bulamayacağını sana düşündüren nedir?" Emily koyu kahverengi gözlerinde iyimser bir ışıltıyla sordu. Jamie bu bakışı çok iyi tanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşının her zamanki olumlu tavrını zaman zaman bıktırıcı buluyor ve elde edemeyeceğin bir şey için en iyisini ummanın hiçbir değeri olmadığını düşünüyordu.

"Silver Creek'teki adamların iyi olmadığını sen de biliyorsun Emily ve yakın zamanda önüme başka bir seçenek çıkacağını da sanmıyorum," diye itiraz etti Jamie.

"Hadi ama Jamie. On yıl önce olanları hayatının sonuna kadar unutamazsın," diye cevap verdi Emily. Sözleri canını acıtmıştı ama Jamie bunu belli etmek yerine her zaman yaptığı gibi hemen karşılık verdi.

"Elbette !" diye hırladı. "Ve yanıldığımı kanıtlamak için bana herhangi bir erkek gösteremezsin. Peki ya senin şu kaçıp giden adamına ne demeli?"

Çocuğunu dünyaya getirdikten sadece birkaç gün sonra mı? Böyle bir adamla mı evlenmeye heveslenmeliyim?" Jamie daha ağzından çıkmadan pişman olmuştu ama haksız da sayılmazdı.

"Elbette hayır," diye yanıtladı Emily, sesindeki incinmişliği gizlemek için büyük çaba harcayarak. "Ama bu iyi adam bulunamayacağına inanmaya devam etmen gerektiği anlamına gelmiyor!" diye bir kez daha itiraz etti.

"Birini söyle o zaman!" Jamie araya girdi. "Bir tane iyi adam söyle, onunla tanışacağıma söz veriyorum." Mutfak masasının yanında durmuş, kalçasını tahtaya yaslamış, iki kolunu göğsünün önünde kavuşturmuş, zayıf pazuları terden sırlıklam olmuş ve ayakları kesinlikle çıplaktı. Bunu asla kabul etmese de, şu anda arkadaşının kendisine yanıldığını kanıtlamasını umutsuzca istiyordu.

"Conor... Conor Callahan," diye duyurdu Emily. "İşte iyi bir beyefendi."

Jamie, Emily'nin yüksek elmacık kemiklerinde giderek büyüyen gülümsemeyi izledi ve arkadaşının sözleri karşısında ince, şaşırtıcı bir rahatlama hissetti.

"Şimdi Miller'ların yerinde çalışıyor," diye devam etti Emily. "Kendi çiftliğini kaybedeli sadece birkaç ay oldu. Colorado'nun en iyi çiftliklerinden biriydi. Anne ve babası, Martha ve Jacob, 85 yılında çiçek hastalığından aniden ölünce, on dokuz yaşındayken çiftliği tek başına işletmeye başlamak zorunda kaldı."

Jamie mutfak masasına oturdu, gözleri hâlâ öfkeyle doluydu ama sesi geçici olarak kesilmişti ve ateşli bakışlarının ardında merak dolu bir ifade vardı.

Emily, "Babası öldükten sonra işçilerin çoğu şanslarını madenlerde denemek için ayrıldı," dedi. "Dışarıda kendilerine bir bardak viski alacak yaşta olmayan bir çocuktan emir alacak kadar alçakgönüllü çok az adam vardır ve son altı yıldır bu işi neredeyse tek başına yürütüyordu. Yaptı mı

çok da iyi bir iş çıkardı ama kuraklığın ikinci yılını atlatamadı."

"Ne oldu?" Jamie sordu, gözlerinde ortak bir anlayış ve şefkat ifadesi vardı.

Emily, "Çiftliği ayakta tutmak için sahip olduğu her kuruşu kullandı," diye açıkladı. "Geçinebilmek için sığırlarını birer birer satmak zorunda kaldı ve bankaya olan borçlarını ödeyemeyince sonunda çiftliğe de veda etmek zorunda kaldı. Bu gerçekten utanç verici. Daha önce hiç bu kadar çalışkan ve yakışıklı bir adamla tanışmamıştım. Eğer o iyi bir adam değilse, ben böyle bir adamın varlığından bile haberdar değilim." Jamie arkadaşının sözlerini ve gözlerindeki umut dolu titreşimi anlayınca Emily sırttı.

Jamie, Emily'yi çok iyi tanıyordu ve bir kez aklına bir fikir takıldı mı, bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapar ya da söylerdi, bu yüzden Emily'nin kesinlikle kasıtlı olarak yaptığı abartıya aldırış etmedi. Tecrübeleri ona hayatının erken dönemlerinde güvenebileceği tek kişinin kendisi olduğunu öğretmişti, çünkü Silver Creek'te iyi erkek yoktu.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Miller Çiftliği Pınarı,

1891

Conor geniş sırtını çit direğine dayamış, güçlü omuzlarını öne doğru eğmiş ve Stetson'ını alnına indirmiş bir şekilde oturuyor, diğer çiftlik görevlisi William'ın gelmesini beklerken birkaç dakika uyuklamaya çalışıyordu. Beş aydır Miller'larda çalışıyordu ve şu ana kadar işler iyi gidiyordu.

William hayatının yarısını orada geçirmişti, bu yüzden çiftliğin giriş ve çıkışlarını nasırlı elinin tersi gibi biliyordu. Conor onun deneyimine minnettardı ve kendi inatçı ve gururlu doğasına ve bunun ilk rodeosu olmadığını ona sürekli hatırlatma dürtüsüne rağmen ondan bir şeyler öğrenebildiği için rahatlamıştı.

Conor, William'ın sert ve tozlu zeminde yaklaşan adımlarını duyunca kollarını açtı, geniş ellerini iki yanına koydu ve kendini ayağa kaldırdı. Son birkaç haftadır uyumak için çok az zamanı olmuştu ve uyuduğunda da son birkaç ayda yaşadıklarını düşünmekten uyumakta zorlanıyordu.

Şapkasını kaldırmadan önce elleriyle kot pantolonunun tozunu aldı ve kalın, siyah saçlarını parmaklarının arasından geriye doğru tarayıp güneşten kavrulmuş Stetson'ını tekrar aşağıya bastırdı. Parlayan alnını silerken ve takım arkadaşına doğru büyük bir adım atarken, delici mavi gözleri parlak sıcaklığın altında kısıldı.

"Merhaba, William. Beklerken birkaç dakikalığına yükümü hafif"

"Açıklamana gerek yok Conor," diye araya girdi William. "Sen yıllardır sahip olduğumuz en çalışkan işçisin. Elbette, fırsat buldukça mola ver."

"Bunu söylediğin için minnettarım. Peki, öğleden sonra için gündemde ne var?"

"Batı sınırında onarılması gereken bazı çit hatlarımız var. İhtiyar Miller bunun bir ay önce yapılması gerektiğini söylüyor ama dizlerimize kadar iki yüz kadar sığırı dağlamakla uğraşıyorduk ve bu işlerin ne kadar uzun sürdüğünü o bile bilmiyor."

"Birkaç yıl öncesini hatırlıyorum; ellerim neredeyse tükenmişti ve yüze yakın yeni düveyi halletmek için yalnızca iki adam ayırabiliyordum. Neredeyse ölümüne çalışıyorlardı. O iki çocuk olmasaydı ne yapardım bilmiyorum ve onların sıkı çalışmasının bir gününü bile hafife almadığımdan eminim."

William Conor'a bilmiş bir gülümseme verdi. "Çabalarınızın takdir edildiğini bilmek kesinlikle yardımcı oluyor. O yaşlı adamın ağzından en son ne zaman bir teşekkür kelimesi duyduğumu söyleyemem. Yine de hala yapılması gereken şeylerden bahsetmeyi seviyor. Size söylüyorum, büyük bir ağız büyük bir adam yapmaz ve bu silahın oğlu sadece şapka ve sığır değil."

Conor kahkahasını tutmaya çalıştı ama sadece kıs kıs gülmeyi başarabildi. Zamanında ihtiyar Miller gibi adamlarla çok karşılaşmıştı. Bir çiftlikte her türden renkli karakterle tanışmak anlamına geliyordu ve Conor'ın babası ona kartlarını çok erken göstermemesini, düşüncelerini kendine saklamasını ve bir adamı yargılamak için acele etmemesini, ancak hareketleriyle kendini göstermesine izin vermesini öğretti. Ona birden fazla kez en iyi vaazların vaaz vermek değil, yaşamak olduğunu hatırlattı. Her durum için bir sözü vardı ve oğlu hepsini duyduğundan emindi.

Yaşı yirmi beşten biraz küçük olabilirdi ama hayatı boyunca bir çiftlik sahibi olmuştu ve içten içe kendini iliklerine kadar yaşlı hissediyordu. Son beş yıl boyunca çiftlik hayatının zorlukları onu özellikle . Gençliğine rağmen

Görünüşte güçlü ve yetenekli bir adam ama bakışlarının ardında hala bir çocuk vardı, çok erken yaşta çok fazla sorumluluk verilmişti ve kaybettiği her şey için acı çekiyordu.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" William Conor'ı hayallerinden uyandırarak sordu.

"Ne dedin sen William? Özür dilerim, bir an için bulutların üzerindeydim."

"Diyordum ki," diye yanıtladı William rahat bir gülümsemeyle, "şu çitleri onarmaya ne dersin, böylece Miller'ı sırtımdan atabilirim? Çok uzun sürmez ve çok geçmeden akşam yemeğine erken başlayabiliriz. Sizi bilmem ama ben o kadar açım ki bir atı bile yiyebilirim," diye düşündü ve başını sağ taraflarındaki otlaklara doğru eğdi. "Eminim yaşlı Strider ve Charlie bunu söylediğimi duymaktan nefret ediyorlardır," diye kıkırdadı William.

Günün geri kalanı plana göre ilerledi ve gün batımında tüm çiftlik çalışanları yatakhane mutfağındaki akşam yemeği masasındaydı. William her zamanki gibi bir bardak elma şarabı kaldırdı ve kovboy duasını okudu: "Karnınız hiç guruldamasın, kalbiniz hiç ağrımasın, atınız hiç tökezlemesin, dizginleriniz hiç kopmasın," dedikten sonra, hepsi dudak uçuklatan, sıcacık tavuk, pilav ve et suyundan oluşan yemeklerine yumuldular.

Bütün bulaşıklar yıkandıktan ve herkes yattıktan sonra Conor kendini aynı şeyi yapamaz halde buldu. Maddi sıkıntıları onu geceleri uyutmuyordu, öyle ki Emily Sinclair'in onu ziyarete gelmesinden üç gün sonra, ancak bu akşam, aralarındaki ilginç tartışmayı doğru dürüst düşünebilecek kadar kendini iyi hissedebilmişti.

Emily'nin babası, Conor'ın küçüklüğünde babasının iyi bir arkadaşıydı ve Conor, Emily'nin kendi kişisel engellerini aştığını görerek ona her zaman hayranlık duymuştu. Sinclair'ler ailesine iyi davranmış ve son birkaç yıl boyunca ellerinden geldiğince yardım etmişlerdi, ancak borçlar biriktiğinde, arkadaşlarının desteği bile kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini engellemeye yetmiyordu.

Şimdi Conor kendini Miller çiftliğinde buluyordu; ailesinin on odalı büyük çiftlik evinin yerini dar çiftlik kulübesinin dört duvarı, sayvanlı yatağının yerini ise ince şilteli tek bir ranza almıştı. Ve öngörülebilir bir gelecek için Callahan çiftliği bankaya aitti.

Conor, ranza yatağının yanına sıkıştırmayı başardığı ahşap masasının üzerine çökmüş, yüzeyini gelişigüzel yığılmış gecikmiş faturalar kaplarken, penceresinden gelen fener ışığının titreşimi dikkatini çekti. Kapının kısa ve kendinden emin bir şekilde çalınması, onu çok şaşırtmış olsa da, bir ziyaretçisi olduğunu doğruladı.

Conor gıcırdayan kapıyı açarken, "Seni burada görmek ne güzel bir sürpriz Emily," diye selamladı. "Yine de akşamın bu saatinde seni dışarıda gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim, özellikle de evde bir genç varken," diye ekledi endişeyle.

"Endişelenmene gerek yok Conor, ben gayet iyiyim ve annem evde ufaklıkla birlikte." Emily gülümsedi. "Akşamın bu saatinde geldiğim için özür dilerim ama yılın bu zamanlarında ne kadar yoğun olduğunuzu biliyorum ve güneş akşam yemeğini çoktan geçtiği için sizi görmek için en iyi zamanın hava karardıktan sonra olacağını düşündüm."

"Conor eliyle ensesini kaşırken, başını hafifçe aşağı eğdi ve şu anki yaşam alanının durumundan duyduğu utancı gizledi. "Verandada oturmak ister misiniz? Korkarım odam bir tavuk kümesi kadar büyük ve bir o kadar da rahat."

Conor masasının yanındaki sandalyeyi çabucak kaptı, tek eliyle hava kadar hafifmiş gibi kaldırdı ve dışarı taşırken döndürdü ve cılız verandadaki duvara dayadı, kir içinde geçen bir günün ardından temizlenmiş lekesiz bir elle tozunu aldı.

"Yani..." Conor verandanın basamaklarına oturup korkuluklardan birine yaslanırken şöyle dedi. "Bu güzel akşamın keyfini neye borçluyum?"

"Şey, Conor," diye başladı Emily. "Sana bir tür teklifte bulunmaya geldim. Düzeltmesi gereken bir durum var ve senin yardım edebileceğini düşündüm."

"Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa, Emily, kesinlikle denerim. Sen ve ailen aileme her zaman çok iyi davrandınız ve ben de bu iyiliğinizi geri ödemekten mutluluk duyarım." Conor "ödemek" kelimesini söylerken yüzünü buruşturdu ve hemen pişman oldu. Zaten Sinclair'lere hâlâ ne kadar borcu olduğunu bildiği için hissettiği utancı gizlemekte zorlanıyordu ve şimdi sanki bunu yüzüne vuruyormuş gibi hissediyordu. Conor ani utancını gizlemek için Emily'nin gözlerinin içine bakarak, "Bana düzeltilmesi gereken şu sorundan biraz daha bahsetsene," diye sordu.

Emily'nin gözleri parladı. "Conor, çiftliğini ne kadar sevdiğini ve bankadan geri almak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum, ama borcunu ödeyebilmek için o güzel sakalın bir porsuk kadar kırışana kadar çalışacağını tahmin ediyorum."

Conor Emily'nin açık sözlülüğü karşısında kızardı ama onun açık sözlü biri olduğunu biliyordu ve kesinlikle haksız da değildi. Cevap vermek için boğazını temizledi ama o daha cevap vermeden Emily devam etme fırsatını yakaladı.

"Bu kadar açık sözlü olduğum için özür dilerim," diye özür diledi Emily, alnında şefkatli bir kaş belirmişti, "ama lafı dolandırmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. İkimiz de başının büyük bir belada olduğunu biliyoruz ve bu beladan kurtulmana yardımcı olabileceğine inandığım bir teklifim var."

Conor'ın kalın kaşları havaya kalktı ve loş fener ışığında bile, delici mavi gözlerinde parlayan umut ışıltısını yanlış anlamak mümkün değildi. İlgisini çektiğini söylemek çok büyük bir eksiklik olurdu.

"Bence Lancaster'ların evine gelmen en iyisi. Cuma günü saat altıda orada buluşup teklifi daha detaylı konuşabiliriz," dedi Emily kesin bir tonla.

Conor'ın en hafif tabiriyle kafası karışmıştı, neden o kadar yer varken Lancaster'larda buluşmak istediğini merak ediyordu. Samuel'in öldüğünü duymuştu ve çiftliğin yakında satılacağını tahmin ediyordu. Karanlıkta kalmamak için en iyisinin gidip sormak olduğunu düşündü. "Davetin için minnettarım Emily, ama sormak zorundayım, neden Lancaster'larda? Bunun çiftliğin satışıyla bir ilgisi var mı?"

"Rattle Creek Çiftliği'nin satılık olduğu izlenimine nereden kapıldın?" Emily sordu, Conor onun ses tonunda bir değişiklik sezmişti.

Conor, "Bay Lancaster gittiğine göre buranın yeni bir sahibinin olması gerektiğini düşündüm," diye cevap verdi. "Hiçbir şey kastetmedim."

"Sanırım durumu yarın konuşsak daha iyi olacak. İş ortağımla tanışmanı istiyorum ve tanıştıktan sonra tüm detayları konuşabiliriz."

Emily'nin ısrarından tartışmayı bitirdiği anlaşıyordu ve Conor o zamana kadar beklemek zorunda olduğunu fark etti. Emily'nin bu konudaki ketumluğu yüzünden gururunun zedelendiğini hisseden Conor ayağa kalktı ve minnettar bir gülümsemeyle şapkasını eğerek davet için teşekkür etti ve hafta sonunda onu tekrar görmeyi dört gözle beklediğini ifade etti.

Conor kendini Rattle Creek Çiftliği'nin önündeki çitin yanında bulduğunda güneş ufukta alçakta asılı duruyordu ve günün sıcaklığı altındaki tozlu zeminden yükseliyordu. İleride, kot pantolonu tozla kaplanmış ve başında kocaman bir Stetson genç bir çiftlik işçisinin sırık gibi bedenini gördü. Çocuğun arazinin girişindeki bir kapının mandalıyla uğraştığı belliydi ve Conor adımlarını hızlandırdı, uzun adımları onu aceleyle yabancıya yaklaştırıyordu.

Conor çiftlik sahibinin arkasından, "N'aber ortak," diye seslendi. "Biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Conor şaşkınlıkla geri çekildi ve figür bir kasırga gibi dönüp çok kızgın bir kadının güzel yüzünü ortaya çıkarınca geri adım attı.

"Sen kime ortak diyorsun ve benim kapımın önünde ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırarak öfkeli kadın Conor'ın üç adım daha geri çekilmesine neden oldu, ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri hem barış hem de savunma gösterisi olarak öne bakıyordu.

"Özür dilerim hanımefendi. Sizi başka biri sandım. Sizi gücendirmek istememiştim. Zor durumda olduğunuzu gördüm ve yardım edebileceğimi düşündüm."

"Evet, kesinlikle yaptın ve kesinlikle yardıma ihtiyacım yok. Kendi lanet olası kapımı açmaktan daha fazlasını yapabilirim!" diye karşılık verdi zümrüt gözlerinde hançerlerle.

Eğer bakışlar öldürebiliyorsa, Conor işaretlenmiş bir adamdı. Karşısında Conor'ın şimdiye kadar karşılaştığı en vahşi kadın duruyordu, aynı zamanda en güzeli ve en ilgi çekicisiydi. Kadın Conor'ın ödünü koparmıştı ve avlunun öbür gelen tanıdık bir sesle rahat bir nefes aldı.

"Jamie, misafirimizle bu şekilde konuşarak ne yapıyorsun?" Emily azarladı, görünüşe bakılırsa aceleyle kapıya doğru yürürken sağ elinde hâlâ nemli bir mutfak havlusu vardı ve ses tonunda bir utanç titreşimi belirgindi. "Bu Conor Callahan. Bugün sohbet etmek için onu davet ettim ve sen onun ödünü koparıyorsun!" diye bağırdı.

Yani Emily'nin iş ortağı bu muydu? Conor bunu fark etti. Sözde evlenme teklifiyle ilgili umutları, önündeki şaşırtıcı manzarayı ılık esintinin tozuyla birlikte uçup gitmişti. Bütün bunlar gerçekte neyle ilgiliydi ve o buraya neden gelmişti?

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Pınarı, 1891

Jamie zamanında çok azar işitmişti ama sevgili Emily'den işittikleri açık ara en kötüleriydi. Emily'nin onun hakkındaki düşüncelerine gerçekten değer veriyordu ve misilleme yapma arzusu ne kadar şiddetli olursa olsun, Jamie her zaman kendini ona karşı koyamaz halde buluyordu. Bu durumda Jamie'nin yapabildiği tek şey, elleri kalçalarına sıkıca kenetlenmiş, sessiz bir bakış atmak oldu.

Conor, "Burada neler olup bittiğinden pek emin değilim ama belki de başka bir zaman gelmeliyim," dedi. "Korkarım genç bayanı üzdüm ve ben-"

"Siz kime genç bayan diyorsunuz bayım? Bu çiftliğin sahibinin ben olduğumu bilmenizi isterim ve bana Bayan Lancaster diye hitap edebilirsiniz," diye ısrar etti Jamie.

"En içten özürlerimi sunarım, Bayan Lancaster. I-"

"Senin özür dilemene gerek yok," diye araya girdi Emily. "Dürüstçe bir hata ve seni suçlamıyorum, Jamie burada o gülünç eski kıyafetlerini giyiyor. Çiftlik işçilerinden biri gibi giyindiğinde onu çiftlik işçilerinden biri sanmanıza şaşmamalı," diye devam etti Emily. "Bu benim en iyi ve en eski arkadaşım, Bayan Jamie Lancaster. Jamie, bence Bay Callahan'a bir özür borçlu olan sensin."

Uzun, garip bir duraksamadan sonra Jamie konuştu. "Özür dilerim Bay Callahan," dedi biraz da isteksizce. "Uzun bir gün geçirdim ve sanırım sinirimi karşıma çıkan ilk kişiden çıkardım. Lütfen, içeri gelip bir içki içmek için bize katılmaz mısınız?"

"Zorlama olmadığından eminseniz, susuzluğumu giderecek bir şeyler içmek isterim. Gün çok kavurucu geçti ve sonunu gördüğümüz için çok mutluyum," diye cevap verdi Conor.

Bununla birlikte üçü de kapıya yaklaştı, Jamie öne geçti ve kararlı bir güçle aceleyle kapının kilidini açtı. Arkalarından kapanan kapıya tutunabilmek için tekrar geriye doğru adım atarak onları içeri soktu. Kızın kendisiyle göz teması kurmaktan kaçınarak mandalı kilitlediğinden emin olduğunu gördü.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler, Emily arada bir gözlerinde gergin bir ifadeyle bakışlarını Jamie'ye çeviriyordu. Jamie yeni gelen yabancıya yan gözle baktı, onun sert görünüşünü ve etraflarını çevreleyen bakımlı araziye not aldığını gördü.

Devrilmiş otlaklar çit hattı boyunca uzanıyor, mütevazı ama davetkâr çiftlik evi güçlü bir meşenin gölgesinde dimdik duruyordu. Çiftlik evinin biraz daha gerisinde, altın renkli güneş batmaya başlayıp gökyüzünü pembe ve mor tonlarına boyarken ahırın silüetini seçebiliyorlardı.

Conor, "Burası kesinlikle çok güzel bir yer, Bayan Lancaster," dedi.

"Teşekkür ," diye yanıtladı Jamie. "Babam buraya kalbini ve ruhunu koydu.
bu çiftliği inşa etmek."

"Kaybınız için başsağlığı diliyorum," diye ekledi Conor. "Babanızla hiç tanışmadım ama Silver Creek'teki herkes tarafından çok sevilen ve saygı duyulan biri olduğunu biliyordum. Keşke elini sıkma şansım olsaydı."

Jamie sustu ama ona minnettar, kısa ömürlü bir gülümseme sundu, sonra başını öne çevirip dudaklarını sıkıca kapatarak yeni süpürülmüş çiftlik evinin verandasına yaklaştılar. Merdivenlerden çıktı ve ön kapıyı açtı, içeri adım atmadan önce topuklarını kapının kenarına vurdu.

"Ah, Jamie, Tanrı aşkına, bunu neden yaptın?" diye bağırdığını duydu Emily verandadan. "Daha on dakika önce verandayı süpürmüştüm ama bak nasıl da kir içinde bırakmışsın." Şimdi tek başına koridorda ilerleyen Jamie, tozlu çizme izlerini rehber edinerek diğerlerini mutfağa yönlendirmeden önce sırtmasına ve gözlerini devirmesine izin verdi.

"Bazen huysuz biri gibi görünebilir ama aslında kovboy taklidi yapan tatlı bir kızdır," diye fısıldadı Jamie, ikisi onu koridorda takip ederken. "Sakinleşmesi için ona bir saniye ver." Bu sözler başka birinin ağzından çıkmış olsaydı, Jamie onları kapı dışarı ederdi ama Jamie, Emily'nin Jamie'nin yumuşak tarafıyla ilgili aşırı iyimser görüşüne rağmen kötü bir niyeti olmadığını biliyordu.

Emily ve Conor mutfağa girdiklerinde Jamie çoktan hazırlanmış, eski maun bir sandalyeye yaslanmış, yanındaki masada üç bira duruyordu ve biri çoktan açılmıştı.

"İkiniz de oturun," dedi meraklı bir ifadeyle ve içecekleri karşısındaki iki sandalyeye doğru kaydırды. "Emily, sanırım ikimize de tüm bunların ne hakkında olduğunu anlatmanın zamanı geldi. Eminim Bay Callahan da en az benim kadar burada vaktimizi ne için harcadığımızı öğrenmek istiyordur."

Jamie, Conor'ın şaşkın ifadesini eğlenceli buldu, çünkü Conor aniden onun da en az kendisi kadar karanlıkta olduğunu anlamış gibiydi.

"Pekâlâ. Öncelikle, ketumluğum için ikinizden de özür dilemem gerekiyor," diye başladı Emily. Jamie, Emily'nin oturmak yerine masadan biraz daha geride durduğunu ve konuşurken ikisinin de gözlerinin içine bakabilmek için ellerini önünde kavuşturduğunu fark etti. "Bu buluşmanın gerçekleşeceğinden emin olmak istedim ve dürüst olmak gerekirse, ikinize de ne hakkında olduğunu söylersem, belki ikiniz de bunu kabul etmezsiniz diye düşündüm."

Jamie ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti, omurgasından aşağı bir korku ürpermesi geçti ve alt çenesi seğirdi.

"Üçümüzün tanışmasını istememin nedeni, bilmediği bir şey biliyor olmam ve bunu ikinizle de paylaşmak istememdi," diye açıkladı Emily gözleri parlayarak. "Şu anda birbirinize yabancı gibi hissediyor olabilirsiniz ama aslında ikinizin de ortak bir noktası var."

Jamie sandalyesinde yan dönüp Emily'ye şüpheyle bakarken elindeki şişeyi masaya doğru kaydırды. Jamie ruh halinin giderek daha da kötüleştiğini hissediyor ve buna daha ne kadar katlanabileceğini merak ediyordu.

"Şimdi, tekrar bağırmaya başlamadan önce, Jamie, sadece beni dinle," diye yalvardı Emily. "Conor'ın başı dertte. Geçen hafta sana kısaca bahsettiğim gibi, kuraklık nedeniyle çiftliğinde gerçekten zor zamanlar geçiriyor ve kar elde etmenin bir yolunu bulamazsa ve yakında, muhtemelen başka biri gelip almadan önce çiftliğini bankadan geri alamayacak."

Conor başını eğdi ve Jamie onun duruşundaki tanıdık aşağılanma acısını hissedebiliyordu.

"Şimdi, Conor, gerçekten iyi bir nedenim olmasaydı bu konuyu açmazdım," diye devam etti Emily, "ve Jamie'nin kendisi de büyük bir sıkıntı içinde."

Jamie araya girmek için ağzını açtı ama Emily'nin bunu fark ettiğini anlayınca hızla onu durdurdu.

"Jamie'nin babası harika bir adamdı ve onun aleyhinde tek bir kelime bile etmem, ancak işin aslı, vasiyetinde bıraktığı bir şartla Jamie'yi bir kaya ile zor bir yer arasına koydu."

Jamie, Conor'ın gözlerinin ikisi arasında gidip gelişini izledi.

"Bu gereklilik neydi, merak ediyor olabilirsiniz?" Emily devam etti. Jamie en yakın arkadaşının, kendisini dikkatle izleyenlerin ilgisinden ne kadar keyif aldığını görebiliyordu. "Şey, Jamie'nin babası onun

çiftliği tek başına idare edemeyeceği için, çiftliğin hakları onun adına geçmeden önce evlenmesini istedi."

Jamie, Conor'ın her zamanki gibi şaşkın görüldüğünü, burada ne aradığını hâlâ bilmediğini fark etti. Sabrını iyice yitirmek üzereydi ve Conor söze girdiğinde Emily'ye her şeyi anlatmak üzereydi.

"Dürüst olmak gerekirse Emily, kabalık etmek istemem ama tüm bunların benimle ne ilgisi var?" diye yalvardı. Ama Emily cevap vermeye fırsat bulamadan, Jamie'nin sandalyesinin sallanması dikkatleri masaya çekti ve Jamie sandalyeyi yana fırlatıp ayağa kalktı.

"Neden burada olduğunuzu söyleyeyim Bay Callahan," diye açıkladı Jamie. "Emily bir taşla iki kuş vurmanın parlak bir fikir olduğunu düşündü. Ben kendime bir koca bulacağım, sen de kendine bir çiftlik!" diye homurdanarak topuklarının üzerinde döndü ve arka kapıya yöneldi. Ama Emily oraya ondan önce varmış ve kapının önünde durmuştu, ellerini göğsünün önünde kavuşturmuş, bakışları çelik gibi olmuştu.

"Jamie, yerine otur ve beni dinle!" Emily bu kez sesinde gerçek bir tehditle emretti.

Jamie masaya geri döndü ve öfkeyle bir bira daha açarak yerine oturdu. Bu kez Emily de aynı şeyi yaptı ve Jamie'nin onu ne kadar yorduğunu göstermek için yanındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Jamie kabaca sözümü kesmeden önce de söylediğim gibi, bunun ikiniz için de iyi bir fırsat olabileceğine gerçekten inanıyorum," dedi Emily yumuşak bir iç çekişle. "Bir düşünün, evlenerek her iki çiftliğinizi de kurtarmış . Başlangıçta garip gelebileceğini biliyorum ama kimse size gidip aşık olmanızı söylemiyor. Bu ikiniz arasında tamamen bir iş olabilir ve bu çiftlik evinde ikinizin de bu işi yürütmesi için yeterince yer var, öyle değil mi?"

Jamie karşısında oturan adama baktı. Onun ne düşündüğünü ve evlenme fikrine biraz açık olup olmadığını merak etti. Emily ona Conor Callahan'ın durumunu anlatmıştı ama yine de bir adamın bir çiftlik uğruna neredeyse bir yabancıyla evlenecek kadar çaresiz olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

"Bay Callahan'ın sırf ailesinin çiftliğini geri alma umuduyla benimle evlenmek isteyeceğini nereden çıkardın?" dedi yanındaki en yakın arkadaşına dönerek.

"Çünkü burayı kaybedersen senin de aynısını yapacağını biliyorum Jamie," diye yanıtladı Emily ciddi bir şekilde. "Ve işler böyle giderse, bu gerçekleşebilir. Eğer bir koca bulamazsan çiftliğin babanın kuzenine gideceğini kendin söylemedin mi? O gün gelirse ne hissedeceksin?"

Jamie başını çevirdi ve bakışlarını babasının yüzüğünün cenaze gününden beri durduğu sağ elinin orta parmağına çevirdi. Emily haklıydı.

-Jamie'nin, biri gelip çiftliği alırsa ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği ve evim diyebileceği tek yer burasıydı. Belki de Bay Callahan'la düşündüğünden daha fazla ortak noktaları vardı.

"Peki, tamam. Bu durumu bir düşünelim. Diyelim ki evlendik; bu Conor'ın arazisini geri almaya yaklaşmasına nasıl yardımcı olur?" Jamie, Conor'ın adını yüksek sesle söylediği için göğsünde şaşırtıcı bir ürperti hissetti. "Yani, bundan onun çıkarı ne olacak?"

Jamie'yi şaşırtan bir şekilde, ilk yanıt veren Conor oldu. "Sanırım Emily'nin şey uzun vadeli bir oyun fikri. Bu çiftliğin ve işletmenin tüm haklarına sahip olursan, çiftliğimi bankadan geri satın alabilir, benim yardımım ve bilgi birikimimle kâr marjlarını artırabilir ve zaman içinde sana olan borcumu geri ödeyebiliriz."

"Evet," diye araya girdi Jamie, "senin o güzel, genç halin buraya gelip bana yardım ettiği için ne kadar şanslı bir kadını, değil mi? Sana bir şey söyleyeceğim ve bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden beni iyi dinle ve

uygun: Kendi bilgim dışında kimsenin bilgisine ihtiyacım yok ve kazandığım kâr benimdir."

Soğukkanlılığını ve sakinliğini korumasına rağmen Jamie sinirlerinin arttığını hissediyordu, yardıma ihtiyacı olduğuna dair tek bir kelime daha etse patlamaya hazır hale geleceğini biliyordu.

"Tanrı şahidim olsun Jamie, inatçılığın beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," dedi Emily. "Tanrı aşkına, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? İnan bana, burada senden başka kimsenin yeteneklerin konusunda ikna edilmeye ihtiyacı yok!"

Jamie bir an için nutkunun tutulduğunu hissetti, olmadığı bir duyguydu bu. Emily'nin sözleri canını acıtmıştı ama bir kez daha, Tanrı'nın dürüst gerçeğinden başka bir şey söylememişti.

Conor konuşurken Jamie bir kez daha rahatsız edici bir ürperti hissetti. "Saygısızlık etmek istemedim, Bayan Lancaster. Sadece araziye babanızın sizi iyi eğittiğini görebiliyorum ve eminim benim yardımım olmadan da gayet iyi iş çıkaracaksınız. Benim kastım sadece iki aklın bir akıldan daha iyi olabileceğiydi ve eminim ki ikimiz arasında çoğu kişiden daha fazla bağlantı var. Bence çabalarımızı birleştirirsek ve yağmurlar da bizden yana olursa, bu yıl ekinler ve sığırlar için gerçekten iyi bir sezon geçirebiliriz."

Jamie buna tam olarak inanamıyordu ama kendini bu fikre ılımlı bir şekilde de olsa ısınırken buldu. Conor şaşırtıcı derecede iyi konuşuyordu ve kendini onun fikirlerinin mantıklı olduğunu isteksizce kabul ederken buldu. Büyük tereddüdüne ve babasının isteklerine karşı duyduğu ısrarlı hayal kırıklığına rağmen, kendini tutamayarak, "Tamam, sanırım... bunu ikimiz de biraz düşünelim. Bu öyle kolaylıkla vermemiz gereken bir karar değil, sizce de öyle değil mi Bay Callahan?" diyerek sertçe gülümsedi.

Conor sandalyesini geriye iterek uzun gövdesini ayağa kaldırdı, geniş omuzları ve iri göğsü onun üzerinde yükseliyordu ve Jamie onun sert yüz hatlarının yumuşadığını fark etti. Ona ilk kez doğru dürüst baktı, maun rengi kalın saçlarını ve kıllı saçlarını ancak şimdi fark etti.

Sakalı da ona uyuyordu. Saçlarını sık sık kulaklarının arkasına sıkıştırma alışkanlığı olmasaydı, elektrik mavisi gözlerine bakma fırsatı bulamayabilirdi. Eğer bu çılgın fikir gerçekten işe yarayacaksa, onunki kesinlikle bakmaktan bıkmayacağı bir yüzdü, özellikle de evini kaybetmekten kurtulmanın tek yolu buysa.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Pınarı, 1891

Conor hem Emily Sinclair'e hem de Jamie Lancaster'a, onların cesaretine, kararlılığına ve tutkulu doğalarına hayranlık duyuyordu. Görünüşe bakılırsa, Conor'ın Emily'nin bu ruhlu kovboy kız için çok özel bir anlamı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Konuşma tarzlarındaki şiddetli samimiyetten bu iki bayan arasında neredeyse kopmaz bir bağ olduğunu anlayabiliyordu ve bunun içinde uyandırdığı kıskançlık duygusuna kendisi de şaşırdı.

Ancak kendisine sunulan karmaşık fırsatı değerlendirirken, annesinin tatlı sesinin ona, "Bela ziyarete geldi diye ona oturacak bir yer vermek zorunda değilsin Conor," diye hatırlattığını duymaktan kendini alamadı. Bu fırsatın başına bela açabileceğinden emindi ve içeri girdiği kapıya doğru mu gitmesi gerektiğini düşündü.

"Şimdi, ikiniz de bir dakika bekleyin!" Emily'nin sert sesi emretti. Bayan Sinclair tarafından söylenenleri yapmamanın neden bu kadar zor olduğunu anlamaya başlamıştı. Gerçekten de sizi pantolonunuzdan tutup yukarı çekmenin bir yolunu bulmuştu.

"İkiniz de tepelere kaçmadan önce teklifimi bir düşünmelisiniz. İkiniz de bu kadar zor durumdayken neden düşünmeyesiniz anlamıyorum."

"Pekâlâ zaman," diye araya girdi Jamie, geceki ikinci patlamasından sonra çok daha sakinleşmiş olduğunu fark etti Conor. "İkimiz de bu konuyu iyice bir düşünelim."

Conor, Jamie'nin bir eyeri eyerlemek için gereken sürede sıfırdan yüze çıkma ve tekrar geri dönme yeteneğine sadece şaşırmakla kalmadı, aynı zamanda etkilendi.

At. Emily'nin ona fısıldadığı şeye, Jamie'nin sert dış görünüşünün altında gerçekten de yumuşak bir insan olduğuna inanmak istiyordu ama Bayan Lancaster'ın şu ana kadar gördüklerinden sonra ciddi şüpheleri vardı.

Yine de Jamie'nin babasından bahsederken gözlerinde beliren acı dolu ifadeyi hatırladı ve babasının daha birkaç hafta önce öldüğünü hatırladı; kendisinin de fazlasıyla aşına olduğu, yeri doldurulamaz bir kayıptı bu. Conor mutfak masasının arkasından çıkarken Jamie de onu takip etti ve Conor onun ne kadar küçük ve narin olduğunu fark etti.

Başı omzunun epey altına düşmüştü ve ona bakmak için çenesini eğmek zorunda kaldığı aşırı aç karşısında bir bilinç sarsıntısı hissetti. Jamie de aradaki farkı açıkça fark etmiş olacak ki, "Boy konusunda pek bir şey kaybetmediniz, değil mi Bay Callahan?" diye haykırdı.

Conor mahcup bir gülümsemeyle omuzlarını silkerek şapkasını sandalyesinin kenarından aldı. Sanki çekingenliğini doğrulamak istercesine döndüğünde Emily'nin yüzünde saf bir eğlence sırtışıyla karşılaştı.

"Pekâlâ, kaba karşılamam için tekrar özür dilerim. Bir dahaki sefere çok daha sorunsuz geçeceğini umalım," diye ekledi Jamie. Bu kez Emily duyulabilir bir kıkırdama çıkardı.

"Gereksiz bir utançtan kaçınmak için, kararınızı Emily aracılığıyla bana iletmenize ne dersiniz, ben de aynısını yapacağımdan emin olabilirsiniz," diye devam etti Jamie, Emily'ye yan gözle baktıktan sonra tekrar ona baktı.

Conor tanıştıklarından beri ilk kez Jamie'yle göz göze geldi ve yeşil denizin içindeki kahverengi benekleri fark etti. Emily'nin yirmi dakika önceki fısıltılı sözlerini tekrar düşündü. Bu cesur kovboy kızının gerçekten daha yumuşak bir tarafı olabilir miydi... ve bunu öğrenme şansını denemeli miydi?

Beceriksizce gülümsedi ve sağ elini uzatıp onunkini sıkarak onayladı. Kadının eli oldukça güçlüydü ve Conor kadının avucunun yüzeyinde zor bir günün nasırlarını hissedebiliyordu ama

El sıkışmasındaki etkileyici güç karşısında Conor, onun dokunuşuyla yanaklarına yayıldığını hissettiği kızarıklık karşısında şaşkına döndü. Karşılık olarak elini hızla geri çekti ve bakışlarını mutfak penceresine çevirdi.

" iyi olacak. Hava kararıyor ve eminim siz hanımlar... yani... nazik hanımlar biraz uyumak istersiniz," diye gergin bir şekilde kekeledi.

"Seni geçireyim Conor," dedi Emily, mutfak kapısına doğru yürürken. Conor da onu takip etti ve kısa bir süreliğine arkasına dönüp Jamie'nin tekrar mutfak masasına oturduğunu ve botlarını çıkardığını gördü. döndü ve koridorda yürüdü, sol taraf boyunca uzanan aile portreleri sırasına ve onun karşısındaki çalışma odası ile salonun girişine dikkat etti. Burası kesinlikle çok güzel bir ev, diye düşündü ve göğsünde ikinci bir kıskançlık duygusunun seğirdiğini fark etti.

Emily ile birlikte verandaya çıktıklarında, Emily ona döndü ve gözlerinde samimi bir özür ifadesiyle, "İdeal olmayan karşılamanız için bir kez daha özür dilerim, ama sizi temin ederim ki Jamie'yi hayatım tanıdım ve o gerçekten türünün tek örneğidir," dedi.

Conor sıırttı. "Buna kesinlikle inanabilirim."

Emily cevap olarak gülümsedi ve ekledi, "Sert göründüğünü biliyorum ama onu tanıdıktan sonra bir pamuk kadar yumuşaktır. Size tavsiyem sabırlı olun ve lütfen tepelere doğru yola çıkmadan önce bu teklifi iyice düşünün."

Conor onun omzunu minnettarlıkla sıktı ve verandanın basamaklarından inip ay ışığının aydınlattığı ön bahçeye geçmeden önce şapkasını çıkarıp veda etti. O gece eve doğru yavaş bir yürüyüş yaptı, berrak gökyüzündeki yıldızlara baktı ve akşamki konuşmayı zihninde tekrar tekrar gözden geçirdi.

Ertesi gün, Miller Çiftliği'ndeki herkese güneşin doğduğunu ve gerektiğini haber veren bir horozun gürültüsüyle başladı. Conor kaldırdı

Başını eğdi, yastığı başının altından üstüne doğru kaydırды, köşelerini aşağı doğru itti ve horozun gitmesini diledi. Normalde erken kalkan biriydi ama önceki geceki şaşırtıcı akşam sonra gözünü bile kırpmamıştı ve önünde zorlu bir iş günü olduğunu düşünmek ona neredeyse fazla geliyordu.

Güçlü bir iniltiyle yan döndü, yastığı yere fırlattı ve tek kişilik ranzanın kenarına oturmak için kendini itti, ağırlığının yatağın eski, ahşap çerçevesi üzerindeki tehlikeli gıcirtısı ona mevcut çıkmazını hatırlattı. İç çekerek kendini ayağa kaldırdı ve çiftçilik kıyafetlerini giydi - basit bir beyaz gömlek, mavi kot pantolon, Cavalier çizmeleri ve rahmetli babasından kendisine kalan eski Stetson'ı.

Zor bir iş günü aslında şu anda tam da ihtiyacım olan şey olabilir, diye düşündü Conor kendi kendine. Önceki gece yaptığı uzun ve düşünceli yürüyüş ne yapacağına karar vermesine yardımcı olmamıştı. Emin olduğu tek şey seçeneklerin çok az olduğuydu ve dilenciler kesinlikle seçici olmamalıydı.

Conor ahıra girerken William yukarıdan, "Nasılsın ortak," diye selam verdi. "Neden buraya gelip şu saman balyalarını taşımama yardım etmiyorsun?"

Conor ve William inek ağıllarını temizlemeye başlamadan önce hayvanları besleme işini çabucak hallettiler. Asla itiraf etmese de Conor gübrenin toprakla karışmış kokusunu seviyordu. Bu ona Callahan Çiftliği'nde büyüdüğünü, babasının izin verdiği her yerde onu takip ettiğini ve verilen görevleri zevkle yerine getirdiğini, babasını gururlandırmak için elinden geleni yaptığını hatırlatıyordu.

Çoğu zaman kirli işler ona verilirdi; düveleri sağlamak ve ağıllarını temizlemek gibi, ama o bu görevleri zevkle yerine getirir, bir gün babası kadar büyük olmayı ve aile çiftliklerinin yönetimini devralmayı hayal ederdi. Sadece o zamanın bu kadar çabuk geleceğini düşünmemişti ve kendini buna hiç hazır hissetmiyordu.

Sıkı çalışma ve dikkat dağınıklığıyla geçen üç gün ve uykusuz geçen üç gece daha. Conor evlilik teklifi konusunda karar vermeye yaklaşamamıştı ve kendisini doğru yöne götürecek bir işaret almayı umuyordu.

"Bir saniye bekle Conor," dedi William, çiftlikteki diğer çalışanlar kahvaltı masasından kalkıp önümüzdeki gün için kendilerine verilen görevlere doğru giderken. "Bugün kasabaya gidip Bay Morrison'dan sipariş ettiğim çitleri almanı istiyorum."

"Elbette patron," diye cevap verdi Conor. "Arabayı bağlayıp hemen yola çıkacağım."

"Acele etmene gerek yok Conor. Son birkaç gündür pek uyuyamadığını görebiliyorum... Aklında çok şey olmalı, bu yüzden sakın ol ve acele etme. İstedğin kadar zaman ayır."

"Sağ ol patron, minnettarım ama bakkala gidip gelmem gerektiği kadar uzun sürecek," diye açıkladı Conor, sıkıntılı zihninin William'ın yüzünden ne kadar belli olduğunu görmekten utanarak. "Çiftlikte yapılacak bir sürü iş varken benim oyalanmama gerek yok."

Conor, Silver Creek kasabasına giden tüm yolcuların kullandığı kuru, tozlu çiftlik yolunda ilerliyordu; sert, killi Colorado toprağında dönen araba tekerleklerinin sesi kilometreler boyunca duyulan tek sestti. Buğday ve arpa tarlaları göz alabildiğine uzanıyordu ve Conor uzaklarda, düz ovalarda Batı Dağları'nın belirsiz hatlarını zar zor görebiliyordu. Hava bahar kır çiçekleri, karaçalı ve tatlı, yeni biçilmiş çimen kokuyordu.

Ama yazın yaklaşmakta olduğunu gösteren görüntü ve seslere rağmen, Conor'ın düşünceleri William'ın söylediği sözleri tekrarlıyordu, Conor'ın zihninin sıkıntılı olduğunu nasıl görebildiğini anlatıyordu. Zayıf görünmekten daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu ve son birkaç aydır William'ın iş arkadaşı ve dostu olduğu için kendini ne kadar şanslı hissetse de, kendisinden başkası için çalışmak onu karanlık bir zihniyete sokuyordu.

Çok geçmeden Conor kendini kasabanın ana caddesinde buldu, onu oraya götüren yolculuğun farkında bile değildi. Ancak Morrison'ın dükkânının verandasından tanıdık bir sesin kendisine seslendiğini duyduğunda şimdiki zamana geri döndü.

"Conor, seni gördüğüme çok sevindim!" diye haykırdı Emily, sarı ve beyaz çiçekli bir şemsiyenin altından ona gülümseyip yüzünü tepelerindeki sert güneşten korurken. "William bugün buraya uğrayacağını söyledi, ben de Jamie'yle şehre gelmemiz gerektiğini düşünerek Bay ve Bayan Morrison'a bir merhaba demek için uğrayayım dedim, belki şansım yaver gider ve seni burada bulurum!"

"Jamie seninle mi?" Conor aceleyle sordu, onu görme düşüncesinin kendisini ne kadar korkuttuğunu fark edince vagonun iki yanına baktı.

"Hayır, şu anda değil. Bay Preston'ı görmeye gitti. Babasının vasiyetiyle ilgili olarak onunla konuşması gereken bazı şeyler varmış," diye yanıtladı Emily, gözlerinde meraklı bir parıltıyla. Dükkânlarının kapısından çıkan Bill ve Charlotte Morrison'ı görünce Emily'nin sesinde belirgin bir yükselme oldu, "Jamie seni kaçırdığı için üzülecek Conor... ama kendisi veremeyecekse bu mektubu sana vermemi istedi," diye devam etti.

Sonra Emily, bir aktrisi andıran bir hareketle, sepetindeki spencer'ın altından bir mektup çıkardı ve yavaş, dramatik bir süslemeyle, hala vagonda oturan Conor'a doğru kaldırdı, o da elini beceriksizce uzattı, zarfı kaptı ve hızla kot pantolonunun cebine soktu.

Emily bakışlarını Conor'da sabit tutarak, beklenti dolu ona şifreli bir mesaj gönderdi ve ekledi, "Umarım çok yakında sizden haber alırım Bay Callahan. Emily ve ben bunu dört gözle bekliyoruz!" Kısa ama net bir göz kırpmanın ardından Emily arkasını dönerek Morrison'lara zaman ayırdıkları için teşekkür etti ve avukatın ofisine doğru yola koyuldu.

Conor'ın bakkalda geçirdiği süre, dükkâna girip almak için geldiği şeyi aldığı için kısa sürdü. Kabul edilebilir miktarda kibar bir sohbe katıldıktan sonra, işin çağırıldığını iddia ederek vedalaştı, ancak aslında aciliyet duygusu Emily'nin mektubunun cebinde bir delik açmasına odaklanmıştı.

Atlar ve araba kasabadan Miller Çiftliği'ne doğru yola koyulduklarında Conor arka cebinden zarfı çıkardı ve mührü parmağının kancasıyla yırtarak açtı, sayfayı kaydırarak çıkardı ve açtı.

Conor, eminim benden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordun ama bir sorunumuz var. İkinci kuzenim şehirde ve para düşkününü elleri babamın vasiyetini didik didik ediyor. Emily'nin bu çılgın fikrine tamamen karşıydım ama şimdi başka bir seçenek göremiyorum. Her şeyi benden almasına izin veremem. Lütfen Conor, benimle evlenir misin?

En iyi dileklerle, Bayan Jamie Lancaster

Conor'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı ama şaşırtıcı bir rahatlama hissetti. Artık elinde zaman lüksü yoktu. Tekrar kendi efendisi olmak istiyorsa hızlı ve akıllıca düşünmesi gerekiyordu. Bir karar vermesi gerekiyordu; hayır diyebilirdi ve hiçbir şey değişmeyecekti ya da evet diyebilir, şansını deneyebilir ve zarları atabilirdi.

Ne de olsa, diye düşündü, *Batı kendi şansını yarattığın yerdir.*

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Altıncı Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Pınarı, 1891

Birkaç gün önce.

Jamie yatağında doğruldu, kendisi, Emily ve Bay Callahan arasında geçen sinir bozucu konuşmaların ardından yorgun gözlerini kırpıştırarak tatmin edici olmayan bir uykudan uyandı. Kumral buklelerini yüzünden savurdu, iki eliyle asi saçlarını topladı ve bileğindeki lastik saç bandını vahşi yelesinin üzerine geçirmeden önce avuçlarını bir araya getirerek sıkıca kavradı ve sıkı, dağınık bir topuz haline getirdi.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun burada?" Jamie mutfağa girerken Emily'yi kabaca selamladı, inek derisi çizimleri masaya doğru ilerlerken toprak parçalarını etrafa saçıyordu. "Seni bu akşam yemekte göreceğimi sanıyordum, kahvaltıda değil," diye alay etti.

Emily gülümseyerek, "Ben de seni gördüğüme sevindim hayatım," diye cevap verdi. "Ve hayır, sana kahvaltı hazırlamak için burada değilim ama sen bize kahvaltı hazırlarken ben de bir fincan çay içeceğim."

Jamie eliyle tavaya uzanırken diğer eliyle sepetten yumurtaları sayarak, "Pekâlâ, yumurta ve pastırma ," diye duyurdu. "Peki, bu zevki neye borçluyum?"

"Dün gece babamın bir şey söylediğini duydum ve ne olur ne olmaz diye sana da söylemenin faydalı olacağını düşündüm."

Jamie, arkadaşının sesinde gergin bir tereddüt olduğunu fark ederek, "Tamam, kahretsin," dedi. "Bütün bunlar ne hakkındaydı?"

"Şey, babam bir konuşuyordu, Bay Johnston, şehrin diğer tarafındaki eski koyun çiftliğini ve görünüşe göre, Bay Preston ile kira sözleşmeleri ve benzeri konuları görüşmek üzere iki ayda bir düzenli olarak yaptığı toplantıdaydı, o sırada sekreteri-"

"Dorothy mi demek istiyorsun?" Jamie araya girdi, Emily'nin hikâyesine olan ilgisi aniden artmıştı.

"Evet, aynen öyle, Dorothy kapıyı çaldı ve hemen içeri girdi, Bay Johnston'dan davetsiz geldiğim için özür diledi, ama Bay Preston'ın hemen dışarı çıksa iyi edeceğini, çünkü resepsiyonda çok sinirli görünen bir adam olduğunu ve çiftliğinin evraklarını almak için geldiğini iddia ettiğini söyledi."

Emily durakladı ve devam etmeden önce büyük bir yudum hava aldı.

"Ne olmuş yani?" Jamie tavadaki cızırdayan tereyağına bir yumurta kırarken Emily'ye arkasını dönerek sordu.

"Mesele şu ki, Bay Johnston tüm bunları oldukça ilgi çekici buldu, bu yüzden Bay Preston tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek için ofisten ayrıldığında, dinlemek için koridordan aşağıya indi ve adamın gerçekten öfkeli bir şekilde Bay Preston'ı, ölü kuzeninin kendisine vaat ettiği şeyi almazsa, doğudaki kendi avukatını bulup oraya geleceğini ve para için onu kendisinin dava edeceğini söylediğini duydu!"

Emily konuşurken, Jamie ne dediğini daha iyi takip edebilmek için arkasını dönüp ona baktı. Adamın ölü kuzeninden bahsettiğini duyunca Emily şaşkınlıkla nefes aldı, Jamie'nin elinden iki yumurta düştü ve yere düştüklerinde patladılar.

Jamie'nin ikinci kuzeninin kasabaya geldiği haberini duymasının üzerinden iki gün geçmişti ve artık bunun gerçekten doğru olduğunu teyit etmişti. Tom'u çiftlik işlerinin geri kalanıyla ilgilenmesi için bırakmıştı, böylece kasabaya gidip son birkaç gün içinde kasabada neler ve kimler görmüş olabilecekleri hakkında bazı yerlilerle konuşabilecekti. Jamie, Bay Preston'ın evine gitmeye cesaret edemedi.

tüm ördeklerini sıraya koyana kadar ofis. Şu anda üzerine daha fazla baskı eklenirse, muhtemelen bir elmas öksürecekti.

"O olduğunu biliyorum Emily. Zaten burada kendi payını almak için kokluyor ve alacağından korkuyorum," diye ağladı.

"Merak etme Jamie, bunun olmamasını sağlayacağız," dedi Emily yumuşak bir sesle ve ellerini Jamie'nin omuzlarına koyarak sıkıca sarıldı. "Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Jamie, babasının kollarında hissettiği güvenliği hatırlatan rahatlatıcı ellerini etrafında hissederek Emily'nin sözlerine kulak verdi. Bir yanı tüm sorunlarını etrafındakilerin çözmesine izin vermeyi diliyordu ama babasının güçlü sesi ona *"Her şey giderken pek bir şey öğrenemezsin"* sözünü hatırlattı. Bu onun üstesinden gelmesi gereken bir meydan okumaydı ve eğer Emily haklıysa ve kendi başının çaresine bakabileceği konusunda ikna edilmesi gereken tek kişi gerçekten kendisiyse, işte o zaman bunu yapmak için bir şansı vardı.

"Emily, bana bir iyilik yapmanı

istiyorum." "Elbette, ne istersen,

Jamie."

"İhtiyar Miller'ın evine gitmeni istiyorum. Oradaki bütün çiftlik sahiplerini tanıyorsun, değil mi?"

"Evet, bazılarını hayatım boyunca tanıdım. William oradaki herkesi yönetiyor, uzun yıllardır da öyle."

"Harika, tamam o zaman. William'la konuşup Conor'ın kasabadan alması gereken bir şey bulmasını söylemeni istiyorum. Yarın sabah bakkaldan bir şeyler alsın," diye talimat verdi Jamie.

", ama bu ne için Jamie?"

"Oldukça basit, gerçekten. Gidip Bay Callahan'la buluşacaksın, ona kasabaya geleceğini duyduğunu ve ona bir şey getirdiğini söyleyeceksin - benden bir mektup. Ona söylediğinde, bunu çok iyi ve net duyan bir dinleyicin olduğundan emin ol. Sonra mektubu ona ver ve onu yakında tekrar görmek için ne kadar hevesli olduğunu bildiğinden emin ol."

"Peki, diyelim ki her şey yolunda gitti ve mektubunuzu aldı... Mektupta ne yazacağını sorabilir miyim?"

"Şimdiye kadar belli olmadı mı Emily? Başka seçeneğim yok; benimle evlenmesine ihtiyacım var... istesem de istemesem de. Eğer ailemin çiftliğini elimde tutma şansım olacaksa, bir koca bulmalıyım ve dediğin gibi, evet diyebilecek kadar çaresiz olan tek adam o."

"Jamie Lancaster, kendin hakkında böyle şeyler söyleme," diye azarladı Emily. "Seninle evlenen her erkek şanslı sayılır ve bu anlaşmadan hiç memnun olmadığını bilsem de, düşündüğünden daha iyi sonuçlanabileceğini düşünüyorum."

"Neyse, olan oldu ve babamın bunu gerçekten istediğine hâlâ inanamasam da, en azından çiftlik güvende olana ve kuzenim temelli şehirden gidene kadar buna uymak zorundayım."

Ertesi sabah çabucak geldi ve Jamie kendini kasabaya doğru at sürerken buldu, en yakın arkadaşı da arkasındaki atın üzerindeydi. Yeşil bakkalın önünden geçerlerken Jamie arkasına kısa bir bakış attı, Stetson'ını Emily'ye doğru eğerek durmasını işaret etti ve ana yolda ilerleyerek Dixie'yi avukatın ofisinin karşısındaki bir bağlama direğine doğru yönlendirdi.

"Günaydın Dorothy," dedi Jamie, sessizce resepsiyona doğru ilerledi ve sağındaki koridorda herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığına bakarken yumuşak bir selamla ona hitap etti.

"Jamie, bu ne güzel bir sürpriz!" Dorothy dedi ki. "Geçen sefer aceleyle gitmene çok üzülmüştüm, sana bir şey söyleyecek zamanım bile olmadı."

Hoşça kal."

"Özür dilerim, Dorothy. Boynuzlu bir kurbağayı geriye doğru yutacak kadar çıldırmıştım."

"Özür dilemene gerek yok canım. Son zamanlarda çok şey yaşadın ve seni dualarımdan eksik etmedim. Şimdi, senin için ne yapabilirim? Bay Preston ile randevunuz var mıydı?"

"Hayır, aslında buraya bir mektup bırakmaya gelmiştim, sakıncası yoksa Daniel'e iletebilirsiniz. Eminim yoğun bir programı vardır ve onu rahatsız etmek istemem."

"Tatlım, rahatsız etmeyeceğine eminim. Gidip ne yaptığına bir bakayım, eminim seni görmeyi çok ister," diyen Dorothy, Jamie'nin onu rahatsız etmeme ricalarını duymazdan gelerek koridorda patronunun ofisine doğru ilerledi. Masasına döndüğünde Jamie'yi hiçbir yerde bulamadı; orada olduğuna dair tek kanıt sandalyesinin üzerinde duran ve *Daniel Preston*'a gönderilmiş küçük beyaz bir zarftı.

Mektup eline geçtikten ve Dorothy ona bir fincan çay yapmak için ofisten ayrıldıktan sonra Daniel hevesle mührü açıp içindeki kâğıt parçasını çıkardı ve gözlüklerini burnunun üstüne bastırdı.

Sevgili Daniel, son konuşmamızdaki ayrılış biçimim için özür dilerim. Umarım biraz şokta olduğumu anlamışsındır. Biraz düşündükten ve dualar ettikten sonra, babamın benim için sadece en iyisini dilediğini çok kısa bir sürede anladım ve bu nedenle Bay Conor Callahan ile mutlu nişanlılığımı ilan ediyorum. Aşkımız yeni keşfedildi ama inkar edilemez bir şekilde gerçek.

En iyi dileklerle, Bayan Jamie Lancaster

Düğün, Jamie'nin istediği gibi sade ve özel bir olaydı. Kendini içinde bulunduğu duruma hâlâ akıl erdiremiyordu ve

babasını ve onu yapmaya zorladığı seçimleri düşündükçe rahatsız oluyordu. Yine de, tüm kuşkularına rağmen, cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı.

Jamie, kendisini kilisenin kapısında geniş bir gülümseme ve açık kollarla karşılayan Emily'nin isteği üzerine lila keten bir etek ve beyaz ipek bir bluz giymeyi, uzun, fırfırlı saçlarını omuzlarına dökmeyi kabul etmişti. Jamie, yeşil kadife elbisesi ve beyaz, geniş kenarlı şapkasıyla Emily'nin kendisinden çok daha fazla rol yaptığını düşünüyordu, ama bu mütevazı kıyafeti onu sudan çıkmış balık gibi hissettiriyordu.

Emily, "Bay ve Bayan Morrison'la birlikte Daniel Preston, Dorothy Miles ve birkaç kişiyi daha davet ettim," diye açıkladı. "Bu şekilde, birlikteliğinizin gerçekliği konusunda hiçbir şüphe kalmayacak ve Morrison'ları bilirsiniz, kasabanın yarısına bu özel olaydan bahsetmiş olacaklar."

"Conor nerede?" Jamie fikrini değiştirmiş olabilir mi diye merak ederek sordu.

Emily sırtarak, "İçeride diğerleriyle birlikte ve özellikle yakışıklı görünüyor," dedi. "İçeri girmeye hazır mısınız?"

"Başka seçeneğim var mı?" Jamie sordu, ani bir sahne korkusu bağırsaklarına hücum etti.

"Her adımında yanında olacağım Jamie," diye yanıtladı Emily, Jamie'nin kararsız zihnine bir güç duygusu aşılayarak.

"Pekâlâ o zaman, kolunu ver de şu işi bitirelim," dedi Jamie.

Jamie ve Emily kol kola kilisenin ön kapısından içeri girerken, düğün davetlilerinden oluşan küçük bir grup sıralarında dönerek geline şaşkın bakışlarla baktı, Jamie'yi daha önce iş kotu ve gömleği dışında bir şeyle görmemişlerdi. Onların bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak doğrudan orta koridorun sonuna odaklandı ve orada müstakbel kocasının utangaç ve gergin yüz hatları tarafından karşılandı.

Jamie onun uzun boyuna ve sert fiziğine baktı, gri takım elbisesinin içinde ne kadar sakın göründüğünü fark etti, saçları geriye taranmıştı ve artık temiz traşlı, çarpıcı yüz hatları ortaya çıkmıştı. Güçlü çene çizgisi çok erkeksi özellikleri çerçevesiyordu - muhtemelen çocukken kırılmış hafif çarpık burnu ve delici mavi gözleriyle tezat oluşturan koyu, kalın kaşları. Jamie, Emily ile birlikte kilisenin önüne vardıklarında ve kendini bu tuhaf ama tanıdık adamın karşısında bulduğunda, midesindeki kelebeklerin aniden patlamasıyla oldukça irkildi.

Peder Patrick, "Bugün burada Bayan Jamie Lancaster ve Bay Conor Callahan'ın hayatlarını kutsal bir evlilikle birleştirmelerine tanıklık etmek üzere toplanmış bulunuyoruz," diyerek sözlerine başladı. "Evliliğe tedbirsizce ya da hafife alınarak değil, saygıyla ve ciddiyetle girilmelidir. Bu kutsal mülkte, bu iki kişi şimdi birleşmek için geliyor. Bu nedenle, yasal olarak bir araya gelmemeleri için haklı bir neden gösterebilecek olan varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun."

Tanıklar kilise fareleri kadar sessizdi; duyulan tek ses, binanın içinden serin bir esinti geçerken ara sıra arka kapının gıcirtısıydı.

"Peder Patrick sözlerine şöyle devam etti: "Burada, Tanrı'nın huzurunda, ikinizden de, Tanrı'nın Sözü'ne uygun ve yasal bir şekilde evlenmemeniz için herhangi bir neden biliyorsanız, şimdi bunu itiraf etmenizi istiyorum."

Jamie'nin iç sesi "İtiraf ediyorum!" diye bağırdı ama sıkıntısının dışa vuran tek işareti, rahip gülümseyerek başını sallayıp Emily'ye yüzükleri getirmesini işaret ederken göğsünden yayıldığını hissettiği sıcaklıktı.

Sonraki birkaç dakika bulanık geçti, Jamie kulaklarında çarpan kalp atışları yüzünden söylemesi istenen kelimeleri zar zor fark etti. Kendini şimdiki zamana geri çekmeyi başardığında, rahip ona gülümsüyordu, gözleri Conor'ınkilere dönmeden önce onunkilerde durakladı ve telaffuz etti,

"Evlilik kutsal bir antlaşmadır, Tanrı ve Kilise önünde verilen ömür boyu sürecek bir taahhüttür. Sevgi, güven ve sadakat üzerine kurulu bir birlikteliktir. Jamie ve Conor ettikleri yemine sadık kalsınlar ve Tanrı'nın Sözü'ne uygun olarak yaşayarak her zaman mükemmel sevgi ve huzur içinde olsunlar.

Başkalarının şüphelerinin kulaklarınızda Tanrı'nın vaatlerinin yumuşak fısıltılarından daha yüksek sesle çınlamasına izin vermeyin ve zayıf olduğunuz için değil, Tanrı'ya ve birbirinize olan inancınız güçlü olduğu için birbirinizi onurlandırın.

Şimdi bu yemini alyanslarınızla mühürlediniz. Büyük Colorado Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yedinci Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Pınarı, 1891

Evlendikleri günden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve Conor hâlâ her sabah uyandığında bunun çılgın bir rüya olup olmadığını merak ediyordu. Etrafındaki yabancı ortam ve sol elindeki yüzük olmasaydı, buna inanabilirdi bile. Conor kararını verdikten sonra Miller çiftliğindeki ayrılmış ve düğünden iki gün sonra Lancaster'daki çiftlik evine taşınmıştı.

Aklı kısa bir süreliğine o güne ve Jamie'nin sade, güzel bir elbiseyle, göz kamaştırıcı kestane rengi saçları çözülmüş ve narin omuzlarına dökülmüş bir halde koridorda yürüyüşünü izlerken yaşadığı beklenmedik şaşkınlığa gitti. Onun ne kadar güzel görüneceği ya da onu tekrar gördüğünde hissedeceği heyecan hakkında hiçbir fikri yoktu.

Alt kata inip mutfağa giren Conor, masanın üzerinde kendisini bekleyen bir fincan kahve, bir tabak sahanda yumurta ve domuz pastırması buldu. Rattle Creek Çiftliği'ne taşındığından beri bu onun düzenli rutini haline gelmişti: Jamie Dixie'yle günlük gezintisine çoktan çıkmışken her sabah kahvaltısını tek başına yapmak. Kahve fincanından yükselen sıcaklıktan Jamie'nin birkaç dakika önce çıktığını anlayabiliyordu.

Conor onu ahırda saman balyalarını istiflerken bulduğunda, "Günaydın Tom," dedi.

"Sana da günaydın," dedi Tom gülümseyerek, ellerini kot pantolonuna silmeden ve Conor'ın uzattığı elini sıkmadan önce balyayı kollarına attı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Yapabileceğinizi umuyorum. Acaba Jamie'nin Dixie ile sabah gezintilerinde izlediği rotayı biliyor musunuz? Beş dakika önce çıktı ve ben

Yapabilirsem ona yetişmeye çalışmayı umuyordum," diye açıkladı Conor.

"Vay canına, sanırım şu anda iki mil kadar uzaklaşmıştır, ama genellikle batı çit hattı boyunca ilerler ve şuradaki barajın yanından dolanır," diye cevap verdi Tom, kolunu kaldırıp uzaktaki çam ağaçlarını göstererek.

"Yardımanın için teşekkürler Tom. Gerçekten ," diyen Conor atlardan birine doğru ilerledi ve dizginleri tek eline almadan önce hızlı bir hareketle ata tırmandı.

"Sana iyi şanslar; Jamie eyer üzerinde tam bir şimşek gibi." Tom sırttı ama sözlerini bitirir bitirmez Conor ahırdan çıkmıştı bile; nal sesleri toprağa çarpıyor ve ardından bir toz bulutu geliyordu.

Conor onu yakalamaya kararlıydı. Jamie neredeyse bir haftadır ondan kaçıyordu ve bu durum sinirlerini geriyordu. Henüz erken olduğunun farkındaydı ama sabırsızlığı onu daha da zorluyordu ve üzerinde çalıştığı belirli bir planı olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Bunu yapabilmek de Jamie'yle konuşması gerekiyordu.

Atını ileri doğru iterken, dizginleri sıkıca kavrayıp bacaklarıyla içeriye doğru hafif bir baskı uygularken, bir mil kadar ilerideki ağaç gölgesinin altındaki ateş kırmızısı lekeye bir anlığına göz attı. Birkaç hafif dokunuş daha yaptıktan sonra atıyla birlikte tarlaların arasından hızla geçmeye başladı; düz ve sert çayır toprağı bu yolculuğı pürüzsüz ve keyifli kılıyordu.

Yaklaştıkça leke netleşti ve Jamie uzun çimenlerin üzerinde yüzüstü yatıyordu, dizlerini arkasına bükmişti, küçük çıplak ayakları havanın tadını çıkarıyordu ve başı bir kitabın kapaklarına saklanırken ön kolları destekliyordu. Dixie biraz ötede durmuş, uzun ve yakışıklı bir çamın gölgesinde bir şeyler çiğniyordu.

"Demek her sabah buraya gidiyorsun?" Conor, sessiz yaklaşımıyla Jamie'nin ödünü patlattı.

"Bu da ne böyle!?" Jamie haykırdı, kaşları havaya kalkmış, kızgın bir şaşkınlık ve utanç ifadesiyle. "Burada ne yapıyorsun? Beni mi takip ediyorsun yoksa?"

Conor ayrıca Jamie'nin gözlerinde suçluluk ve kızgınlık da sezdi, belki de bir dinlenme anında yakalanmış olmanın verdiği bir kızgınlıktı bu. "Başkalarının bunu takip etmek olarak göreceğinden emin değilim," diye yanıtladı Conor, Jamie'nin ani sözlerine gülerek. "Bir kocanın neredeyse bir haftadır ortalıkta görünmeyen karısını araması o kadar da garip görünmüyor," diye devam etti kaşlarını çatarak. "Benden sonsuza dek mi yoksa sadece balayımızın geri kalanında mı kaçmayı planladığını merak ediyordum."

Conor Jamie'ye böyle sinsice yaklaşarak onu üzdüğünü görebiliyordu ama soğukkanlı davranmaya çalışsa da bu anlaşmanın nasıl sonuçlanacağı konusunda gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Jamie arkasını dönüp botlarını yanından alırken sessizliğini korudu, kitabını sırt çantasına tıktırıp ayağa kalkmadan önce ayaklarını zorla içeri soktu.

"Gerçekten sana ne diyeceğimi bilemiyorum," diye haykırdı Jamie bıkkınlıkla ellerini kaldırarak.

"Sabah bir merhaba iyi olurdu," diye yanıtladı Conor. "Düğünden bu yana altı gün geçti ve bu süre içinde seni beş dakikadan fazla görmedim. Kahvaltıda yoksun, akşam yemeğinde de yoksun. Kendi kendime konuşmaya başlamamak için gidip erkeklerle birlikte yatakhane de yaşamam gerektiğini hissediyorum."

"Sana eşlik etmek benim işim değil. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi," diye homurdandı Jamie.

"Öyle olduğunu söylemiyorum. Sadece bu konuda aklının nerede olduğunu bilmek istiyorum ve sana daha fazla para kazandırmak için bazı fikirlerimden bahsetmeyi umuyordum," dedi Conor, Jamie'nin bir an için sakın bir şekilde düşünmesini umarak.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," diye ekledi Conor.

Jamie hemen, "Korkmuyorum," diye cevap verdi. "Buraya Dixie'yle biraz huzur ve sessizlik için geldim ve herhangi bir arkadaş beklemiyordum, hepsi bu."

"O halde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sizi yalnızlığınızla baş başa bırakayım." Gülümsedi.

Jamie, tam tersinin doğru olduğunu ima eden bir ses tonuyla, "Zahmet olmaz," diye cevap verdi. "Emily akşam yemeğe geliyor, o zaman görüşürüz sanırım."

Bununla birlikte Conor atına tekrar tırmandı ve en azından küçük bir ilerleme kaydettiği için tatmin olmuş bir şekilde doğuya, çiftlik evine doğru yola koyuldu.

Gün çok hızlı geçmişti, Jamie'yle konuşup aklından geçenleri söylediği için zaman çok daha kolay akıp gidiyordu. Öğleden sonra sıcağı boğucuydu ve sıcak bir rüzgâr çıkmış, tarlalar boyunca eserek beraberinde bir yığın bulut getirmişti. Conor merdivenlerden çıkıp eve girerken verandanın üzeri ince kırmızı bir tozla kaplanmıştı. Koridorun sonuna doğru ilerleyerek yatak odasından bazı kâğıtları topladı ve Emily'nin ev yapımı yemeğinin kokusu onu masaya davet ederken mutfığa doğru ilerledi.

"Conor Emily'yi selamladı ve gülümsemesine şapkasının ucuyla karşılık verdi. "Jamie bana buraya geleceğini söylediğinde çok sevindim. Buraya taşındığımdan beri çok sessizdi."

Emily yemek pişirmekten vazgeçerek Conor'a endişeli bir bakış attı. "Neden? Sorun ne Conor? Jamie kötü bir şey mi yaptı?"

Ama Conor cevap veremedi koridorun sonundan topuklu ayakkabı sesleri geldi ve Jamie mutfak kapısının arkasında belirdi, şapkasını mutfak tezgahına fırlattı ve buzluktan bir bira aldı.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi Jamie. "İkiniz de hayaletler kadar solgun görünüyorsunuz."

"Hayır, hiç de bile," diye yanıtladı Emily, masada oturan Jamie'nin yanına gidip onu yanağından öperek. Biz de nerede olduğunu merak ediyorduk."

"Şeytan demişken, işte buradayım sevgili Emily." Jamie gülümsedi. "Jamie Lancaster hizmetinizde!"

Conor, Emily yanındayken onun ne kadar mutlu ve kendinden emin görüldüğünü fark etti. Üçü de yemeğe oturdu ve Conor uzun zamandır ilk kez sakinleştiğini hissetti. Tavuk, tatlı mısır, bolca patates ve biraz da bisküvi ve sosla birlikte yemek çok iyi gitti.

"Bugün Daniel Preston'dan iyi haberler var," diye önerdi Jamie. "Belli ki Conor'la evlenmem kuzenimi geldiği yere geri göndermeye yetmiş."

"Bu harika bir haber," diye haykırdı Emily. "Artık çiftlik senin yetenekli ellerinde güvende."

Jamie, Conor'a isteksiz ama biraz da minnettar bir bakış atarak, "Ellerimiz, sanırım," dedi.

Emily kendini beğenmiş gülümsemesini gizleme zahmetine girmedi. "Görünüşe göre planım işe yaradı!"

Sohbet devam ederken Jamie ve Conor, Emily'nin güzel yemeklerine duydukları minneti göstermek için ikincileri yediler ve tatlı olarak şeftalili tart bile vardı. Conor, gök gürültüsünün ilk gümbürtülerini duydukları sırada, akşamın çok güzel geçtiğini düşünüyordu.

"Sanırım bu benim eve gitmem için bir işaret," diye açıkladı Emily. "Gelirken bulutları gördüm ve sanırım patlamak üzereler. Jamie, kalan yemekleri yarın ısıtır mısın, Conor'la akşam yemeğinde yiyebilirsiniz."

"Çok düşüncelisin Emily," dedi Conor. "Ev yemeği gibisi yoktur ve eminim yarın da aynı keyfi yaşayacağız."

"Öyle olsa iyi olur," diye söze karıştı Jamie. "Bu mutfaktan böyle bir şey alamayacağın kesin. Pastırma, yumurta ve sert bir fincan kahve benim için iyi olan tek şey," diye güldü.

"Kahvaltılarından çok keyif alıyorum Jamie," dedi Conor, Jamie'nin yanaklarındaki hafif kızarıklığı fark ederek. "Ve bize iyi bir dana yahnisi yapabilirim," diye ekledi ve Jamie'nin kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını gördü. "Ne? Buna inanmak çok mu zor Bayan Lancaster? Annem bana bir iki şey öğretti ve bir süre tek başıma yaşadım," diye gülümsedi.

"Konuştuğunuz kişi Bayan Callahan, Bay Callahan," diye gülümsedi Emily. "Sanırım ikiniz için de alışmak biraz zaman alabilir," diye güldü.

Şimdi güneşten bronzlaşmış yanaklarında yükselen bir sıcaklık hissetme sırası Conor'daydı. Etrafta başka bir Bayan Callahan'ın olmasına alışmak kesinlikle biraz zaman alacaktı. Bir an için düşüncelere dalan Conor, Emily ve Jamie'nin iyi geceler dilemek için kalktıklarında sandalyelerinin aynı anda gıcırdamasıyla şimdiki zamana geri döndü. Bir fırtına hızla yaklaşmıştı ve hafif yağmur damlalarının teneke çatıda çıkardığı pıtırtilar duyuluyordu.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim sevgili dostlar. Çok iyi vakit geçirdim," dedi Emily ve pamuklu şemsiyesini açıp ağırlığını kararan gökyüzüne doğru kaldırdı. Ve böylece merdivenlerden aşağı indi, eteklerini topladı ve dışarı çıkarken adımlarını hızlandırdı, Conor ve Jamie sessiz bir şekilde onun gidişini izliyordu.

Conor şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman olduğunu düşünerek daha önceki konuşmalarına geri döndü ve artık ikisi de rahatlamış olduğu için bu kez yetişkinler gibi konuşabileceklerini umdu. "Çiftlik ve bahsettiğim planlar hakkında. Belki oturup bir fincan kahve içerken onlara bir göz atabiliriz?" tereddütle önerdi.

"Yorgunum," diye yanıtladı Jamie sertçe. "Sanırım yatmaya gideceğim."

Conor, Jamie'nin konuşmayı reddetmesi karşısında duyduğu hayal kırıklığını gizlemeyi umarak, "Sanırım geç oluyor," dedi usulca. "Belki de-"

Ancak Conor, Jamie'nin çoktan ön verandadan ayrıldığını fark edince sözleri fark edilmedi.

Conor yatmaya hazırlandığında rüzgâr şiddetle penceresine vuruyor, şimdi çok daha şiddetli olan yağmur panjurlara yağarken duvarlarda hayalet gibi bir uğultu dolaşıyordu. Tam banyoya gidiyordu ki, havada şiddetli bir alkış koptu ve hemen ardından bir başkası geldi. Açık mutfak penceresinin altındaki boşluktan güçlü bir rüzgâr kükredi ve uzun bir gök gürültüsü camı titretti.

Conor tam pencerenin mandalına ulaşmıştı ki, bembeyaz bir şimşek evin önündeki yaşlı çamlardan birine çarptı ve her yöne kabuk ve odun parçacıkları saçan bir patlama meydana geldi. Conor gördüğü manzara karşısında hayrete düşmüş, çarpmanın şiddetiyle büyülenmişti ama kırılan bir dalın gürültülü çatırtısı onu gerçekliğe geri döndürdüğünde şaşkınlığı hızla korkuya dönüştü.

"Jamie, gitmemiz gerek!" diye bağırarak mutfak kapısına doğru koştu. Odasına doğru köşeyi döndüğünde küçük ama güçlü bir şeye çarptı ve aşağıya baktığında Jamie'nin gözlerinin kendi gözlerine baktığını gördü. Dehşete kapılmıştı, bu kez korkusunu gizleyemiyordu.

"Jamie, fırtına mahzeni nerede?" Conor bağırdı, rüzgârın şiddeti kendi sesini duymasını zorlaştırıyordu.

"Arka tarafta, ahırın arkasında," diye bağırdı, bir başka şimşek çakması altlarındaki toprağı sarsarken kollarından tutarak. "Anahtarlar bende ve aşağıda bir fener var!" diye seslendi, onun elini tuttu ve arka kapıya doğru koştu.

Conor'ın düşünceleri fırtınanın ortasındaki mahzene zamanında varıp varamayacaklarını merak ederek hızla ilerliyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sekizinci Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Pınarı, 1891

Jamie dışarıdaki uğursuz sessizliğe uyandığında bir ışık tabakası göz kapaklarının arasından zorla içeri girdi. Güneş ışığı mahzen kapısının altındaki boşluktan yavaşça soldan sağa doğru ilerliyordu ve duyabildiği tek şey bir çayırkuşunun uzaktan gelen şarkısı ve arkasındaki Conor'ın yumuşak nefes alıp verişleriydi.

Nerede olduğunu aniden fark edince hızla doğruldu ve ayağa kalktı. Dönüp Conor'ın geniş sırtını soğuk taş duvara dayamış olan iri cüssesine baktı. Cüssesine göre anormal derecede küçük olan yatakta ikisine de yer açmak için elinden geleni yapıyor gibiydi ve Jamie bu manzara karşısında kendini kıkırdarken yakaladı.

"Neye gülüyorsun sen?" Conor mırıldandı, gözleri kapalı kalırken yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Jamie, yüzü kızararak, "seni uyandırdığımı bilmiyordum. yukarı."

". Merak etme, bir süredir uyanıktım," diye yanıtladı Conor, göz kapaklarını açıp uzun kollarını alçak tavana doğru uzatarak.

Jamie sağına döndü ve raftaki fenerle oynamaya başladı, Conor'ın zaten uyanıkken neden onun yanında yatmayı seçtiğini düşünürken sessiz kaldı. Jamie biraz fazla yüksek sesle, "Gidip evin ve ahırın görüldüğüne bakacağım," dedi. "Eminim Tom ve diğer adamlar çoktan sığırları kontrol ."

"Bir saniye bekle, seninle geleyim," dedi Conor, Jamie onun sesindeki endişeyi fark etti.

"Kendi başıma kontrol edebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim," diye cevap verdi, kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındaydı ama yine de bunu söylemekten kendini alamadı.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Conor.

"Sen bilirsin, ama hadi bakalım, zaman geçiyor."

Jamie kilerin kapısını iterek açtığı anda gün ışığı içeri doldu ve gözlerinin bir an için yukarıyı görmesini engelledi. Gözleri ışığa alıştığında, fırtınanın evinde yarattığı kaos karşısında sersemlemiş bir halde durdu. Ahırın duvarları hırpalanmış ve yara bere içindeydi, devasa dallar ahşap panellere yaslanmıştı. Hasar cesaret kırıcıydı ama Jamie pozitif kalmaya çalıştı; en azından ahırın büyük kapıları ve geniş çatısı sağlamdı ve depolanan tüm ekipmanlar güvende ve sağlam görünüyordu.

"Çok üzgünüm Jamie," dedi Conor, binanın etrafından dolanırken başını sallayarak, çiftlik evine doğru ilerlerken yollarına çıkan çalı ve moloz yığınlarını tekmeleyerek.

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok. Her zaman en iyi boğayı biz çekmiyoruz," diye gülümsedi Jamie omuz silkerek.

Ama ön verandanın köşesini döndüklerinde, ne kadar şanslı oldukları gerçeği kafasına dank etti. Jamie bakışlarını yukarıya çevirdi, yaşlı çamlardan birini görünce ağzı açık kaldı, gökyüzüne doğru uzanan kalın gövdesi saldırıdan sağ kurtulan tek parçaydı. Geniş dalları neredeyse tamamen yok olmuştu, eski varlıklarının tek işareti, parçalanmış kenarlarında uzanan şiddetli yarıklardı. En büyük dalının nereye çarptığı hemen anlaşılıyordu: çiftlik evinin mutfağının üzerindeki çatı neredeyse tamamen yok olmuş, yerinde kocaman bir yara açılmıştı.

Jamie'nin tek söyleyebildiği "Aman Tanrım," oldu.

Yıkılıp ağlamamak için kendini zor tuttu ama Conor'ın onu görmesini istemiyordu. Bunun yerine her zaman yaptığı şeyi yaptı; üzölmek yerine sinirlendi. Eğildi, bulabildiğı en büyük taşı kaptı ve yalnız çam ağacına fırlattı, "Babama her zaman bu lanet ağacın eve çok yakın olduğunu söyledim, ama söylediğim hiçbir şeyin dinlenmeye değeri olduğunu düşünmedi!" diye bağırdı.

Conor, "Merak etme Jamie, bunu düzeltebiliriz," dedi ama Jamie tek kelimesini bile duymak istemiyordu. Bir kez bağırmaaya başladığında durmakta zorlanıyordu.

"Biz" derken ne demek istiyorsun Conor? Birbirine sürtünecek iki çubuğun yok. Bunu tek başıma düzeltmek zorundayım."

Jamie, Conor'ın ırkıldığını gördü ve anında bir pişmanlık hissetti. Ona saldırarak işleri daha da kötüleştirdiğini biliyordu ama başka nasıl davranacağını da bilmiyordu. Her zaman babasına güvenmişti ve şimdi o yoktu ve ne yapacağını bilmiyordu. Son birkaç ayın olayları ağır bir çam dalı gibi üzerine çöküyor, güvenlik duygusunu çökertiyor ve onu tamamen bitkin bırakıyordu.

İntikam almak için son bir hamle yapan Jamie, şiddetli rüzgârda verandadan kopan bir korkuluk parçasına tekme attı ve botu tahtaya çarptığında yakıcı bir acı bacağından girip gözbebeklerinden çıktı.

"Ah!" Jamie çığlık atarak yere düştü ve botunun topuğuna tutundu. "var?"

Conor onun yanına koşarak seslendi. dizlerinin üzerine çöktü ve Jamie'nin alnındaki teri görebileceğı ve misk kokusunu alabileceğı kadar yakınına eğildi.

"Gidip kendine ne yaptın böyle?" diye inledi. Bir eliyle hafifçe ayak bileğini tutup diğeri eliyle botunu çıkarırken Jamie ona şüpheyile baktı.

"Şimdi gerçekten yaptın Jamie," diye devam etti ve altındaki hasarı değerlendirmek için kanlı çorabını çıkardı.

Conor onunla ilgilenmeye devam ederken Jamie o anda kendini ne kadar güvende hissettiğini ve bu adamın varlığının tüm bu kargaşanın ortasında onu ne kadar rahatlattığını fark etti. Bu duygu ona yabancıydı, uzun zamandır çok derinlere gömdüğü daha yumuşak bir yanını ortaya çıkarıyordu.

"Ben iyiyim Conor. Sadece bir sıyrık," diye mırıldandı Jamie, ayağa kalkmaya çalışarak.

"Kanamam var Jamie. Lütfen sana yardım etmeme izin ver," diye yalvardı Conor.

Conor zahmetsiz bir hareketle Jamie'yi kaldırdı, kollarına aldı ve ahırın yan tarafına, yıkıntıdan uzağa taşıdı. Onu oturur pozisyona indirdiğinde, Jamie kendini Conor'ın ellerinde daha önce hiç deneyimlemediği bir incelikle tutulan bir yaprak gibi hissetti.

"Burayı kadar burada kalamayız. Çok tehlikeli," dedi Conor ve Jamie bir kez olsun onunla aynı fikirde olamayacağını düşündü.

"Ama nerede o zaman? Emily'nin zaten neredeyse hiç yeri yok, o ve küçük kız ailesinin evinde yaşıyor. Başka kimseyi tanımıyorum..." Jamie utanç içinde başını öne eğerek itiraf etti. "Ve çiftlik çalışanlarının odalarından hiçbirini ayıramam; Tom'un buralarda yapacağı tüm tamirat için alabileceği tüm yardıma ihtiyacı olacak," diye iç geçirdi.

Jamie çömelmiş halde oturan Conor'a baktı, bir elini yumuşak toprağa bastırmış, diğer elini de hafifçe dizine koymuştu. Kendini ne kadar kötü hissetse de Conor'ın dokunuşu göğsünde baş döndürücü bir his uyandırdı.

"Ailemin çiftliği şimdilik işimizi görür. Şimdi oraya gidebiliriz ve gelecek hafta banka müdürüyle görüşüp bir tür anlaşma yapacağım. Hâlâ boş ve içeride henüz hiçbir şey satılmadı, bu yüzden ev onarılana kadar idare edecek kadar eşyamız olur."

Jamie tek kelime edemedi Conor'ın elini kaldırdığını gördü, avuç içi ilerideydi, parmakları yukarı bakıyordu ve rıza istercesine açılmıştı. "Lütfen Jamie, bunu izin ver. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey, o yüzden izin ver, lütfen."

Jamie, Conor'ın önerisini kabul etmesi için ne kadar çaresiz olduğunu görebiliyordu ve onun ne kadar önemsedığını görünce, başını sallayarak ve ona küçük bir takdir gülümsemesi vererek razı oldu.

Fırtına gecesinin üzerinden iki gün geçmişti ve birçok kişi fırtınanın yol açtığı hasarı yeni yeni çözmeye başlıyordu. Ama Jamie için Callahan Çiftliği'nde hayat sakin ve sessizdi. Çiftliğin içinde bulunduğu durumu görünce ilk başta şok olmuştu ve Conor'ın düşük omuzları ve kaçamak bakışları ona ne kadar utandığını gösteriyordu. Ancak örümcek ağlarının ve toz katmanlarının altında bir zamanlar el üstünde tutulan bir aile evi yatıyordu.

Callahan'ların evinde olmak hem rahatlatıcı hem de melankolik bir duyuydu. Duvarlardaki aile portreleri, doğum günleri ve kutlamalardan hatıralar Jamie'ye Conor gibi bir zamanlar sahip olduğu her şeyi ve Conor gibi kaybettiği her şeyi hatırlatıyordu. Ortalığı toparlayarak buraya biraz hayat getirebileceğini düşündü ama her şeyin hâlâ bankaya ait olduğu düşünülürse belki de Conor için bu çok fazla bir umuttu.

Emily görüldüğünde Jamie elinde bir kitapla oturmuş, oturma odasının kirli ön penceresinden geniş, sarı tarlalara ve büyük, mavi gökyüzüne bakıyordu. Onu görmeye ve kasabada yapılan onarımlar hakkında bilgi vermeye gelmişti.

Emily yarısı boş kitaplığa göz atarken gülümseyerek, "Bilmesem burada oldukça eğlendiğini düşüneceğim," dedi.

"Peki buna inanmak neden bu kadar zor olsun?" Jamie şüpheli bir bakışla sordu.

"Seni bu kadar memnun görmeye alışık değilim Jamie canım. Sana çok yakışıyor," diye cevap verdi Emily. "Bir kadını bu kadar kısa sürede bu kadar mutlu edecek ne olmuş olabilir diye merak ettiriyor... ya da kim." Emily'nin kaşları zevkle kalktı ve Jamie onun çöpçatanlık işinin bu şekilde sonuçlanmasından ne kadar memnun olduğunu görebiliyordu.

O öğleden sonra, Emily'nin ziyaretinin etkisi geçip de Jamie kendini oturma odasının penceresinden dışarı bakarken bulduğunda, Conor'ın mutfakta meşgulken çıkardığı ayak seslerini duydu. Yapacak bir şeyler bulmak için çaresizce boğazını temizledi. Bir dakika geçti ve Conor'ın ayak sesleri, sorgulayan bir bakış eşliğinde oturma odasına doğru ilerledi.

"Kendimi tamamen işe yaramaz hissediyorum," diye inledi Jamie, Conor'ın ağzının kenarlarında küçük bir sırıtış yakaladı.

Conor, "Pekala, belki bir dahaki sefere bir şeyleri tekmelemeden ve sorunlarınız için kendinizi ayağınızdan bıçaklamadan önce düşünürsünüz," diye alay etti.

"O aptal şeyin bir çivi çıktığını nereden bilebilirdim ki?" Jamie ekstra ilgiden ne kadar hoşlandığına şaşırarak mızızlandı. "Şimdi sen dışarıda bütün işi yaparken ben burada, bu sallanan sandalyede yaşlı bir kadın gibi parmaklarımı oynatıyorum!"

"Yapabiliyorken tadını çıkarsan iyi edersin," diye cevap verdi Conor. "Seni tanıyorum, kısa sürede ayağa kalkıp koşmaya başlayacaksın. O zamana kadar dinlen ve ayağının iyileşmesine izin ver."

"Evet efendim," dedi Jamie, "elimden geleni yaparım. Ve belki içeride sıkışıp kalmışken, evin etrafında biraz yardım edebilirim?" diye sordu.

"Ne ile?" Conor sordu.

"Bilirsiniz, belki de buraları biraz toparlamak, bazı şeyleri düzene sokmak..." Jamie havada yükselen gerilimi hissederek cevap verdi.

Conor aniden, "Eşyalarımı düzenlemene ihtiyacım yok," diye cevap verdi. "Ben kasabaya gidiyorum. Bir şeyler yediğinden emin ol ve hava kararmadan dönmüş olurum."

Jamie, Conor'ın ani hırçınlığı karşısında hazırlıksız yakalanmış, ne söylediğinden ya da neyi yanlış yaptığından emin olamamıştı. Kendini işe yarar hissetmek ve can sıkıntısını gidermek dışında bu öneriyle hiçbir şey kastetmemişti ama belli ki sinirlerine dokunmuştu.

Her şey göz önünde bulundurulduğunda işler bir süredir iyi gidiyordu ve Jamie her zaman kendini kanıtlamaya çalışmamanın aslında oldukça güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama yüzeye yakın bir yerde tanıdık bir şeylerin fokurdadığını hissediyordu ve botlarını giyip tabancasını bir kez daha hazırlamasının çok uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordu. Bildiği bir şey varsa o da iyi olan hiçbir şeyin uzun süre bu şekilde kalacağına güvenemeyeceğiydi.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Dokuzuncu Bölüm

Silver Creek Bank

Spring, 1891

Conor, Silver Creek General Bank'ın kapısına yaklaşırken göğsünün sıkıştığını hissetti. Altı ay önce çiftliği devrettiğinden beri bu kapılardan geçmemiştir ve bu hatırlatma bir utanç ve korku dalgasının üzerine çökmesine neden oldu.

"Günaydın, Bay Callahan. Sizi görmek ne güzel. Bugün sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu Bay Howick masasının arkasından. "Umarım son görüşmemizden bu yana hayat size iyi davranmıştır ve dün geceki fırtına yüzünden başınıza bir şey gelmemiştir," diye ekledi üzüntüsünü belirten bir gülümsemeyle.

"İki yakamı bir araya getirmeye çalışıyorum," diye cevap verdi Conor. "Ama buraya fırtına için geldim Bay Howick. Karım ve benim evimiz çok ağır hasar gördü ve her şey tamir edilirken kalacak bir yere ihtiyacımız var."

"Karınız, Bay Callahan? Tebrik ederim! Şanslı bayanın kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Bayan Jamie Lancaster, iyi dilekleriniz için teşekkür ederim," diye cevap verdi Conor sertçe. "Dediğim gibi, kalacak bir yere ihtiyacımız vardı ve ben de bizi çiftliğime geri götürme cüretini gösterdim."

Tam Bay Howick cevap vermeye başlamıştı ki, Conor gerekli olduğunu düşündüğü bir açıklamayla araya girdi. "Borçlarım nedeniyle bunun biraz alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum ama koşullarım yakın zamanda değişti ve yakında düzenli ödemeler yapmaya başlayabileceğim. Yıl sonuna kadar borçlarımı ödeyebilmeyi ve çiftliği geri alabilmeyi umuyorum."

Conor konuşurken sırtının ve omuzlarının gururla dikleştiğini hissetti, niyetinin Tanrı'nın dürüst gerçeği olduğuna inanıyordu. Yaptığından emin hissetmek

Kendinden emin bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Evet, Bay Callahan. Sizin ve eşinizin içinde bulunduğu durum için çok üzgünüm. Fırtına gerçekten de çok şiddetliydi ve mülkünüz zarar görmüş olsa da ikinizin de güvende ve iyi olmanıza sevindim. Ödemeleri her ayın sonuna kadar yapabildiğiniz sürece kısa dönemli bir kira sözleşmesi hazırlamaktan mutluluk duyarım."

Conor rahat bir nefes aldı ve Jamie'ye mevcut çıkmazları için sağlam bir çözümle geri döneceğini bilmenin güçlü bir tatmin duygusunu hissetti.

"Ama Bay Callahan, geçen hafta burada gerçekleştiğini öğrendiğim bir görüşmenin ayrıntılarını sizinle paylaşmazsam ayıp etmiş olurum. Bu görüşme yeni satış ortaklarımızdan biri ile amcanız olduğunu düşündüğüm Bay Reginald Callahan arasında gerçekleşti."

Conor bu isim karşısında irkildi, alnı nemlenirken dudakları kurudu.

"Neden, evet. Bu benim amcam. Ne hakkında konuşmak için buradaydı?" Conor sordu.

"Ailenizin çiftliği hakkında sorular sorduğu söylendi bana-"

"Ne olmuş ona?" Conor sözünü kesti, soğukkanlılığını hızla kaybettiğini hissediyordu.

Bay Howick, "Sanırım bankadan satın alma olasılığı hakkında bilgi edinmek istedi," diye yanıtladı. "Korkarım şu anda sizinle paylaşabileceğim tek şey bu, müşteri gizliliği ve diğer şeyler, ama muhtemelen bilmek istersiniz diye düşündüm. Şimdilik kısa dönemli kiralamanızı etkilemeyecek ama tabii ki bir değişiklik olursa ilk öğrenen siz olacaksınız."

Conor, Bay Howick'in kaşlarının arasındaki kırışıklıktan ve ince dudaklı gülümsemesinden banka müdürünün ne demek istediğini tam olarak anladığına inanıyordu

Zavallı, merhum anne ve babası için ne büyük bir hayal kırıklığı olduğunu düşündü. Daha fazla kıpırdamadan oturamayan Conor aceleyle ayağa kalktı, ani hareketlerinin gücü sandalyesini istemeden de olsa birkaç metre geriye savurdu.

"Teşekkür ederim Bay Howick, bilgi için minnettarım. Çiftliğe dönmem gerekiyor ama birkaç gün içinde evrakları imzalamak için geri geleceğim."

Conor binadan çıktı, etkileyici fiziğinin tüm ağırlığıyla aşınmış ön merdivenleri tepinerek indi. Yumruklarını o kadar sıkıyordu ki, kanın kollarına pompalandığını ve baş ağrısının şakaklarında zonklamaya başladığını hissedebiliyordu.

Amcası neden şimdi çiftliği soruyordu ki? Daha önce oraya hiç gitmemişti, cenazeleri için bile. Atına tırmanan Conor göğsünde bir öfke biriktiğini hissetti ve bu öfkenin etrafını yaklaşan kıyametin kas tabakası sımsıkı sardı.

Callahan Çiftliği'ne dönüş yolculuğu Conor için yorucu ve tedirgin ediciydi. Bankadan ayrıldıktan sonra ayağa kalktı ve yavaşça eyerine kayd, kısırağın üzerine yerleşirken yıpranmış deri hafifçe gıcırdadı. Eyere dokunduğunda serinlik hissediyordu ve sıcak Colorado güneşi temiz bir mavilikte parlayarak atın ve derinin rahatlatıcı kokusunu ortaya çıkarıyordu.

Yol boyunca Conor derin bir nefes aldı ve ailesinin çiftliğinin çit hattı boyunca uzanan çam ağaçlarının burnunda hızla toza dönüşen kokusunu aldı. Çiftliğin kapılarını açtığında zihni, ağıldaki atların dağların kuru ve tozlu topraklarını çalkaladığı çocukluk anılarına geri döndü. İki yanında sıra sıra ahırların bulunduğu yıpranmış ahşap ahırın yanından geçerken, atların sallanan başları ve koşuşturan çobanlar olmadan hepsi yalnız görünüyordu.

Atını ahıra yerleştirdikten sonra verandaya ulaştığında Conor'ın tek düşünebildiği güzel, sıcak bir yemeğe oturmak ve evde sakin bir akşam geçirmektir. Ama içeri girdiğinde koridorun duvarlarının bomboş olduğunu, aile fotoğraflarının uzun zamandır durduğu yerde kare kare temiz boya lekeleri görmeyi beklemiyordu.

"Jamie? Burada neler oluyor?" diye . "Neden-"

Conor oturma odasının köşesini döndüğünde, kayıp fotoğrafların kanepenin üzerine yığıldığını, etraflarına kitapların yığıldığını ve oturma odasının zeminini üç düzine kitabın kapladığını görünce cümlesinin ortasında dondu kaldı.

"Evdesin!" Jamie, Conor'ın arkasından seslenerek onu irkiltti ve zaten paramparça olan sinirlerini iyice gerdi. "Burada yaptığım onca şeyden sonra saatin kaç olduğunu fark edemedim," diye gülümsedi Jamie.

Conor etrafındaki kargaşadan hiç memnun değildi ve Jamie'nin mutlu ifadesinden hiç keyif almadı.

"Sana eşyalarımı bırakmanı söylemiştim!" diye hırladı. "Şimdi burası eskisinden de büyük bir karmaşa içinde."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi Jamie şaşkınlıkla. "Resimlerin ve kitapların üzerindeki tozları temizleyebileceğimi, burayı biraz daha az -"

"Biraz daha az ne?" Conor hırlayarak araya girdi. "Evim senin yüksek standartlarına uygun değil mi?"

"Tabii ki hayır, bu değildi," diye cevap verdi Jamie, şok olmuş sesi savunmaya geçmişti. "Ben sadece temizlenmesi gerektiğini kastetmiştim."

"Bir akşam yemeği yiyebilirdim ama bunun yerine isteğimi görmezden gelmeyi tercih ettiniz. Kendi istediğini elde etmeye çok alışkın olduğun için çok şaşırmadım. Muhtemelen başkasının ne istediğini dinlemekle ilgili ilk şeyi bilmiyorsun."

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin! Yanılıyorsun, seni ilk seferinde gayet net duydum, ama benden istemedin, emrettin ve kesinlikle doğru bildiğin bir şey varsa o da kimseden emir almadığımdır.

en azından huysuz bir adam!" Jamie bağırdı. "Ve bir şey daha, ben ev kadını değilim ve akşam yemeğini kendin hazırlayabilirsin!"

Jamie döndü ve zıplayarak odadan çıktı, sağ ayağı hâlâ kalın bandajlıydı ve hantaldı; öfkeli geri çekilişi Conor'ın hayal ettiğinden daha az vakurdu. Ona ve kendisine bu kadar kızgın olmasaydı gülebilirdi bile.

Yarım saat sonra Conor kendini mutfak masasında yalnız buldu, önünde sıcak ama doyurucu olmayan bir kase fasulye soğuyordu. Sinirleri yıpranmıştı, Jamie'nin hareketlerinden değil, durumu ele alış şeklinden, sinirini köşesindeki kişiden çıkarmasından dolayı. Başını göğsüne indirmeden önce salladı, gözlerini kapattı ve bir nefes aldı. Jamie, amcasının aniden ortaya çıkışıyla ilgili konuşmak için yanında olmak yerine üst kattaydı ve muhtemelen amcasının kendisine verdiği ani ve şaşırtıcı tepki karşısında şok olmuş ve kafası karışmıştı.

Jamie mutfak kapısından içeri girdiğinde Conor kendini şok içinde, gözleri kocaman açılmış ve ağzı kapalı bir şekilde dik otururken buldu.

"Buraya özür dilemeye gelmedim," dedi Jamie. "Sadece açım."

"İstersen bir tencere fasulye yaptım." Conor özür dileyen bir tonda olduğunu umduğu bir sesle teklif .

"Burada seçebileceğin başka bir şey yok, değil mi?" Jamie cevap verdi. "Ve babamın dediği gibi, dilenciler seçici olamaz."

Conor, Jamie'nin tezgâhın çekmecesinden bir kaşık ve lavabonun altındaki dolaptan bir kâse almasını izledi. Bu kısa süreli fırsatı değerlendirerek ayağa kalktı ve fırına doğru yürüdü, fasulye tenceresini ocağın üstündeki yerinden kaldırdı ve altına kalın bir bulaşık bezi sererek dikkatlice masanın üzerine koydu.

Jamie tencereden biraz fasulye alıp hemen kasenin içinde sertçe üflemeğe başladıında masa sessiz kaldı. Conor hafif bir sırtışla ona baktı ve yemeğini mümkün olduğunca çabuk bitirmeye ne kadar odaklandığını fark etti.

Conor gülümseyerek, "O fasulyelere biraz daha üflersen yakında kâseme düşecekler," dedi. "Benim hatırım için bu kadar acele etme."

Conor, Jamie'nin sertleşmiş gözlerinin onun sözleri karşısında biraz yumuşadığını görünce rahatladı.

"Seni memnun etmek için acele etmiyorum. Sadece açım, hepsi bu," diye

homurdandı. "Jamie, verdiğim tepki için özür dilerim. Doğruyu söylemek

gerekirse, eve geldiğimde ve sen de bunun acısını çekecek kadar talihsizdin. Davranışlarımın hiçbir mazereti olmadığını biliyorum ama bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum."

Conor Jamie'nin gözlerindeki endişeyi fark etti ve onun sessizliğini kendini daha iyi açıklamak için bir işaret olarak aldı.

"Bugün bankada Bay Howick'le konuşmaya gittim ve çiftliğinizdeki fırtınadan kaynaklanan tüm hasarı giderene kadar bir süre daha burada kalmayı düşündüm."

", anladığım kadarıyla bu pek iyi gitmedi?" Jamie sordu.

"Hayır, her şey yolunda gitti," diye yanıtladı Conor. "Bay Howick bir kira sözleşmesi hazırlıyor ve ben her ay evin borçlarını ödediğim sürece burada kalabiliriz."

"Bu harika. Peki, seni bu kadar heyecanlandıran şey nedir?"

Conor devam etmeden önce çenesini sıktı. "Konuşmamız bittikten ve ben ayrılmaya hazırlandıktan sonra, Bay Howick bir adamın

bankada bir toplantı... bu çiftliğin satışı hakkında sorular soruyor."

"Ne demek istiyorsun, bu çiftlik mi? Bunu kim sorabilir ki?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Görünüşe göre, babamın kardeşiymiş... amcam, Reginald Callahan."

"Amcan neden çiftliği satın almak istesin ki?
Sana ait olduğunu bilmiyor mu?"

Conor ne diyeceğini bilemez bir halde Jamie'nin önündeki boş kâseye baktı. Amcası Reginald hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, sadece babasıyla uzun zaman önce, Conor daha doğmadan önce aralarının açıldığını biliyordu. Ailesi, babasıyla tek kardeşinin arasının açıldığından hiç bahsetmemişti, sadece ziyarete gelmeyeceğini söylemişlerdi.

"Açıkçası benim varlığımdan haberi olup olmadığını bile bilmiyorum," diye yanıtladı. "Adamla hiç tanışmadım bile."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Onuncu Bölüm

Callahan Çiftliği

Pınarı, 1891

İnişli çıkışlı bir günün ardından Jamie yatağa yorgun argın girdi. Sabahın büyük bir kısmını ve öğleden sonrayı rafları açarak ve kitaplıkları düzenleyerek geçirmiş, Conor'ın eve dönüşünde ona sürpriz yapmayı ummuştı. Conor'ın tipik bir erkek olduğunu düşünmüş, onun işlerini kendi başına halledemeyecek kadar narin olduğunu sanmıştı ve her zamanki gibi zaaflarının farkında olduğu için onun yanıldığını kanıtlama ihtiyacı hissetmişti.

Neden burnumu ait olmadığı bir yere sokmak zorundaydım ki? diye düşündü, Conor'ın odasının koridorunun karşı tarafındaki üç çeyreklik yatağında sırt üstü yatarken.

O akşam yemeklerini -eğer bir kase fasulyeye yemek denebilirse- daha iyi şartlarda bitirmişlerdi ama sadece birkaç saat önceki kavga hâlâ yüzlerine bir tokat gibi çarpıyordu. Canlarını yakan Conor'ın söyledikleri değil, onun haklı olmasıydı.

Jamie hiçbir zaman kendisine söyleneni yapan biri olmamıştı ve yakın zamana kadar bunun onun gücü olduğunu düşünüyordu, kendine olan güveni onu kimsenin yardımına ihtiyaç duymaktan alıkoyuyordu. Ancak son zamanlarda olaylara farklı bir açıdan bakmaya başlamıştı. İnatçı tavırlarının daha çok abartılı bir gurur duygusuyla ilgili olduğunu biliyordu ve söylendiği gibi, gurur düşüşten önce gelirdi.

Ertesi sabah, yenilenmiş bir amaç duygusuyla uyandı. Conor'a karşı çalışmak yerine, onunla birlikte çalışması daha iyi olacaktı. Bu kez onun arkasından iş çevirmek yerine, ona nasıl yardım edebileceğini anlatacaktı ve nereden başlayacağını da biliyordu.

"Günaydın." Jamie gülümsedi ve kendinden emin adımlarla botlarını giyerek ön verandaya çıktı. Ayağı hâlâ oldukça hassastı ama bir gün daha içeride kapalı kalırsa, hayal kırıklığı içinde bir şeyleri tekmelemeye hazır olacaktı. Callahan'ın kitapları arasında geçirdiği birkaç günlük boş zamanın ne kadar hoşuna gittiğine şaşırmıştı ama artık yeniden işe yarar ve aktif olmak için can atıyordu.

"Şu haline bak," dedi Conor, verandanın önündeki basamaklarda oturduğu yerden başını kaldırmış, sağ eliyle dumanı tüten bir fincan kahve koyuyordu. Etkilenmiş görünüyordu ve Jamie bunun kendisini ne kadar iyi hissettirdiğini fark etmekten kendini alamadı.

"Peki sabahın bu erken saatinde nereye gidiyorsun?" Conor gözlerinde merak dolu bir bakışla sordu. "Bilmem gereken planladığın bir şey var mı?" diye ekledi tereddütle.

"Hayır, hiç de değil," diye yanıtladı Jamie. "Aslında seninle konuşmak

istiyordum." Conor, "İşte bu güzel bir değişiklik," diye cevap verdi.

"Pekala, ukala. Amcan hakkında ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü sormak istiyorum."

"Biz mi?" Conor cevap verdi. "Amcam hakkında endişelenmeni gerektirecek bir şey yok Jamie."

"Elbette öyle Conor," diye cevap verdi. "Fark etmediysen söyleyeyim, bu işte beraberiz ve senin başarı şansını tehlikeye atan her şey için de aynı şeyi yapar. Artık karı kocayız, hatırlatmama gerek var mı? Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

Jamie, Conor'ın söyleyeceklerini anladığında yüz hatlarındaki değişimi fark etti. Bir an kıpırdamadan durdu, çökmüş omuzları yukarı doğru gerildi ve kalın, kahverengi saçlarının altındaki güçlü boynunun dibini ortaya çıkardı. Conor'ın içinde tuttuğu gerginliği görebiliyordu ve ona destek vermenin Conor'ın sürekli taşıdığı yükü hafifletebileceğini umuyordu.

"Düşünüyordum da, belki kasabaya gidip senin şu amcan hakkında biraz araştırma yapabilirim; bakalım kasabanın yaşlılarından onu hatırlayan var mı ya da etrafta dolaşan bir söylenti var mı," diye önerdi. "Bela aramaya gitmeyeceğim. Emily'nin çarşamba günleri kasabada olduğunu biliyorum ve eve dönmeden önce her zaman bakkaldan küçük Finlay için tatlı bir şeyler alır. Uğrayıp onu görebilirim ve dedikoducu tavuklar da neden kasabaya geldiğini anlamazlar."

Jamie Conor'a bilmiş bir bakışla gülümsedi, planının Conor'ın reddedemeyeceği kadar iyi düşünülmüş olduğundan emindi.

Conor, "Pekâlâ, bu fikrinde kararlı görünüyorsun," diye karşılık verdi. "Seni durdurmayacağım. Denesem bile ne kadar ileri gidebileceğimden emin değilim."

Conor fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan Jamie verandanın köşesindeki direktan şapkasını kaptı ve kaçan bir suçlu gibi ahırlara doğru adım atmadan önce gülümseyerek Conor'a uzattı.

Kasabaya gitmek kolaydı ve Jamie, hantal bacaklarının ve kırılgan insan ayaklarının ağırlığı olmadan Dixie'nin sırtında kazandığı hızdan dolayı iç geçirdi. Colorado kırsalını görmek için bir atın sırtında olmaktan daha iyi bir yol yoktu; düz, açık otlaklar her yana uzanıyor, buğday ve arpa kokusu havaya siniyor ve ağustos böceklerinin cıvıltısı kilometrelerce öteden gelen tek sesi, toynakların toprağa vuruşunu kesiyordu.

Silver Creek'e doğru yola çıkan Jamie, normalde tekdüze olan sokakların ve dükkânların hareketlendiğini gördü. Bu küçük çiftçi topluluğunda büyümüş olanlar için, kasabanın son yıllarda ne kadar büyüdüğünü görmek hala bir sürprizdi. Baktığı her yerde tanıdık olmayan yüzler ona gülümsüyor, bir noktadan diğerine koşuşturan bir üretkenlik yığınyla karşılaşıyordu.

Russell kardeşlerin, William, Oliver ve Levi'nin Cherry Creek'te altın bulmalarının üzerinden yaklaşık yirmi iki yıl geçmiş, yüzlerce kişiyi onların izinden gitmeye ikna etmiş ve Russell kardeşler için yirmi yıllık altın yıllar başlamıştı.

Colorado eyaletinin dört bir yanındaki hazine avcıları. Yirmi yıl sonra birçoğu evlerine dönüyor, birçoğu da Colorado'nun yaklaşık bir buçuk milyon dönümlük dağ çayırlarında ve verimli ovalarında yeni ve daha müreffeh hayatlar arıyordu. Silver Creek, harcayacak parası olan maden arayıcılarının akınıyla zenginleşen pek çok küçük kasabadan biriydi.

Postaneyi ve kasabı geçtikten sonra Conor'ın amcasının kasabaya gelişiyile ilgili yeni bir ipucu bulamayan Jamie, Morrison'ın bakkal dükkânının nispeten huzurlu ortamına girerek kalabalık sokaklardan kaçtı.

"Günaydın Bayan Callahan!" diye bağırdı mağaza sahibi. "Sizi burada ağdırlamak ne büyük bir zevk ve Martha ile benim düğünden ne kadar keyif aldığımızı söylemeliyim. Gerçekten çok hoş bir sürpriz oldu."

"Teşekkür ederim Bay Morrison. Bunu söylemeniz çok hoş," diye cevap verdi Jamie. Bu hepimiz için büyük bir sürpriz oldu, diye düşündü kendi kendine. "Ahşap paneller için bir sipariş daha vermeyi umuyordum. Sanırım kocam geçen hafta bir düzine sipariş vermişti, belki?"

"Evet, kesinlikle öyle. Peki çiftlikte kaç kişiye daha ihtiyacınız olacak?"

"Şimdilik yarım düzine daha yeter, teşekkürler," diye cevap verdi Jamie. "Hazır buradayken, Bay Morrison, bana bir konuda daha yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

"Neden, elbette. Neyin peşindesin canım?"

Jamie'nin konuşması vitrin kapısının tıngırtısıyla kısa bir süreliğine kesildi ama dikkatini Bay Morrison'ın sorgulayan bakışlarına vermeye devam etti. "Neyin peşinde olduğumdan çok kimin peşinde olduğum önemli... Son zamanlarda şehirde Bay Reginald Callahan diye birini duyduunuz mu?"

"Reginald Callahan mı dediniz? Kocanızın akrabası olabilir mi?"

"Kesinlikle öyle Bay Morrison," diye Jamie'nin arkasından bir ses yükseldi. Jamie bu irkiltici söz karşısında sıçradı ve cüretkâr davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü.

"Jamie Lancaster, ben asla! Sesini duyduğum anda seni tanıdığımı biliyordum."

Jamie'nin nutku tutulmuştu, paniklemişti ama hareket etmek bir yana nefes

bile alamıyordu. "Neden, Bay Townsend. Bu kadar uzun bir aradan sonra

sizi kasabada görmek ne güzel.

Bay Morrison," dedi Jamie'nin arkasından. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz? diğerk?"

"Sanırım aynı okula gitmiştik, değil mi Bayan Lancaster?" Bay Townsend gerçek bir ilgiyle sordu.

Jamie'nin karşısında en kötü kâbusu gerçekleşmiş olarak duruyordu; bir çocuğun onu panayıra götürmek isteyebileceğine aptalca inanması için kandırdığı o günden beri ona eziyet eden çocuk. Bu adam, Billy Townsend, on yıl önce kendisi de henüz bir çocukken genç Jamie'yi verandasında aşağılamış, o gözyaşlarını saklamaya çalışırken arkadaşlarıyla birlikte gülerek onu işaret etmişti.

Aynı duygular, şimdi dükkânda onun karşısında dururken, sanki yine o ön verandadaymış gibi güçlü ve mevcut bir şekilde ona geri döndü. Jamie tezgâhtan dönüp dükkâna doğru kaçarken, masasının arkasında şaşkın bir şekilde duran Bay Morrison ve aynı derecede şaşkın bir ifadeyle arkasından bakan Billy Townsend'i bıraktı.

Jamie kapıdan içeri uçtu, oradan başka bir yere doğru gidiyordu ve neredeyse dükkâna yaklaşmakta olan Emily ile çarpışıyordu. Jamie'nin yüz hatları perişan haldeydi, dehşet içindeki gözleri panikle doluydu. En iyi arkadaşının tanıdık yüzünü görmek öylesine bir rahatlama hissi yarattı ki, gözlerindeki patlamaya hazır yaşları daha fazla tutamadı.

"Jamie!" Emily ağladı. "Ne oldu böyle?"

Hala aciliyet hissiyle dolu olan Jamie, Emily'nin elini tuttu ve onu verandanın merdivenlerinden aşağı çekti, Emily'yi mağazanın köşesine sürüklenmemek için hızını artırmaya zorladı.

"Tanrı aşkına, Jamie! Kendine gel ve bir saniye sakinleş. Bana neler olduğunu anlat."

"Billy Townsend dükkanda. Az önce benimle konuştu."

"Billy mi? Okuldaki Billy'den mi bahsediyorsun?" Emily sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Jamie başını salladı, dudakları şimdi sert bir çizgiyle sıkıca kapanmıştı ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Emily gözlerinde kararlı bir ifadeyle arkasını dönerek, "Gidip onunla konuşacağım," dedi.

"Hayır, Emily, yapma!" Jamie ağladı. "Lütfen! Sadece bir süre burada benimle kal, sadece onun gittiğini anlayana kadar." Şimdi kontrolsüzce titreyen iki eliyle Emily'nin koluna sıkıca tutunmuştu.

Jamie, Emily'nin yüzündeki kızgınlığı görebiliyordu ve buna sebep olduğu için utanıyordu. Kendini bu kadar zayıf ve savunmasız hissetmekten nefret ediyordu ama duygularını dizginlemek için mücadele etti.

"Lütfen," diye tekrarladı, "onu bir daha görmek istemiyorum. Burada beş dakika daha bekleyelim ve sonra geri dönebiliriz."

Jamie, yıllar önce bu çocuğun Jamie'ye ne yaptığını çok iyi bilen Emily'nin bakışlarındaki hayal kırıklığını hâlâ görebiliyordu. Jamie olanları en yakın arkadaşı dışında kimseyle paylaşmamıştı ve bu olayın aradan geçen bunca zamana rağmen hala üzerinde böyle bir güce sahip olmasından utanç duyuyordu.

Jamie olduğu yerde durarak birkaç dakika sessiz kaldı ve Emily'ye bu şaşırtıcı karşılaşmayı düşünmesi için zaman tanıdı. "Acaba ne yapıyor?"

Geri mi döndü?" diye yüksek sesle düşündü. "Duyduğuma göre kuzeyde maden aramaya başlamış ve yüklü bir miktar para kazanmayı başarmış. Eve döndüğünde bunu kullanmayı planladığına göre yeterince iyi iş çıkarmış olmalı."

"Conor'ın amcasını tanıyor," diye mırıldandı Jamie nefesinin altından, bakışları boş ve zihni düşünceli.

"Ne demek istiyorsun?" Emily sordu. "Ne amcası?"

Jamie düşüncelerinden sıyrıldı, gözleri Emily'ninkilere kaydı ve bir kez daha panikle doldu. "Conor'ın baba tarafından amcası kasabada. Callahan Çiftliği'ni ve satılık olup olmadığını sorup duruyor."

"Satılık mı?" Emily cevap verdi. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyoruz. Conor onunla daha önce hiç tanışmadı bile. Babasıyla aralarının bozulmuş olabileceğini ve babasının ona ne hakkında olduğunu hiç söylemediğini söylüyor. Conor sadece kötü bir şey olmuş olabileceğini biliyor ve şimdi burada kasabada ve bankayla konuşuyor."

"Pekala..." Emily şaşkın bir bakışla karşılık verdi. "Peki tüm bunların Billy Townsend ile ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum..." Jamie cevap verdi. "Ama Bay Morrison'a Reginald Callahan'ın kim olduğunu ve şehirde olduğunu bilip bilmediğini sorduğumda, onun yerine Billy cevap verdi ve verdiği cevaptan onu bir isimden daha fazlası olarak tanıdığı anlaşılıyordu."

İki kadın da sessizce durmuş, gözlerinde aynı şüpheyle birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. Jamie soğukkanlılığını yeniden kazanmış ve kalp atışlarının sakinleştiğini hissetmişti ama paniği ve utancı azaldıkça sessiz bir tedirginlik ön plana çıkıyordu. Jamie yirmi sekiz yıllık yaşamında tesadüflere inanmamayı öğrenmişti. Kendisinin ve Conor'ın geçmişinden gelen bu iki adam neden aniden geri dönmüştü ve bu amca onların geleceği için bir tehdit mi oluşturunuyordu?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Birinci Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Yaz, 1891

Conor ön bahçede durmuş, gözlerini kaldırmış ve Stetson'ını eline almış, fırtınadan zarar görmüş çiftlik evinin mevcut onarımını inceliyordu. Hâlâ yapılacak çok iş vardı. neye ihtiyaç duyulduğunu tam olarak değerlendirdikten ve Lancaster arazisinden sorumlu çiftlik görevlisiyle konuştuğundan sonra bir malzeme listesi hazırladı ve Morrison'dan sipariş vermek üzere kasabaya doğru yola çıktı.

Conor dükkâna girip tezgâha doğru yürürken, "Nasılsın Tom?" diye seslendi.

"Merhaba Conor. Bu güzel sabahta senin için ne yapabilirim? Bayan Callahan'ın dün verdiği sipariş ne yazık ki birkaç gün daha gelmeyecek."

"Jamie dün bir sipariş mi verdi?" Conor şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Neden, evet. Yarım düzine ahşap panel için daha sipariş verdi. Önümüzdeki birkaç gün içinde gelmeleri gerekiyor."

Conor bir an durup düşündü ve Jamie'nin amcasını tanıyan biri olup olmadığını öğrenmek için etrafa soracağını söylediğini hatırladı. Eve gelmiş ve bütün akşam bir fare kadar sessiz kalmıştı ve düşününce, kasabaya yaptığı geziden hiç bahsetmemişti. Çatıdaki bazı sızıntıları onardıktan ve ailesinin etrafındaki kırık çitleri tamir ettikten sonra o kadar yorulmuştu ki, herhangi bir ipucu bulup bulmadığını sormayı unutmuştu.

"Hanımın bugün nasıl, Conor? Billy'nin söylediklerinden dolayı çok üzgün görünüyordu ama o kadar hızlı çıktı ki

iyi olup olmadığını sordum. Umarım bugün kendini daha iyi hissediyordur ve hastalanmamıştır."

"O gayet iyi," diye yanıtladı Conor. "Endişelenecek bir şey yok."

Bugünün sürprizlerle dolu olduğu kanıtlanıyordu. Tom Morrison'ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama kesinlikle öğrenecekti. Jamie'nin bir olaydan kaçtığını düşünmesi neredeyse imkânsızdı, oysa olayı başlatan kişi kendisi olabilirdi. Kesinlikle yapması gereken bazı açıklamalar vardı. Yeni pencere camları için siparişini verdikten sonra gülümsedi ve kapıdan çıkmadan önce yaşlı adama teşekkür etti, gitme konusundaki aciliyetini belli etmemeye özen gösteriyordu.

Eve dönüş yolundaki kısa yolculuğu Jamie'ye nasıl yaklaşacağını ve öfkeli bir tepkiden nasıl kaçınacağını düşünerek geçirdi. Jamie ona ısınmıştı, buna hiç şüphe yoktu ama hâlâ ne yapacağı belli olmayan biriydi ve Conor bunu unutmaması gerektiğini biliyordu. Çiftlik görüldüğünde, stratejisini planlamıştı ve kendinden emin ve kararlı bir şekilde verandaya çıktı, ön kapıyı açtı ve yanmış fasulye kokusunun karşıladığı mutfığa doğru ilerledi.

"Öğle yemeğimizi mahvettim," diye mırıldandı Jamie, başını ellerinin üzerine koymuş, dirseklerini masanın üstüne uzatmış bir halde masada otururken.

Conor'ın iddialı ve kararlı zihniyeti, gördüğü üzücü manzara karşısında neredeyse yok olmuştu. Jamie'yi, ailesinin çiftliğine verilen zarardan sonra bile hiç bu kadar çaresiz görmemişti ve onu sorgulamak için duyduğu acil arzu, yerini onu rahatlatmak için duyduğu acil bir arzuya bıraktı. Oturup sandalyesini Jamie'ye yaklaştıran Conor, elini onun omzuna koydu ve nazıkçe sordu: "Billy Townsend kim?"

Jamie acınası bir sesle, "Okula beraber gittik," diye cevap verdi.

Conor Jamie'nin olanları anlatmakta ne kadar zorlandığını görebiliyordu. Bu yüzden kıpırdamadan oturdu ve başka soru sormaktan kaçındı. İkisi sessizce oturdular, Jamie usulca ağlıyordu, bir yandan da başı eğikti.

Conor'ın koluna hafifçe dokundu ve Conor gözlerinde acı ve endişeyle ona baktı. Bir süre sonra, Conor ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, Jamie gözlerini sildi, başını kaldırdı ve başladı.

"Billy hoşlandığım ilk çocuktı. Okulda bana ilgi gösteren tek kişi oydu. Kızlara karşı utangaçtım; onu görene kadar neden erkeklerle bu kadar ilgilediklerini anlamıyordum..."

Conor bakışlarını indirerek oturdu, dikkatle dinledi ve devam etmesi için ona nefes alacak alan bıraktı.

"Şimdi çok aptalca geliyor ama gerçekten benden hoşlandığını düşünmüştüm. Kasaba panayırına gitmemi istedi ve ben de çok heyecanlandım. etmekten nefret ediyorum ama giyinip süslenmişim bile. Çok safmışım. Benden hiç hoşlanmamıştı; bu sadece acımasız bir şakaydı, onun ve adamlarının benim üzerimden kendilerini eğlendirmelerinin bir yoluydu. Ondan sonra kimseye güvenmekte zorlandım... ve bunu yüksek sesle söylemekten utanıyorum ama bu bende kaldı. Onu Morrison'da tekrar görmek bana bu duyguya ne kadar bağlı olduğumu gösterdi. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Çok utanıyorum."

Conor ne söyleyeceğinden pek emin değildi. Jamie'yi bu kadar savunmasız görmek onu şaşırtmıştı ama onu üzgün görmenin kendisini nasıl hissettirdiğine de aynı derecede şaşırmıştı. Kalbi kırılmış genç bir Jamie düşüncesi alnından soğuk terler dökmesine neden oldu ve o sahneyi hayal ettiğinde çenesinin sıkıştığını hissetti.

"Utanmana gerek yok Jamie. Sen sadece genç bir kızdın. Yaptığı şey acımasızcaydı ve tüm genç erkekler adına, yaşadıkların için özür dilerim."

Jamie sessiz bir kahkaha attı. "Neden hiç alakan olmayan bir şey için özür diliyorsun?"

"Kısa bir süre önce ben de bir çocuktum ve ne kadar acımasız ve kırıncı biliyorum."

"Bundan çok şüpheliyim," dedi Jamie gülümseyerek. "Eminim bütün kızlar senin için yanıp tutuşuyordur."

Conor Jamie'nin yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti ve arkasını dönüp çaydanlığı doldurmak için ayağa kalktı.

"O konuda pek şanslı olduğumu söyleyemem," diye kıkırdadı. "Kızlar hakkında düşünmek için zaman harcayamayacak kadar yorgundum."

"Nasıl olur?" Jamie sordu.

"Babam beni on beş yaşından itibaren çiftlikte çalıştırdı. Bırakın kızlarla sohbet etmeyi, ev ödevlerimi yapmaya bile zor vakit buluyordum. Dürüst olmak gerekirse, birkaç yıl öncesine kadar onların varlığından bile haberim yoktu." Conor sırttı ve başını salladı.

"Annem ve babam öldükten sonra her şeyi ben devralmak zorunda kaldım. Babam o zamana kadar bana çiftlik işletmenin inceliklerini öğreterek iyi bir iş çıkarmıştı ama kimse sizi tüm sorumluluklara hazırlayamaz. Size karşı dürüst olmak gerekirse, ilk birkaç yıl sudan çıkmış balık gibiydim. O kadar gergindim ki beni bir keman gibi çalabilirdiniz."

Conor az önce geçmişi hakkında muhtemelen daha önce kimseye söylemediği kadar çok söylediğini fark etti. Jamie'nin ona açılmasının açıkça bir etkisi vardı ve şimdiye kadar hissetmediği bir bağın başlangıcını hissetti.

"Ailenin yanında olmaması çok zor olmalı. Bununla nasıl başa çıktın?" Jamie sordu. Ona baktı, gözlerinde bir ihtiyaç gördü ve şimdi yanında ona rehberlik edecek babası olmadan nasıl hissediyor olabileceğini düşündü.

"Gerçekten zordu. Çocukluğumu geride bırakmak zorunda kaldım ve işleri babamın isteyeceğini bildiğim standartlarda tutmak için canımı dişime takarak çalıştım. Ama kuraklık geldiğinde..."

Conor'ın sözleri kesildi. Ne söyleyeceğini bilemedi ve utancın tanıdık ürpertisi etrafını sardı.

"Görünüşe göre ikimiz de geçmişte kalması daha iyi olan şeylere tutunuyoruz," diye fısıldadı Jamie. "Şimdi gel de kızarmış ekmek üzerine yanmış fasulyelerimden ye."

Ertesi gün gökyüzü açıldı ve minnettar tarlaları ıslatan ve Silver Creek kasabasını çevreleyen tüm çiftçilerin yüzüne bir gülümseme yerleştiren muazzam bir sağanak yağmuru serbest bıraktı. Fırtınanın üzerinden bir ay geçmişti ve yazın sıcaklığı hızla sonbaharın serinliğine dönüşüyordu.

Tufan sırasında herhangi bir tamirat yapmaya kalkışmanın aptallık olacağını düşünen Conor, babasının eşyalarını gözden geçirmek için en uygun zaman olduğuna karar verdi. Amcasının kasabadaki rahatsız edici varlığını duyduğundan beri Conor onu ve neden burada olduğunu düşünmekten vazgeçmemişti. Belki de babasına ait bir şeyin, yıllar önce kardeşinden uzaklaşmasıyla ilgili bir ipucu vereceğini umuyordu.

"Yardım edebilir miyim?" Conor babasının ofisinin diğer tarafından gelen sesi duydu. Döndüğünde Jamie'nin ona gülümsediğini gördü, zümrüt gözlerinde meraklı bir bakış vardı. O da gülümseyerek onu etrafına saçılmış kâğıt yığınlarının arasına davet etti.

"Buyurun," dedi, "ama bu karmaşa içinde işe yarar bir şey bulabileceğimizden emin değilim."

"Peki, ne bulmayı umuyorsun?" Jamie sordu.

"Babamla amcamın neden bu kadar uzun süre konuşmadıklarını açıklamaya yardımcı olabilecek herhangi bir fotoğraf ya da mektup bulmayı umuyordum. Böyle bir anlaşmazlığa neden olmak için oldukça kötü bir şey olmuş olmalı."

Jamie, Conor'ın oturduğu yere doğru yürüdü ve bir yığın kâğıdı eline alarak sessizce tek tek incelemeye başladı. Conor yakaladı

Yanında oturan kıza gülümsüyor, yağmurun sesi üstlerindeki çatıda çınılıyordu.

"Bir dakika bekle," dedi Jamie. "Sanırım annenle baban arasında yazılmış bazı mektuplar buldum." Bir avuç dolusu sayfayı Conor'a uzattı, o da dikkatle aldı, sayfaları düzeltti ve derin bir nefes aldı.

"Bunları okumalı mıyım bilmiyorum," diye kekeledi. "Doğru gelmiyor... Ya içlerinde gördüğüme pişman olacağım bir şey varsa?" diye itiraf etti. "Acaba... bunları benim için okuyabilir misin? Bir şeyleri açıklamaya yardımcı olabilecek bir şey var mı diye?"

Jamie Conor'ın gözlerinin içine baktı ve "Elbette" diye cevap verdi. Orada olmayan şeyleri görüp görmediğinden tam olarak emin değildi ama onun bakışlarında hafif bir duygu pırıltısı gördüğünü düşündü.

Jamie sessizce oturup mektupları okurken Conor bir yığın evrakı daha karıştırmaya devam etti. Conor onun yüzüne bakmaktan kendini alamadı, yüz hatlarındaki ince değişim dikkatini dağıtmış ve ilgisini çekmişti, sayfaları okurken dudaklarına küçük bir gülümseme yayılmıştı. Jamie sayfaları tekrar katlayıp önüne koyarak ve Conor'a dönmeden önce doğrulurken bitirdiğinin işaretini verdi.

"Ve?" diye sordu.

"Bu mektuplar 1864 yılında, baban ordudayken ve çiftlikte sadece sen ve annen varken yazılmış."

Conor şaşkınlıkla başını kaldırdı. Babasının savaşa gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve babasının yanında büyüdüğü onca yıl boyunca, babasının hayatında o dönemden bir kez bile bahsetmemişti.

"Görünüşe göre erken bir tarihte askere alınmış ve mektuplar bir sonraki yıla ait."

"Pekâlâ," diyebildi Conor. "Kansas'taki çiftlik ya da ailesinin geri kalanı hakkında bir şey söyledi mi?"

Conor'ın babasının geçmişine dair hatırladığı tek şey, Cottonwood Falls'ta annesi ve babasıyla büyümesi ve on yedi yaşında okulu bitirdiğinde dünyada kendi yolunu çizmesi hakkında yaptığı birkaç kısa konuşmaydı. Pike's Peak Altına Hücum 1858'de birçok kişiyi Rockies'e çekmişti ve Conor'ın babası annesiyle birkaç yıl sonra orada tanışmıştı.

"Hayır," diye yanıtladı Jamie. "Üzgünüm ama sormadı. Çiftliği ve işlerin nasıl gittiğini sordu. Senden, 'iyi, genç oğlundan' çok bahsetti. Beşinci doğum gününü kaçırdığından ve bunun için ne kadar üzgün hissettiğinden bahsetmiş. Çoğunlukla nasıl olduğunu yazdı..."

Jamie durakladı, yanaklarına utangaç bir gülümseme yayıldı.

"Ne?" Conor sordu.

"Şey, eğer bilmek istiyorsan... çoğunlukla anneni ne kadar özlediğini, onu ne kadar sevdiğini ve onu tekrar öpmek için sabırsızlandığını yazdı," diye sırttı Jamie.

"Pekâlâ, pekâlâ, bu kadar yeter." Conor kızardı. "Aramaya devam edelim ve ne bulabileceğimize bakalım. Ben gidip çaydanlığı koyayım ve bize bir fincan çay yapayım."

Conor masadan kalktı, kollarını yukarı ve yana doğru kaldırarak uzun bir esneme hareketi yaptıktan sonra ofisten çıkıp koridordan mutfığa doğru ilerledi. Lavaboya doğru yürüdü ve ocağı yakıp kaynamaya bırakmadan önce su ısıtıcısını doldurdu. Ancak tam yukarıdaki rafta duran fincanlara uzanırken, koridorun karşısından açık bir ünlem duydu.

"Bingo!" Jamie ağladı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On İkinci Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Jamie sandalyesinde doğruldu ve Bay Jacob Winston Callahan'a hitaben yazılmış, Haziran 1865 tarihli polis raporunu dikkatle okudu. Conor'ın babası ordudan döndükten sonra bir ya da iki aydan fazla süre geçmiş olamazdı ve raporun içerdiği şey biraz endişe vericiydi.

"Sevgili Bay Callahan,

Bugün, 14 Haziran 1865'te meydana gelen talihsiz bir olayı size bildirmekten üzüntü duyuyorum. Mülkünüze 10 Haziran'da yapılan hırsızlık ve soygunun ardından, talebim üzerine Şerif Yardımcısı Myers, Silver Creek ve Clear Creek County'nin çevre kasabalarındaki tüm yerel rehin dükkanları ve mücevher satıcılarıyla bir dizi görüşme yaptı.

Polis memuru, çalınan değerli eşyalarınızın bildirilmesinden sadece bir gün sonra Lawson'da meydana gelen iki şüpheli olaydan haberdar edildi. Neyse ki, rehin verilen eşyalar henüz satılmamıştı ve Şerif Yardımcısı Myers, verdiğiniz eşkallere derhal teyit edebildi ve böylece çalınan eşyaları geri aldı ve her iki mağaza sahibi de eşyaları mağazalarına getiren söz konusu adamın net eşkalini verebildi.

Gözaltında tutulan kişinin kardeşiniz Reginald'dan başkası olmadığını size en derin özürlerimle bildirmek zorundayım. Denver'a giderken yakalanmış ve sorgulanmak üzere Lawson hapisanesine götürülmüştür. Anladığım kadarıyla soygundan birkaç gün önce, birkaç hafta önce Nebraska'dan döndüğünüzden beri sizinle birlikte kalıyormuş.

Kardeşinizin aleyhinde uzun bir suç listesi olduğu dikkatimizi çekti. Aslında daha birkaç ay önce bir çiftçinin ödüllü domuzlarını çalıp bunların kendisine hediye edildiğini iddia ettiğı için tutuklanmıştı. Reginald o kadar iyi yalanlar söyleyerek ün kazanmış ki, bunlara inanmamak için aptal olmak gerekir.

Talihsiz haber için tekrar özür dilerim ve bundan sonraki gelişmelerden sizi haberdar edeceğim.

*En iyi dileklerimle ve hizmetiniz için teşekkür ederim, Şerif Charlie Crow
Lawson Polis Karakolu
Lawson, Colorado*

Jamie sessizce arkasına yaslandı, Conor'ın ne düşündüğünü merak ederken sinirleri gergindi. Elinde iki fincan çay ve yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle ofise geri dönmüştü ve mektubun Conor'ın içini rahatlatacağını umuyordu. Ama şimdi, tek yaptığının daha fazla endişe yaratmak olduğundan emindi ve Conor'ın kaşlarındaki hayal kırıklığı da bunu doğruluyordu.

"Çok üzgünüm Conor. Ne kadar korkunç bir şey oldu. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Ben de öyle," diye yanıtladı Conor, fincanını eline alıp çayından uzun, yavaş bir yudum alarak.

Jamie ve Conor belgeleri incelemeye devam ederken öğleden sonrasının geri kalanı çoğunlukla şaşkın bir sessizlik içinde geçti.

Reginald'ın mahkeme sonrasında, iki yıllık cezasını çekmek üzere memleketi Kansas'taki Cottonwood Falls'a geri götürülmesi talebinin ardından nerede olduğunu belirten bir polis raporu daha buldular. Conor'ın ailesi onun Silver Creek'te onca zaman gözaltında tutulması fikrine katlanamıyordu ve Conor'ın babası yazdığı mektupta bunu açıkça belirtmişti

hiçbir koşulda kardeşini bir daha ziyaret etmeyi veya onunla iletişime geçmeyi planlamadığını belirtmiştir.

"Babanın neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum," dedi Jamie bir saatlik sessiz düşünme sürecinin ardından. "Ondan çalan kişinin kardeşi olduğunu öğrenmek kalbini kırmış olmalı."

Conor raporları bulduklarından beri neredeyse iki kelime bile etmemişti ve Jamie içine kapandığı için onu suçlayamazdı. Şu anda onun için çok üzülüyordu, sadece yıllar önce o daha bir çocukken olanlar için değil, aynı zamanda bu olayın Conor'dan aldıkları için de. Jamie, Conor'ın amcasının kasabayı ziyaret edeceğini duyduğunda ilk düşündüğü şey, Conor'ın amcasıyla ilk kez tanışmasının ne kadar harika olacağıydı. Şimdi ise ailenin yeniden bir araya gelme umudu imkânsız görünüyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca Jamie, Conor'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı ve ona ihtiyacı varmış gibi görünen boşluğu verdiğinden emin oldu. Conor'ın yerinde kendisi olsaydı, aynı şeyi kesinlikle takdir edeceğini biliyordu. Hava açmış ve güneş pırıl pırıl parlıyordu; çiftlik evindeki onarımların yeniden başlaması ve büyük adımlar atılması için mükemmel koşullar vardı.

Ve Jamie hayatında ilk kez, uzun zamandır vebadan kaçır gibi kaçındığı ev işlerini üstlenmekten oldukça memnun hissediyordu. Daha önce hiç annesi yanındayken mutfak masasında kahvaltı ve akşam yemeğini mideye indirmek için on dakikadan fazla zaman harcamamıştı. Annesi öldükten sonra, babası günlük yemeklerle ilgilenmesi için bir aşçı tuttu, böylece kızı dışarıda çiftlik hayatını görüp ticareti öğrenebilecekti.

"Peki bu akşam menüde ne var Bayan Callahan?" Conor gülümseyerek mutfak zemininde yürüdü ve güveç kabının kapağını kaldırmaya çalıştı.

"Uh-uh!" Jamie onun elini iterek ve masaya doğru iterek cevap verdi. "Sadece bekleyip görmen gerekecek."

Conor, Jamie'nin onu sandalyesine oturtmaya çalışırken gülümsemesinin ardında yatan utanı çok az biliyordu. Bir yemek daha tencerenin dibini tutuşturmuştu ama neyse ki tam zamanında fark etmişti. İten içe yanan patateslerin kokusu Conor mutfaka girmeden birkaç dakika önce mutfak penceresinden dışarı yayılmıştı.

"Ben sadece fazladan bezelye ve havuç yapıyorum. Patateslerin bazıları biraz fazla pişmiş." Sırıttı.

Conor gülümseyerek, "şanslısınız çünkü ben patateslerimi çıtır severim," dedi.

Jamie mutfak tezghından Conor'ın başının arkasına baktı, nazik sözleri ve iştahı için minnettardı. İki gece öncesini düşündü, yaptığı fazla pişmiş bifteği geviş getiren bir inek gibi çiğneyen Conor'ın glmseyan yüzünün görüntüsü karşısında kıkırdadı.

"Peki orada bu kadar komik olan ne?" Conor sordu.

"Yok bir şey," diye cevap verdi.

Ertesi gün Conor kasabadaki bazı teslimatları almak için erkenden ayrıldı. Jamie'nin ayağı nihayet kendini yeniden güçlü hissediyordu ve bir aydan fazla bir süredir çiftlikten uzak kaldıktan sonra tamirat işleriyle uğraşmak için can atıyordu. Banyodan yeni çıkmış, kot pantolonunu ve gömleğini giymiş, yatağının kenarına oturmuş botlarını giyyordu ki yatak odasının kapısının dışında bir gıcırtı duydu. Döndüğünde bir yabancının gözlerinin kendisine baktığını gördü.

"Bu da ne böyle!?" Jamie bağırdı, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Kimsin sen ve evimde ne arıyorsun!"

"zr dilerim," dedi yabancı, Jamie'yi bir aşağı bir yukarı süzerek. "Evde kimsenin olduğunu bilmiyordum. Ben Reginald Callahan, siz de yeğenimin yeni karısı Jamie Lancaster olmalısınız?"

Jamie ona zehirli gözlerle baktı, ön kapıyı işaret etti ve verandaya çıkmasını emretti. "Şimdi orada otur, tamam mı? Conor her an gelebilir, o zaman işleri yoluna koyabiliriz."

Jamie adamın karşısına oturmuş, sallanan sandalyesinde kaygıyla Conor'ın gelmesini bekliyordu. Karşısında oturan adama gözle görülür bir şüpheyle baktı; alnındaki sert çizgilere, kalın kaşlarının, gür bıyığının ve dağınık, dolgun sakalının neredeyse grileşmiş olmasına dikkat etti. Adamın babasının yaşlarında, ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin etti.

Burnunda uzun süredir içki içen birinin mor parıltısı vardı ama Callahan ailesinin bir özelliği olduğu belli olan delici mavi gözleri, onu rahatsız edici bir gülümsemeyle aşağı yukarı süzerken şaşırtıcı derecede net ve keskindi. Mevcut koşullara rağmen memnun görünüyordu, sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacağını diğer dizinin üzerine bükmişti, kaldırdığı ayağı çizmesinin içinde belli belirsiz bir melodiyle sallanıyordu.

Jamie, Conor'ın nasıl tepki verebileceği konusunda endişeliydi ve eve varmadan önce onu uyarmak için çiftliğin kapısında durup durmaması gerektiğini düşündü. Ama bu amcasını yalnız bırakmak anlamına gelirdi ve bu daha da riskli bir seçenek gibi geliyordu.

İkisi tam bir sessizlik içinde oturdular, Jamie tüm bu süre boyunca ona şüpheyle baktı ve saatler sonra Conor arkasında bir araba dolusu erzakla çiftlik evine yanaştı.

"Jamie, her şey yolunda mı?" diye sordu, oturduğu yerden zıpladı ve verandanın basamaklarını hızla çıkarak ona doğru yürüdü. Ona ulaştığında elini beline doğru uzattı ve Jamie onun güçlü ve güven verici dokunuşuyla rahat bir nefes aldı.

"Conor, bu-"

"Conor Callahan, seninle tanışmak büyük bir zevk evlat," diye araya girdi Reginald gülümseyerek. "Uzun zamandır seninle tanışmayı bekliyordum.

zaman, sana söylüyorum. Tıpkı annene benziyorsun."

"Peki ya sen?" Conor sordu. Jamie onun gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu ve adamın cevabından önce yüzünü buruşturdu.

"Ben senin Reginald amcanım, Conor. Babanın kardeşiyim."

"Peki burada hoş karşılanacağını düşündüren neydi?" Conor hırladı.

Jamie kolunu uzattı ve refleks olarak Conor'ın elini tuttu. O ana kadar kalbinin göğsünde ne kadar hızlı çarptığını fark etmemişti.

"Conor, hadi hepimiz bir dakikalığına si-"

Jamie'nin sözleri, Conor'ın ayrı yaşadığı amcasına bir uyarıda bulunmasıyla birkaç dakika içinde ikinci kez kesildi.

"Bu çiftliğe bir daha adım atmayacaksın."

"Conor, oğlum, bir dakika bekle, evlat. Ben sadece-" "Bana öyle demeye

cüret etme. Şimdi, git!" Conor havladı, elini ellerini adama doğru uzatıyor ve onu merdivenlere doğru itiyor.

Amcası merdivenlerden tökezleyerek indi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Jamie adama acımdan kendini alamadı. Ne de olsa, bir adamı kendi kardeşinden çalacak kadar çaresiz kılan neydi? Çiftlik evinin verandasından güvenli bir mesafeye ulaştığında Reginald arkasını döndü ve yalvarırcasına yeğenine baktı.

"Babana yanlış yaptığımı biliyorum Conor. Senden tek istediğim bana ikinci bir şans vermen. Eğer fikrini değiştirirsen kasabadaki pansiyonda kalacağım," diye ağladı.

"Sana git dedim!" Conor bağıarak merdivene doğru bir adım attı.

Adam bunu ciddiye aldı ve çiftliğin kapısına doğru hızla ilerledi, hızlı yürüyüşü ve uzun, ince bacakları uzaklarda kaybolurken giderek küçülüyordu. Jamie gözlerini yeniden Conor'ın sırtına odakladı, geniş omuzlarının öfkeyle titrerken yükselip alçalan güçlü hareketini fark etti.

"Conor, iyi misin?" Jamie sordu.

Onun sesiyle sanki transa geçmiş gibi arkasını döndü ve elini ona doğru uzatarak ona doğru yürüdü. Jamie kaslarını gerdi, olacaklara hazırlanıyordu ama eli yavaşça koluna indiğinde ve onun güvenliği için derin bir endişeyle gözlerinin içine baktığında kendini aptal gibi hissetti.

"Ben iyiyim. Seni korkuttuysam özür dilerim. Söyle bana, onun burada ne işi vardı Jamie?"

"Dürüst olmak gerekirse pek emin değilim," diye yanıtladı. Onu evin içinde buldum... yatak odamın kapısının önünde, aslında-"

"Ne?!"

"Hayır, merak etmeyin. O hiçbir şey yapmadı. Burada kimsenin yaşadığını bilmediğini söyledi ama beni görür görmez kim olduğumu anladı."

Jamie konuşurken Conor'ın gözlerinin bir ileri bir geri gidip geldiğini fark etti ve bir sonraki adımda ne yapacağını kestirmeye çalıştığını anlayabildi. Amcasının evde olduğundan bahsettiğine hemen pişman oldu. Bu sadece gerginliği artırmıştı ve doğal olarak yaygara koparma içgüdüsüne rağmen, o anda tek istediği Conor'ın sıkıntılı zihnini rahatlatmaktı.

"Panik yapmayın. Ben tamamen iyiyim," diye ona güvence verdi. "Sadece beni korkuttu, ama onu dışarı çıkarmakta hiç zorlanmadım ve şu ana kadar verandada oturduk."

"Sana hiç soru sordu mu?"

"Hayır, ona yakında döneceğini söyledim. hiç konuşmadık. Muhtemelen sizinle doğrudan konuşmak istiyordur."

"O adama söyleyecek bir şeyim yok. Geldiği yere geri dönebilir. O bir korkak ve hırsız ve benim onunla hiçbir işim olmaz."

Jamie onun sözlerini anladı ve ellerini uzatarak Conor'a oturmasını işaret etti. "İkimize de soğuk bir bardak su getireceğim. Sen burada bekle."

Bundan sonra ne yapacağını düşünerek koridorda yürüdü. Elbette, bu adama buraya söylemek için geldiği şeyi söylemesi için bir şans vermeleri gerekiyordu. Aksi takdirde, hangi oyunda olduğunu bilmeden kalacaklardı. Jamie kararları kendisinin vermesine alışkındı ama tüm ısrarlarına rağmen belki de bu savaş ona göre değildi. Bardakları indirip mutfak musluğunu açarken babasının uyarıcı sözlerini hatırladı:

"Bazen birine ikinci bir şans vermek, ona fazladan bir kurşun vermek gibidir."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Üçüncü Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Amcasının davetsiz gelişinin üzerinden üç gün geçmişti ve Conor hâlâ bu beklenmedik ziyaretin etkisindeydi. Her şeyden çok, içinde uyandırdığı duygular ve babasına bu kadar çok benzeyen adamı görünce verdiği güçlü tepki onu şaşırtmıştı.

"Düşünceleriniz için bir peni?" Jamie tabağına hafifçe yanmış bir krep bırakıp şuruba bulayarak sordu.

"Kasabadan neye ihtiyacımız olduğunu düşünüyordum," diye yalan söyledi ve bunu yaparken bir suçluluk duygusu hissetti. Çiftliğe yaptığı hoş karşılanmayan ziyaretten beri amcasından hiç bahsetmemişti ve Conor Jamie'nin burnunu sokmamasını takdir ediyordu.

Jamie, "Son zamanlarda çok iyi gidiyorum, ben de fırıncılıkta şansımı denemeyi düşünüyordum," diye açıkladı ona arsızca sırılarak.

Conor, "Ev yapımı turtalara hayır demeyeceğimden eminim," diye cevap verdi. "İhtiyacınız olan şeylerin bir listesini bana yazın, ben de kasabaya gitmişken bakkala uğrayayım."

Bu, Conor'ın zihnini biraz daha rahatlatırken, o öğleden sonraki yolculuğunun gerçek amacını çok iyi biliyordu. Amcasını pansiyonda bulup ona şehri terk etmesini söylemek niyetindeydi. Ama önce bankaya gidip çiftlik hakkında sorular sorarak neyin peşinde olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Eğer bu adamla oturup konuşmak anlamına geliyorsa, buna katlanmak zorundaydı.

Birkaç saat sonra Conor kendini binanın önünde buldu ve doğruca giriş kapısına yöneldi. Alamo kötü şöhretli bir ev değildi ama tertemiz bir yaşam alanı da değildi. Her türden insan kapısında şapka çıkarırdı ama ucuz kira ve bol miktarda

gezginler arasında, kötü karakterler arasındaki karanlık anlaşmaların zaman zaman duyulmaması şaşırtıcı değildi.

"Merhaba, Bay Callahan. Burada ne işiniz var, sorabilir miyim? Kapımızın önüne pek sık gelmiyorsunuz," dedi Eddy selamlayarak, Conor resepsiyona doğru yürürken.

"Merhaba Eddy. Uzun zaman oldu. Amcamı görmeye geldim," diye açıkladı Conor yüzünü buruşturarak. "Adı Reginald, ama söylenenlere bakılırsa başka bir isimle giriş yapmış olabilir."

"Vay canına, ikinizin akraba olup olmadığınızı merak ettim. Evet, Bay Reginald Callahan birkaç hafta önce geldi. Kendini buralarda oldukça meşgul tutuyor gibi görünüyor. Günün ve gecenin her saatinde kapımıza girip çıkıyor. Günün bu saatlerinde genellikle oturma odasında olur, ucuz viskiden yararlanır. Onu bulmakta zorlanırsanız bana haber verin, sizin için ne yapabileceğime bir bakayım."

"Sağ ol Eddy," diye başını salladı Conor ve sola, koridordan aşağıya, her türden çarkın ve anlaşmanın döndüğü bilinen ortak oturma alanına yöneldi.

Zemin koyu kırmızı halılarla kaplıydı ve duvarlar çok daha iyi günler görmüş koyu maun rengindeydi. Yıllarca içilmiş sigara ve puroların bayat kokusu tüm mekâna sinmişti. Hava bile bu kokudan nasibini almış, odanın ortasında ağır bir şekilde asılı duran ve içinden dumanlı sisle örtülmüş figürlerin şekillerini seçebildiğiniz neredeyse hayalet gibi bir duman yaratmıştı.

Birçoğu yıllar önce sönmüş olan loş ışıklar gerçek bir amaca hizmet etmiyordu ve panjurlar neredeyse her zaman kapalıydı, mekan kimsenin gece mi gündüz mü olduğunu anlayamadığı ve umursamadığı ucuz bir kumarhane salonunu andırıyordu.

Conor sisin içinden gözlerini kısarak baktı ve odanın sağ köşesindeki bir avuç figürü seçebildi. Yaklaştığında, yüzünde

Reginald, amcası ve başka bir adamın sandalyelerinin önünde durduğunda, tanıdığına bir şeyler fısıldadı; o da hemen ayağa kalkıp iki adama da başıyla selam verdi ve sisin içinde kayboldu.

"Beni görmeye geldiğin için çok mutluyum Conor. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam."

"Buraya senin için gelmedim, Reginald. Burada ne ve neden çiftliğimi sorduğunu öğrenmeye geldim."

"Anlıyorum," dedi amcası. "Demek bankayla yaptığım görüşmeyi duydun. Umarım kasabada olduğumu öğrenmek sizi telaşlandırmamıştır. Çiftlikle ilgili sorularıma gelince, ben sadece orayı . Sizi bulmak için gittim ve boş olduğunu fark edince, düzgün bir şekilde bakıldığından emin olmak istedim. Hepsi bu kadar. Yemin ederim."

Conor açıkça, "Sözlerin benim için pek bir şey ifade etmiyor, amca," dedi. "Aileme ne yaptığını biliyorum ve akrabalarımın çalanları hoş karşılamam."

"Ama keşke oturup açıklamama izin versen Conor. Yaptığının korkunç bir şey olduğunu biliyorum ama kendimce sebeplerim vardı," diye ısrarla cevap verdi, gözleri umutsuzca açılmıştı ve bedeni oturduğu yerden öne doğru sarsılarak elini yalvarırcasına Conor'ın koluna doğru uzattı.

Conor karşılık olarak geri adım attı ve kolunu amcasının elinden çekip aldı. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yaptığın şey için yeterli sebep olamaz."

"Kızgın olduğunu anlıyorum Conor ve çok şey istediğimin de farkındayım ama tek istediğim hayatında olmak için bir şans... Kaçırdığım yirmi yılı telafi etmek için. Muhtemelen beni hatırlamıyorsun ama seni hala ahırın dışında asılı duran o eski salıncakta salladım. Babanın savaştan dönüşünü kutladığımız ve kayıp zamanı telafi etmeye çalıştığımız altıncı doğum gününde seninleydim. Seni önemsiyorum oğlum ve dinleyebileceğini düşündüğün zamanı beklemek burada olacağım."

"Uzun süre bekleyebilirsin, yaşı adam."

Conor amcasına arkasını döndü ve yavaşça barı geçip koridordan aşağı inerek resepsiyona doğru ilerledi. Amcası onu takip etmedi.

"Görüşürüz Eddy," dedi ön kapıdan çıkarken.

Sonraki birkaç gün Conor'ın Rattle Creek Çiftliği'ndeki son onarımlara odaklanmasıyla geçti ve hatta sığırlar için gerekli olmayan araziye en iyi şekilde değerlendirmek için aklına gelen bazı fikirleri gözden geçirmek için biraz zaman bulmayı başardı. Geçen ayın sonu çok sıkışık geçmişti ve tüm ödemelerini ve onarımlar için gereken ekstra finansmanı karşılamayı başarmış olsalar da, hızlı bir şekilde biraz daha para kazanmaya başlamaları ve bunu yapmanın birçok yolunu ve yöntemini bulmaları gerekiyordu.

"Tom, Jamie'yle ben kendi evimdeyken sen burayla ilgilenerek gerçekten iyi bir iş çıkardın. Artık evle işimiz bitmek üzere olduğuna ve üreme mevsimi de yaklaştığına göre, arazimi kiraya verip daha fazla kâr elde etmeyi ve önümüzdeki yıl için süt sağım sürümümüzün sayısını artırmayı düşünüyorum."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor Conor. Kulağım sende olacak."

"Çok memnun olurum, teşekkürler." Conor minnettarlıkla gülümsedi, sonunda hayatını yeniden rayına oturttuğunu hissediyordu. "Jamie'nin çiftliğe dönmek için bir yarış atı kadar hazır olduğunu biliyorum, ama oradaki arazi için sağlam bir plan yapana kadar, sanırım biraz daha kalmamız gerekecek."

Kırlarda bir başka güzel günde güneş batmaya başladığında Conor atına binip eve doğru yola koyuldu. Alacakaranlığın kalan altın ışıkları ufukta kaybolurken gökyüzünü kırmızı çizgiler boyuyordu. Havada yağmur kokusu vardı ve serin fısıltıları Conor'ın açıkta kalan kollarında tüyleri diken diken ediyordu. O ve atı, Silver Creek kasabasını bağlantı çiftliklerine bağlayan tozlu yol boyunca ilerliyordu ve

Hafif bir yokuşu tırmandıklarında önlerindeki manzara muhteşemdi.

Kır çiçekleri sol taraftaki tarlaları desenliyor, göz alabildiğine uzanan maviler, beyazlar ve morlardan oluşan bir patchwork oluşturunuyordu. Sağ tarafta ise arpa ve yonca tarlaları uzanıyor, sabırla ama açlıkla, kendilerine hayat veren su damlalarını yağdıracak ve sırayla başkalarını beslemelerini sağlayacak yağmurların gelmesini bekliyorlardı. Bu yaşam biçiminin gücü ve güzelliği Conor'ı şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu, çünkü bu yaşam biçiminin onlara bel bağlayan tüm kasaba halkını desteklemede oynadığı büyük önemi bir kez daha hatırlıyordu.

Conor, bir kovboyun hayatı kesinlikle kolay değildi ama tüm ABD'de daha değerli bir hayat bulmakta zorlanırsınız, diye düşündü. Çiftlik evi görüldüğünde mahmuzlarıyla atına hafifçe vurarak onu tırısı kaldırdı. Eve döneceği için heyecanlıydı, sadece aile çiftliğinin tanıdıklığına değil, Jamie'ye de. Ona karşı hisleri şaşırtıcı derecede hızlı büyümüştü ve son birkaç gün hayatındaki en mutlu günlerden bazılarıydı.

Onu görmek için acele ederken, ahırın dışındaki yemlikte bağlı olan atı neredeyse fark etmeyecekti ama fark ettiğinde ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Jamie, öndeki kimin atı?" Conor ön kapıdan geçip oturma odasına doğru ilerlerken, konuşmaları duyabildiği bir sesle sordu.

"Ah, Conor!" Emily ağlayarak ayağa kalktı ve kollarını açarak ona doğru yürüdü. "Çok uzun zaman oldu. Ailenizin yeniden bir araya geleceğini duyduğumda çok heyecanlandım ve davetli listesine girdiğim için çok mutlu oldum."

Emily geri çekilip eteklerini düzelterek eski kanepeye tekrar oturduğunda, Conor odayı değerlendirmek için bir adım geri çekildi ve gözlerini karşı sandalyede oturan Jamie'ye çevirerek Conor'a gülümsedi

tuhaf bir sırıtış. Sorunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama kızın gözlerindeki kaypak bakıştan hoşlanmamıştı.

"Seni görmek de çok güzel Emily. Misafirimiz olduğunu bilmiyordum ama sizinle birlikte olmak her zaman bir zevktir. Aile toplantısı hakkında ne demiştin?"

Oturma odasının kapısından artık tanıdık gelen bir ses, "Sanırım beni kastediyor," dedi. "Özür dilerim. Sadece tuvaleti kullanıyordum. Umarım varlığım sizi telaşlandırmamıştır," dedi Reginald saygısız bir ses tonuyla.

"Burada ne yapıyorsun?" Conor cevap verdi.

"Onu ben davet ettim," diye itiraf etti Jamie, Conor'ın gözlerine tekrar bakacak cesareti toplayamadan önce bakışlarını bir anlığına indirdi.

Jamie ayağa kalkıp koridorda yürüdü ve özel olarak konuşabilmeleri için Jamie'ye izin verdi.

"Özür dilerim, Conor. Lütfen kızma. Geçen hafta ne kadar üzgün olduğunu gördüm ve o zamandan beri çok sessizsin. Düşündüm ki... aile çok önemli ve sen zaten aileni kaybettin... Ben sadece... Yapılacak en doğru şeyin... en azından ona açıklama şansı vermek olduğunu hissettim."

Conor Jamie'nin sesindeki ıstırabı duyabiliyordu ve gözlerindeki yalvaran ifade bakışlarını sabit tutmasını zorlaştırıyordu. Jamie'nin sözlerinin onda uyandırdığı sıcak ve sevgi dolu his, Conor'ın Jamie'nin fırtınalı ve öngörülemez tavırlarına uzun süre kızgın kalmasını imkânsız hale getirdi. "Jamie, ben-"

"Lütfen zavallı kıza kızmayın," diye yalvardı Reginald. "Tek istediği bir yardım eli uzatmaktı... ve ben de onu kabul ettim."

Conor gözlerini Jamie'den ayırmıyor, hayal kırıklığı, ihanet ve aşk duygularıyla boğuşuyordu. Planladığı bu buluşmayı kendisinden gizleme çabaları sinir bozucu ve hayal kırıklığı yaratıcıydı ama gerçekte bu durum Conor'ın ona daha fazla değer vermesine neden oluyordu

Daha fazla. Eski yaraları iyileştirmeye çalışmak uğruna onun öfkesiyle başa çıkmaya istekli olması onu Conor'ın gözünde daha etkileyici kılıyordu. Bunu fark ettiğinde Conor kaşlarının gevşediğini ve çenesindeki kasların gerilmediğini hissetti.

"Pekâlâ," dedi. "Bu kadar güzel kokan ne?"

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Önceki gün...

Jamie mektubu son bir kez daha okudu, zarfı kapatmadan önce bile sinirleri gergindi. Yazmadan önce üzerinde titizlikle düşündüğü her kelimeyi gözlerinin önüne getirdi ve bunu yaparken Conor'ın amcasının okurken çıkardığı sesi duydu:

"Sevgili Reginald,

Bu mektubu yazdığım için ben de en az sizin kadar şaşkınım.

Açık konuşmama izin verin. Size üzüldüğüm için ya da dinlenilmeyi hak ettiğinizi düşündüğüm için yazmıyorum. Yaptığın şeyin affedilemez olduğuna dair hiçbir şüphem yok, ancak bu kesinlikle Conor'un hayatının geri kalanında bu yükü yaşamak zorunda olduğu anlamına gelmemeli.

Ne yaptığınızı çok iyi biliyoruz ve sizi kollarını açarak karşılamasını beklemenin bir anlamı yok. Eylemlerinizi onun akrabalarına çok fazla acı getirdi ve verdiğiniz zararı herkesten çok sizin bildiğinizden şüphem yok.

Buna rağmen, Conor'ın hissettiği öfkeden kurtulma şansına sahip olmanı istiyorum. Ama inan bana, eğer onu tekrar incitecek bir şey yaparsan, karşında beni bulacaksın ve Conor Callahan'dan daha fazla kızdırmak istemeyeceğin tek kişi... onun karısıdır.

Sevgili arkadaşım Bayan Emily Sinclair'i yarın akşam saat 18:00'de yemeğinde bize katılması için davet ettim. Siz de davetlisiniz. Size bunu veriyorum.

tek bir firsat, bu yüzden etmeyin.

Saygılar,

Bayan Jamie Callahan

Jamie, Conor'ın amcasını görmeye gittiğini ve döndüğü gece bunu yaptığını hemen anlamıştı. Üzerindeki kokuyu bir mil öteden alabiliyordu; hayatı boyunca, özellikle de babasının çiftliğinde çiftlik işçileriyle daha yakın çalışmaya başladığından beri bildiği o belirgin kokuyu. Duman ve viskinin böylesine güçlü bir bileşimini yaratabilecek tek yer, meşhur Silver Creek pansiyonuydu.

Jamie, Conor'ın amcasını görmeye gittiğini anladığında nedenini merak etti. Belki de tüm itirazlarına rağmen Conor gerçekten hatasını telafi etmek ya da en azından babasının geçmişiyle barışmak istiyordu. O da bunu bulmasına yardım etmeyi çok istiyordu. Son birkaç hafta içinde aralarındaki bağ daha da büyümüştü ve kendini her geçen gün ona daha da aşık olurken buluyordu. Elbette henüz ona söylememişti, hatta her şeyi paylaştığı Emily'ye bile. Tüm cesaretine ve kabadayılığına rağmen, hâlâ aptal yerine konulmaktan korkan ürkek bir kızdı.

Şu anda...

"Yemek pişirdiğine inanamıyorum!" Emily ağlayarak mutfağa girdi ve Jamie'yi omuzlarından yakaladı. "Gerçekten bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim!"

"Oh, hadi ama, o kadar da şaşırtıcı değil. Sanki daha önce hiç yemek yapmamışım gibi," dedi Jamie sırtarak.

"Eğer varsa bile, onu tatma zevkine eriştiğimi hiç sanmıyorum, sevgili Jamie."

"Artık yapacaksın. Ama daha önce hiç tam bir rosto yemeği yapmamıştım, bu yüzden yardımın nazikçe kabul edildi," dedi Jamie sırtarak ve Emily'nin eline bir önlük tutuşturdu.

Emily, Jamie'nin umduğu gibi dizginleri eline aldı, Jamie'yi tezgâhın yanına kaydıldı, önlüğünün cebine patates ve havuç yığdı ve eline bir soyacak yerleştirdi. "Şimdi ben tavukla uğraşırken sen de bunları soymaya odaklan," diye emretti, gözlerinde parlayan keyifle. "Sana kolay bir iş verdim, böylece dikkatini soymak ve fasulyeleri dökmek arasında bölebileceksin. Seni haftalardır görmedim ve görünüşe bakılırsa konuşacak çok şeyimiz var."

Jamie sahte bir kızgınlıkla içini çekti.

"Gelin Bayan Callahan, bana evlilik hayatının size nasıl davrandığını anlatın."

Jamie, yanaklarında genişleyen arsız gülümsemeyi gizlemeye çalışarak, "Aslında çok güzeldi," diye itiraf etti.

"Gerçekten mi? Şimdi mi?" Emily cevap verdi. "Çöpçatanlık konusunda yeni bir kariyer yapmam gerekebilir," diye güldü. "Sana 'genç bayan' demeyi kesmesi için ona bağırdığını duyduğum andan itibaren ikinizin iyi biliyordum."

"Pekâlâ, pekâlâ. Alçakgönüllü olmak için elinden geleni yap, dostum. Her şey yolunda gitmedi, bu kesin muhtemelen bir saat sonra Conor eve geldiğinde amcasının akşam yemeği için bize katıldığını görünce başıma bir yığın bela açacağım."

"Neden? Ne yaptın Jamie?" Emily sordu, tavrı coşkudan ciddiyete dönüşüyordu.

"Conor'ın amcasının kasabada dolaşıp sorular sorduğunu söylediğimde size hikâyenin tamamını anlatmamış olabilirim."

"Pekâlâ, o zaman hangi kısımları atladın?" Emily alnında büyüyen endişe kırışıklıklarıyla sordu.

"Şey, geçen hafta habersizce buraya geldi." Jamie ilk karşılaşmalarının nasıl geçtiğini Emily ile paylaşmamaya karar verdi. Adamın habersizce yatak odasının kapısına kadar gelmesi onu hâlâ tedirgin ediyordu ama bu olayı unutup büyük resmi görmek için elinden geleni yapıyordu.

"Conor'ın onu çocukluğundan beri görmediğini söylediğimi hatırlıyor musun? Babasıyla uzun zaman önce aralarının nasıl bozulduğunu ve o zamandan beri konuşmadıklarını ya da onu görmediklerini?"

"Neden, evet," diye yanıtladı Emily. "Ama sence böyle bir çatlağa ne sebep olmuş olabilir?"

"Biz de aynı şeyi merak ediyorduk - ta ki iyi kalpli amcasının annesinden ve babasından çaldığını ve bir sonraki kasabaya kaçtığını gösteren bazı polis raporları bulana kadar," dedi Jamie elinden geldiğince açık bir şekilde.

"Bu korkunç bir şey. Kendi kardeşinin akrabalarına bunu yapabileceğini bilmenin ne kadar korkunç bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Ne kadar korkunç. Peki, şimdi burada ne yapıyor?"

"Mesele de bu... Reginald tek istediğinin ikinci bir şans olduğunu söylüyor. Conor'ın onu dinlemesi için."

"Bu harika, değil mi? Yanmış köprüleri onarma fırsatına sahip olan pek kimse yoktur ve eminim ki affetmeyi öğrenebilecek biri varsa o da senin tatlı kocandır."

"Bunu söylemen çok hoş, ama kesinlikle bundan daha fazlası var..."

"Haydi çıkın o zaman. Burada iki yaşlı tavuk gibi oturup oyalanamayız, o iki adam buraya girdiğinde benim hiçbir şeyden haberim olmayacak."

Emily ellerini önlüğüne silerek ve kalçalarının üzerine koyarak azarladı.

"Reginald Amca kasabaya biz onunla tanışmadan epey önce gelmiş. Aslında, Conor Silver Creek Bank'taki çiftlikle ilgili toplantılara gittiğini öğrendiğinde bir haftadan uzun bir süredir buradaydı."

"Nedenini bulabildin mi?" Emily sordu.

"Henüz tam olarak emin değiliz, hayır. Onu bu yüzden davet ettim. Bu ve sanırım birbirlerini tanıma fırsatına ihtiyaçları var."

"Ah, Jamie. Tanrı aşkına, şimdi neye bulaştım ben? Bu davetin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

"Böyle söyleme Emily! demek istemediğini biliyorum," diye bağırdı Jamie.

Emily yere atladı, Jamie'yi kucakladı ve yanağından öptü. "Tabii ki istemiyorum, şapşal. En iyi arkadaşım ile geçirdiğim bir akşam her zaman heyecan ve entrika dolu olur; daha azını beklemiyorum."

"bir şey olmamasını umuyorum. Sadece Conor'ın amcasını burada bulduğunda tepesinin atmamasını istiyorum," diye itiraf etti Jamie, alnını çatan gergin bir kaşla.

"Neden, Jamie, sanırım olabildiğince aşık olmuş olmalısın. Seni daha önce hiç bu kadar gergin gördüğümü sanmıyorum."

Jamie, "Ben sadece aralarında işlerin yolunda gitmesini istiyorum, hepsi bu," diye cevap verdi. "Çok iyi bir adam olmayabilir ama Conor'ın sahip olduğu tek aile o."

Bir saat sonra sebzeler ve rosto fırında kızarıyor, koridordan oturma alanına doğru çok güzel ve davetkâr bir koku yayılıyordu. Emily makyajını tazelemiş, Jamie de sade bir etek ve bluz giyip aşağı inmişti ki, tahtaya vuran çizme sesleri ikisini de ön verandaya çekti.

"İyi akşamlar Bayan Callahan. Nazik ve cömert davetiniz için tekrar teşekkür ederim." Reginald gülümsedi, ses tonunda belli belirsiz bir alaycılık vardı.

"Merhaba, Reginald. İstersen bana Jamie diyebilirsin. Bu benim sevgili arkadaşım, Bayan Emily Sinclair."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Sinclair. Bu kasabanın böylesine iyi kadınlara sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemezsem ihmalkâr davranmış olurum."

Jamie yan gözle yaşlı adamın yüzüne bakarken Emily gülümsedi. Adamın bir şey çok iticiydi, sözlerindeki pürüzsüz, kendinden eminlik daha karanlık bir şeyi gizliyor gibiydi ve iltifatlarını sevimli bulmak yerine ağzında giderek kötü bir tat bıraktığını fark etti.

"Lütfen içeri gel. Conor gelene kadar oturma odasında oturalım," diye rica etti Jamie, Emily'nin koluna girip içeriye doğru yürürken.

Yarım saatlik bir sohbetten sonra Jamie'nin sabrı tükenmeye başlamıştı. Conor'ı yanında ne kadar çok istediğini anlaması için bu adamla sadece birkaç dakika baş başa yetmişti. Kendini güvensiz hissettiğinden değil, onun yanında huzursuz hissettiğinden Emily, Reginald'ın istediği viskiyi içerken Jamie'yi mutfakta yalnız bırakıp tuvalete gittiğinde huzursuzluğu iyice artmıştı.

"Yardım edebilir miyim?" diye fısıldadı Jamie'nin arkasından, Jamie'nin şaşkınlıkla sıçramasına ve döndüğünde onu rahat edemeyeceği kadar yakınında bulmasına neden oldu.

"Hayır, sorun değil, teşekkür ederim," diye cevap verdi, düz ve sinirli ses tonunun duygularını net bir şekilde ifade ettiğini umarak. "Kenara çekilmenizin bir sakıncası yoksa size buzluktan biraz buz getirebilirim."

"Gerek yok," diye belirtti. "Ben viskimi sek içerim," diye ekledi göz kırparak ve gülümseyerek.

Jamie, Conor onu oturma odasına kadar takip ederken gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Sinirlerinin gerildiğini hissedebiliyordu ama bunun Conor için ne kadar önemli olabileceğini ve ona bir kapanış getirebileceğini kendine hatırlatarak kendini toparladı.

Conor ön kapıdan içeri attığında Reginald Amca üçüncü viskisini yudumluyordu. Oturma odasında dolaşıp kitap koleksiyonlarına hayranlıkla bakarken Jamie onu dikkatle izliyordu. Koridordaki aile fotoğraflarına da bakarak biraz zaman geçirmişti ama bunu yaparken sessiz kalmıştı.

"Ah, Conor!" Jamie, Reginald'ın tuvalete gitmek için izin isteyerek çıktığı koridora doğru bakarken Emily haykırdı. O gittiğinde tereddüt etmişti, bir yanı refleks olarak onu takip etmek, tam olarak söylediği yere gittiğinden emin olmak istiyordu ama bunun ne kadar çılgınca görüneceğini fark etti ve o giderken oturmaya devam etti.

"Aile toplantısı hakkında söylediklerin de neydi?" Jamie konuşmaya yeniden dahil olunca Conor sordu. Arkadaşına ve kocasına doğru baktı, Conor'la göz göze geldiler ama açıklama yapmasına fırsat kalmadan Reginald'ın uzun boylu gövdesi koridordan içeri girdi.

"Sanırım beni kastediyor," diye araya girdi. "Özür dilerim. Sadece tuvaleti kullanıyordum. Umarım varlığım sizi telaşlandırmamıştır," diye ekledi nazik bir gülümsemeyle.

"Burada ne yapıyorsun?" Jamie başını kaldırıp ona doğru bakarken Conor cevap verdi. Kendini suyun altındaymış gibi hissediyordu; her şeyi net bir şekilde görebiliyor ve hissedebiliyordu ama kendi kalp atışlarının gümbürtüsünden gelen sesleri algılamakta zorlanıyordu.

"Onu ben davet ettim," diye ağzından kaçırıp, birden sesinin nasıl çıktığının farkına varmıştı. Yüksek sesle bağırıp bağırmadığından emin değildi ve Conor'ın gözlerine tekrar bakmadan önce utanç içinde bakışlarını indirdi.

"Özür dilerim Conor. Lütfen kızma," diye devam etti, ağzından bir yığın kelime dökölüyordu. Ne olduğunu anlayamadan tekrar durdu, sözlerinin her zamanki ukala güveninden yoksun olduğunu farkındaydı.

Conor cevap vermeye başladı ama amcası tarafından bir kez daha bölündü.

"Lütfen zavallı kıza kızmayın. Tek istediği bir yardım eli uzatmaktı."

Jamie gözlerini Conor'ın gözlerinden ayırmıyor, ondan beklemeyi öğrendiği o nazik pırıltıyı umuyordu. Conor'ın kaşlarındaki kırıxıklıkların gevşediğini ve gözlerindeki ısıltıyı gördüğünde affedildiğini anladı ve bu ona daha fazla değer vermesine neden oldu. Ama şimdi planında başarılı olmayı başardığına göre, korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Beşinci Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Conor nihayet akşam yemeğinde yaşananları ve onu takip eden günleri düşünecek zamanı bulduğunda aradan iki hafta geçmişti. Her şeyin nasıl sonuçlandığına hâlâ hayret ediyor ve karısının öngörülemez tavırlarına kıs kıs gülerken buluyordu kendini. Hayatında onun kadar cesur ve atılgan başka birini düşünemiyordu ve bu da kocası olmaktan gurur duymasına neden oluyordu.

Gece pek de sorunsuz başlamamıştı ama işlerin nereye varacağını görmek isteyen Conor, masada onlara katılma talebini kabul etti ve ne olursa olsun en azından yemekten keyif alacağına karar verdi.

Başlamadan önce amcası dua edip edemeyeceğini sordu ve ardından eski kovboy duasını okudu: "Karnınız hiç homurdanmasın, kalbiniz hiç ağrımasın, atınız hiç tökezlemesin, dizginleriniz hiç kopmasın. Amin." Tabağını doldurduktan sonra Conor yemeğe gömüldü, Emily'nin sohbetin başına geçmesine izin verdi ve Jamie'nin kesinlikle sessiz olduğunu fark etti.

"Rosto çok lezzetli," diye açıkladı amcası, yeni doldurduğu kadehini "bu iki güzel hanımefendinin Tanrı vergisi yeteneklerine" kadeh kaldırarak, içkisini ve dolu tabağını kolayca bitirmeden önce.

Conor, Jamie ve Emily'nin kendileri için hazırladıkları güzel yemeğe itiraz edemedi ve kadehini kaldırarak her iki kadına da başıyla selam verirken karşısındaki adamın bakışlarından kaçındı. Yemek gerçekten de çok iyi gitmişti ve Conor, amcasının yanında nöbet tutmasına rağmen, karısı ve arkadaşının yanında kendini rahatlamış hissetti.

Yemek masası rahattı, Emily sohbeti Finlay'in çocukluktaki son başarılarıyla ilgili anekdotlarla dolu ama hafif tutuyordu

gelişme, açıkça arkadaşlığın tadını çıkarıyordu ve akşam sona ermeden önce ay evin üzerinden temiz bir şekilde geçmişti.

Emily, "Artık eve gitsem iyi olacak," dedikten sonra Jamie yolun yarısına kadar onunla yürümesi için ısrar etti. Conor, Jamie'nin başının çaresine bakabileceğini ve iki adamı yalnız bırakıp konuşmak için kendine göre nedenleri olduğunu çok iyi bildiği için karşı koymadı.

Jamie ve Emily verandadan ayrılırken Reginald, "Bu akşamın siz zarif hanımefendilerin eşliğinde ne kadar keyifli geçtiğini anlatmaya kelimeler yetmez," diye mırıldandı.

Amcası güzel konuşan bir adamdı ve böylesine kirli bir geçmişe sahip biri için fazla çekiciydi. Verandada baş başa kaldıklarında, artık gerekli formalitelerle kısıtlanmadıkları için Conor'ın tam olarak ne hissettiğini söylemesi daha da kolaylaştı.

Conor omuzlarını geriye atmış ve kollarını sıkıca kavuşturmuş bir şekilde duruyordu; hatırı sayılır cüsseye sahip erkekler için bile heybetli bir figürdü. Bunun tam tersine, kendisinden bir karışa yakın kısa boylu, yaşlanmanın ve kişisel bakımsızlığın izlerini gösteren kıvrık omuzlu amcası, sol elini bariz sarhoşluğunu gizlemek için tırabzana dayamış bir şekilde karşısında duruyordu.

"Eğlence ve oyunlar bittiğine ve bu evden tek ve bedava yemeğini aldığına göre, sana tek bir sorum var. Söyle bana, neden buradasın ihtiyar?"

Conor amcasının gözlerinin içine baktı ve ona Tanrı'nın dürüst gerçeğini söylemesi için meydan okudu. Gece gökyüzü milyonlarca yıldızla aydınlanmıştı ama böylesine aydınlık ve berrak akşamlarda her zamanki ağustosböceği korusu yoktu, Conor bir yanıt beklerken havayı sağır edici bir sessizlik dolduruyordu, sabrı her geçen saniye azalıyordu.

"Seninle konuşmak istedim yeğenim. Yemin ederim kötü bir niyetle gelmedim," diye yalvardı amcası, bir elini tırabzandan kurtararak ve

Ellerini birbirine kavuşturup çaresiz bir yalvarışla dizlerini büktü. "Ve-"

"Ve ne?" Conor homurdandı. "Bu kısmı çabuk yapsan iyi olur." "Ve... Ne

olduğunu açıkladıktan sonra

Telafî edersek, seni... bir iş ortağımla tanıştırebilirim," dedi ve iki adam da bir süre sessizce birbirlerine baktı. "Çiftliğin daha iyi günler gördüğünü görebiliyorum ve yardımcı olabilecek bir fikrim var-"

"Yardıma ihtiyacım yok, ihtiyar. Ve eğer olsaydı, sen kesinlikle iş yapacağım son kişi olurdun, duydun mu?"

"Çekincelerini anlıyorum evlat, ama-"

"Bana öyle seslenmemeni söylemiştim," diye araya girdi Conor derin, yumuşak bir gürültüyle. "Seni buradan kış üstü atmadan önce ne yaptığını açıklamak için beş dakikan var."

"Pekâlâ Conor. İşte burada," diye başladı amcası, sesinde kararlı bir . "Niyetim asla aileden bir şeyler çalmak değildi. Babanın eve dönmek üzere olduğunu bildiren mektubu alır almaz seni ve aileni görmek için Kansas'tan kalkıp geldim. İki yıla yakın bir süredir ordudaydı ve memleketini bundan yıllar önce terk etmişti. Küçük kardeşimi tekrar göreceğim ve yeni nesil Callahan çocuklarıyla tanışacağım için gerçekten çok heyecanlıydım. Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik."

"Buna son veren sendin," diye araya girdi Conor. "Şimdi acele et ve sadede gel."

"Hepsi korkunç bir yanlış anlaşılmaydı, yemin ederim. Baban Nebraska'da izin deyken annen için aldığı bazı mücevherleri bana göstermişti. O sırada onu çok özlediğini, cebinin para, midesinin de viski dolu olduğunu söylemişti. Bu yüzden, eve döndüğünde ona vereceğini düşünerek bir kolye ve bilezik almıştı. Ama eve döndüğünde, zaman içinde ertelenen tüm tamirat ve bakım işlerini gördü.

O gitmişti ve ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Onlar için bir alıcı bulmayı planlıyordu, sana yemin ederim Conor. Ben sadece ona bir iyilik yapacağımı düşündüm, bu görevi onun sırtından aldım ve iyi bir teklif bulduğumda parayı ona teslim ettim."

"Madem bu kadar iyi bir kardeşsin," diye alay etti Conor, "neden parayı alıp geri dönmedin?"

"Denedim," diye yalvardı amcası, "Şerif yardımcısı beni aldığında Lawson'dan dönüyordum. Ona birkaç gün içinde döneceğime dair bir not bıraktığımı söyledim ama kimse bana inanmadı. Masumiyetimi kanıtlama fırsatı bulamadan hapse atıldım ve Cottonwood Falls'a geri götürüldüm, orada iki uzun, sefil yıl boyunca oturdum."

"Sana inanmıyorum," dedi Conor.

"O zaman sıraya gir," diye cevap verdi amcası sefil bir şekilde. "Bir adamın söyleyebileceği çok fazla söz vardır, sonra eylemlerinin onun adına konuşmasına izin vermesi gerekir. Bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım, yeğenim. Baban savaştan döndüğünde seni ve anneni görmeye o kadar hasretti ki, bir süre bir şey ne de başka birini görebildi. İşler farklı olsaydı, onca yıl mektuplarımı görmezden gelmeyeceğini biliyorum, ama savaş insana bir şeyler yapar Conor ve ben ailesini tehdit altında hisseden bir adamı yargılayacak biri değilim."

Conor gök gürültüsünü andıran sessizlikte oturmuş, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Kuşkularına rağmen, hem aileden hem de yabancı olan bu adam Conor'ın açıklayamayacağı şeyler biliyor gibiydi. O zamanlar sadece bir çocuktuk ama şimdi, ailesinden geriye çok az şey kalmış bir adam olarak, kendisini nasıl bir karar vermesi gerektiğini endişeyle sorgularken buldu.

"Şimdi sana hikâyeyi kendi açımdan anlatman için bir şans verdiğime göre, benim yerimde olsaydın ne yapardın?" Conor sordu.

"Bu yaşlı adamın fikrini dinlerdim." Gülümsedi. "Ne zararı var ki?"

Bir hafta sonra Conor bu kez amcası ve iş ortağıyla buluşmak üzere şehre geri dönüyordu. Amcasının masumiyet dinlemiş ve ona davasını anlatma fırsatı vermişti. Sonra da Reginald'dan çiftlikten ayrılmasını ve düşünmesi için kendisine zaman tanımasını istemişti. Amcası ona çiftliği eski ihtişamına kavuşturacak harika fikrini anlatmıştı.

"Bu çiftliği kaybetmek istemediğinizi biliyorum ama kurtarmak çok zor olacak. Görüp görebileceğiniz en iyi seksen yarış atı için iyi otlaklara, ahır ve depo için de bolca alana ihtiyacı olan bir adamım var. Sanırım tam size göre ve çiftliği tekrar eski haline getirmek için ihtiyacınız olan geliri ve iyileştirmeleri sağlayabilir. Ne dersin yeğenim? Biraz düşünecek misin?"

Ve Conor o zamandan beri tam olarak bunu yapıyordu. Jamie'yle oturup tüm detayları gözden geçirmiş ve doğru yönde başını sallaması için ona bakmıştı. Ama Jamie beklenmedik bir şekilde soğuk davranmış, Conor'ın tüm endişelerini dikkatle dinlemiş ama onu herhangi bir şekilde yönlendirmekten de çekinmişti. Conor bunu tam olarak anlayamıyordu ama Jamie'nin ona çok güvendiğini biliyordu ve ona duyduğu güven her şeyi değiştiriyordu.

"Ona yarın sabah kendisiyle ve arkadaşıyla buluşacağımı söyledim. Bakalım bu çılgın fikrinde gerçeklik payı var mı?"

"Sevindim," dedi Jamie gülümseyerek. "Gideceğin zaman bana haber ver, yolun bir kısmında seninle geleyim. Emily ve bebeği ziyaret etmek istiyordum ve yarın da bunun için uygun bir gün."

Ertesi gün göz açıp kapayıncaya kadar gelmişti ve Conor kendini ana caddeden aşağı inerken ve atını Silver Creek Saloon'un dışındaki bir yemliğe bağlarken buldu. Toplantı için seçeceği ilk yer burası değildi ama pansiyonun barından çok daha iyiydi ve amcası "bu gerçekten avantajlı ortaklığı kutlamak için" yakınlarda viski içmeleri konusunda ısrar etmişti.

Conor amcasının güçlü iyimserliğini ve altında yatan aciliyeti fark etti, ama çekingenliğine rağmen Reginald'ın coşkusuna kapılmaktan kendini alamadı.

"Yeğenim, buraya gel!" diye bir bağıris duydu ve sağına döndüğünde adamın uzun kolunun kendisine doğru gürültüyle sallandığını gördü. "Gel bize katıl, sevgili oğlum!" diye sevinçle haykırdı.

Conor masaya vardığında amcası dimdik ayağa kalktı, ancak Conor'ın kısa sürede temkinli olmaya başladığı sarhoşluktan kaynaklanan bir yalpalama hissediliyordu ve onu aşırı hevesli bir tokalaşmayla karşıladı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam sevgili yeğenim. Bu da benim sevgili arkadaşım Billy. Billy, yeğenimle tanış, biricik Conor Callahan."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Billy yumuşak bir ses tonuyla.

"Ve sen," diye yanıtladı Conor. "Daha önce tanışmış mıydık?" diye sorarken buldu kendini, bu iyi giyimli ve yakışıklı yabancıya karşı bir yakınlık hissediyordu.

"Hayır, bir süredir yollardayım ama kasabaya yeni geldim. Burada Silver Creek'te büyüdüm ve altın için kuzeye gitmeden önce yolun aşağısındaki okulu bitirdim."

"Şansın yaver gitti mi?" Conor gülümseyerek sordu.

"Ben de öyle düşünmek istiyorum Bay Callahan. Zaten bu yüzden buradayım; yeni keşfettiğim servetimin otlaması için iyi bir yere ihtiyacım var."

"İşte burada sen devreye giriyorsun, sevgili yeğenim!" Reginald araya girdi ve fırsattan istifade ederek iki adamın arasına girdi. "Lütfen oturun. Bize biraz viski söyleyeyim."

Conor, amcasının oturduğu yerden sıçrayarak hevesli bir çalımla bar tezgâhına doğru ilerleyişini izledi.

Billy, "Şu senin amcan tam bir karakter," dedi.

"Bunu anlamaya başlıyorum," diye cevap verdi Conor. "Çok özür dilerim ama amcamın bizi doğru dürüst tanıştırdığından emin değilim. Tam adının ne olduğunu söylemişti?"

"Söylemedi," diye kıkırdadı Billy. "Sanırım bunu söyleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Ben Billy Townsend," dedi ve sağ elini uzatıp Conor'ın elini kısa ama sıkı bir şekilde sıktı. "Adımı duymamış olabilirsin ama karınla aynı okula gittim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Altıncı Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Yaz, 1891

Conor atıyla içeri girdiğinde Jamie Rattle Creek Çiftliği'ne geri dönmüştü. Tarla işinden döndü ve elini alına götürerek güneşi engelledi ve gözlerini kısarak atın üzerinde kimin olduğunu anlamaya çalıştı. Kim olduğunu anladığında ona seslendi.

"Hey, Conor!" diye bağırdı ve diğer kolunu kaldırıp ona doğru salladı. Conor'ın kendisine doğru baktığını görünce çapasını yere bıraktı ve ikisinin de yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü.

"Merhaba, burada ne yapıyorsun? Bütün gün kasabada olacağını ve akşam yemeği için seni çiftlikte göreceğimi sanıyordum. Senden bir kez olsun ev yemeği bekliyordum," diye alay etti. "Özellikle de çıtır çıtır yanmamış olanını."

Conor, "Toplantım çok uzun sürmedi ve seninle konuşmak istediğim bir şey vardı," diye cevap verdi.

"Akşam yemeğini bekleyemeyecek kadar önemli bir şey olmalı." Jamie gülümsedi. "Bunun için mıyım, Bay Callahan?"

Conor onun sözlerine karşılık olarak gözlerini devirdi.

"Hayır, bunun gerekli olacağını sanmıyorum, ama belki yine de verandada oturabiliriz? Amcam bana zorla iki viski içirdikten sonra sert bir fincan kahve içebilirim. Ayrıca, olası sızıntıları kontrol etmek istiyorum. Görünüşe göre bu gece yine yağmur yağacak."

"Elbette, çaydanlığı koyacağım," diye kıkırdadı Jamie. "Üzerine bir şey düşmesinden endişe etmeden mutfakı tekrar kullanabilmek çok güzel."

kafanı."

Birlikte verandaya doğru yürüdüler ve kırlarda güzel bir sonbahar gününde manzarayı seyrettiler. Jamie'nin altında kitap okumaktan çok hoşlandığı ağaç korusu uzakta görülebiliyordu, yeni yeni kumral ve sarı tonlarına bürünmüştü, bu da kışın yaklaşmakta olduğunun açık bir göstergesiydi.

"Suyu kaynamaya bırakayım. Mutfaktan yiyecek bir şey ister misin? Sanırım Tom ve çocuklar öğle yemeği için kendi sandviçlerini aldıktan sonra hâlâ biraz sandviç kalmıştır."

"Hayır, ben iyiyim, teşekkür . Ama mutfakta size katılacağım. Böylece beklerken konuşabiliriz."

"Elbette kovboy. Bu konuşmaya çok heveslisin," dedi Jamie yan gözle bakarak.

Tencere ocakta kaynarken Jamie, Conor'ın karşısına oturmuş konuşmasını bekliyordu. Kendini hem meraklı hem de korku dolu hissediyor, tüm bu acelenin nedenini merak ediyor ve Conor'ın sadede gelmesini istiyordu.

"Tamam, söyle o zaman. Aklında ne var?"

"Yaptığım toplantıyla ilgili. Amcamın iş ortağıyla tanıştım ve ödüllü atları için kiralayacak bir yere ihtiyacı olduğu konusunda ciddi gibi görünüyor. Bu bizim için gerçek bir para kaynağı olabilir, Jamie."

"Bu harika! Anlaşmayı kabul ediyorsun o zaman?" Jamie sordu.

Conor, "Mesele şu ki, amcamın iş ortağı... Billy Townsend," diye cevap verdi.

Jamie, Conor'ın gözlerindeki rahatsızlığı görebiliyordu ama Conor'ın ona karşı sessiz tavrı bir anda yok oldu.

"Ne!?" diye bağırdı. "Billy Townsend ile iş mi yapacaksın?"

Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyor gibiydi. Jamie bir yandan göğsünde biriken acıyı ve kocasına karşı duyduğu mantıksız ihanet duygusunu hissederken, diğer yandan da dışarıdan kendine bakıyor ve bu durumun onu ne kadar üzdüğünden utanıyordu, özellikle de Conor'ın amcasını gizlice yemeğe davet ettiği için onu ne kadar çabuk affettiğini düşününce.

Amcasına yaptığı davet her ne kadar iyi niyetli olsa da Jamie, Conor'ın ona kızmak için her türlü nedeni olduğunun farkındaydı, yine de onunla ilişkilendirmeyi öğrendiği doğasına sadık kalarak Conor onu zarafet ve nezaketle affetmişti.

Conor tereddütle, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ben de en az senin kadar şaşırdım. Adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama beni dinle ve sana söylediğimde kızma, gerçekten değişmiş bir adam gibi görünüyor."

Conor, Jamie'nin bu aptalca konuşmayı dinlemeye edeceğini düşündüyse başına başka bir şey gelmişti. Aslında, adamın adından bahsettikten sonra söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamıştı. Dixie'nin bağlı olduğu ahıra doğru ilerlerken mutfak kapısından hışımla çıkmakla meşguldü. Ön verandadan Conor'ın seslenişlerini duyabiliyordu ama şu anda en son isteyeceği şeyin onun arkadaşlığı olduğu gün gibi ortadaydı.

Kendini Dixie'nin eyerine bıraktı ve ağaç korusuna, ona sağladığı huzur ve sessizliğe doğru ilerledi. Yapması gereken ciddi bir düşünme süreci vardı. Davranışının Conor'a karşı acı verici bir ikiyüzlülük ve haksızlık olduğunu biliyordu. Uzlaşma için bastıran o olmuştu ve şimdi teklif edilen kârlı ortaklık konusunda çok heyecanlıydı. Ayrıca bunun, amcasıyla olumlu bir temelde yeni bir ilişki kurmak için ihtiyaç duydukları fırsat olabileceğini de biliyordu.

Jamie kavak ağaçlarının altında ne kadar oturduğunu bilmiyordu ama çimenlerden başını kaldırıp baktığında güneş batmaya başlamıştı bile. Saatlerdir ortalıkta yoktu ve Conor'ın sabırla onun dönüşünü beklediğini düşündükçe içini bir suçluluk duygusu kemiriyordu, ya da en azından öyle olmasını umuyordu. İçinin kemirilmesiyle birlikte midesi de homurdanmaya başlamıştı ve tam ayağa kalkıp Dixie'ye doğru ilerlerken, sanki bir işaretmiş gibi, tam yukarıdan bir gümbürtü geldi ve Conor'ın çok doğru bir şekilde tahmin ettiği yağmurlar onun, Dixie'nin ve minnettar ağaçların üzerine yağdı.

Conor, boğulmuş bir farenin bakışlarıyla verandanın basamaklarını tırmanan Jamie' yüzünü nazik bir gülümsemeyle karşıladı. "Sana bir havlu getireyim, donuyor olmalısın," dedi Conor eve girip iki dakika sonra geri dönmeden önce.

Jamie verandada duruyordu, iliklerine kadar ıslanmıştı ve botlarının etrafında büyük bir su birikintisi oluşmuştu. Başını öne eğmiş, davranışından utandığı için Conor'ın gözlerinin içine bakamıyordu. Conor elinde büyük bir havluyla döndü ve havluyu Jamie'nin etrafına sardı, bunu yaparken de büyük elleriyle kollarını şefkatle sıktı.

"Göründüğümünden on kat daha aptal hissediyorum," diye titredi. "Öyle kaçıp gittiğim için özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok Jamie. Seni ne kadar incittiğini biliyorum ve isteyeceğim son şey tüm o anıları geri getirmek."

"Bu senin hatan değil Conor. Babam burada olsaydı, şimdi bana ne diyeceğini çok iyi biliyorum: 'Öfkeye tutunmak, başkasına atmak için sıcak bir kömürü tutmaya benzer... sonunda yanan hep sen olursun.'" Jamie babasının bilgece sözlerini hatırlayınca gülümsedi. Söz konusu biricik kızı olduğunda, babasının neredeyse her durum için öğrenilecek uzun bir ders listesi vardı.

"Annemden, senin yerinde olsaydım kesinlikle bana atacağı bir tane daha var. Derdi ki, insanlar bir şeylere tutunmanın

Bir şey bizi güçlü kılar ama çoğu zaman gücünüzü asıl gösteren şey bırakıp gitmektir," dedi nazik bir gülümsemeyle.

"Ne kadar bilge ebeveynlerimiz var, değil mi? Keşke benimki de yaşlı bir katır kadar inatçı olmasaydı," diye güldü Jamie.

"Görünüşe bakılırsa elma ağaçtan uzağa düşmemiş," diye alay etti. "Şimdi içeri girelim. Sen ve Dixie dışarıda yüzerken herhangi bir sızıntı bulamadım, bu yüzden bu gece burada uyumamızın iyi olacağını düşünüyorum. Yağmurlar geçtikten sonra sabah eve dönebiliriz."

"Bu sefer bize gerçekten çay yapmama ne dersin? Çok gecikmiş gibi hissediyorum," dedi Jamie.

Jamie evin içine doğru yürüdü ve çocukluk odasına çıkıp giyecek kuru giysiler . Normal kıyafetlerinin çoğu diğer çiftliğe taşındığı için fazla seçenek yoktu. Geriye kalan tek şey çuval görünümlü bir gecelik ve yılda bir kez Noel kilise ayininde giymesi için dikilen leylak rengi bir elbiseydi. Beş dakika sonra, elinde havluyla aşağı inip omuzlarından aşağı sarkan gevşek, nemli buklelerini kuruturken ayak sesleri net bir şekilde duyulabiliyordu.

"Tek kelime bile yok," dedi, pazar elbisesi ve çizmeleriyle mutfığa girerken.

Conor gülümseyerek, "Ama gerçekten güzel görünüyorsun," diye cevap verdi. "Bu renk sana çok yakışmış Jamie."

Göğsünde bir karıncalanma hissetti, tıpkı bir öğretmenin çocukları öğle yemeğinden içeri çağıran zili gibi. Bir kez olsun kadın gibi görünmek umurunda değildi, hele de ona bakan Conor olunca.

"Pekâlâ, şimdi otur bakalım kovboy. Bu öğleden sonraki sohbeti tazeleyelim. İşte kahven, can kulağıyla dinliyorum."

Jamie Conor'ın karşısındaki sandalyeye oturdu, elleri elindeki fincanın sıcaklığıyla ısınıyordu. Dudaklarını kapalı tuttu ve Conor'ın gözlerinin içine baktı, bunu bir kez daha denemeye istekli olduğunu görmesini gerçekten istiyordu.

"Tamam, amcam ve Billy ile barda buluştuk ve amcam barda içki alırken Billy seni zaten tanıdığını söyledi."

Jamie, Billy'nin adı geçtiğinde irkilmemeye çalıştı ve kıpırdamadan, dikkatle durmaya konsantre oldu.

"Okula birlikte gittiğinizi ve geçen ay Morrison'da karşılaştığınızı söyledi. Seni üzdüğü için kendini çok kötü hissetmiş ve iyi olup olmadığını sormuş. İkiniz de okuldayken yaptığınız her şeyi ve arkadaşlarının önünde sana şaka yapmak için seni nasıl yönlendirdiğini anlattı. O gün seni markete girerken görmüş ve seninle konuşup yıllar önce sana nasıl davrandığı için özür dilemek istemiş. Yaptıklarından utandığını ve keşke geri alabilseydim dediğini söyledi. Sana söylüyorum Jamie, bence o değişmiş bir adam."

Jamie bir süre sessizce oturup Conor'ın az önce söylediklerini düşündü. Daha bir hafta önce ona ikinci şansların getirdiği fırsatları görmesi için yardım etmeye çalışmıştı. Elbette ondan bunu isteyemezdi ama daha önce kendisine yanlış yapmış olanları da affedemezdi.

Jamie, tıpkı babasının hayatı boyunca yaptığı gibi örnek olarak yaşamak istiyordu; bu, uzun zamandır içinde tuttuğu kinden vazgeçmek anlamına gelse bile. Bu, geçmişte yaşadıklarını artık şimdikiler için bir bahane olarak kullanamayacağı anlamına geliyordu. Ne de olsa, masanın diğer tarafında oturan bu adamın evine ve az önce fark ettiği gibi kalbine girmesine izin vermişti.

Kadın gülümsedi. "Pekâlâ kocacığım, sana güveniyorum. O zaman adamı buraya davet et ve hayatta ve çiftlikte nasıl ilerleyeceğimize karar verelim. Sanırım yüksek atımdan inme vaktim geldi."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Yedinci Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Ertesi sabah Silver Creek halkı yeniden doğmuş bir dünyaya uyandı; önceki gece yağan yağmurlar tüm tozu toprağı temizlemiş ve pırıl pırıl bir manzara bırakmıştı. Jamie ve Conor çiftliğe geri dönerken güneş arabalarının üzerinde parlıyor, onları ve atlarını ısıtıyordu. Conor yüzündeki gülümsemeyi silemiyor, Jamie'yi leylak rengi elbisesi içinde hayal ediyordu. Yan tarafa baktı ve Jamie'yle göz göze gelerek ona mahcup bir sırıtış attı.

"Bu sabah neyiniz var Bay Callahan?" dedi. "Bir kova sütün içine düşmüş bir kedi gibi görünüyorsunuz."

"Sadece mutluyum, hepsi bu," diye içtenlikle cevap verdi. Ve sözlerinin karısının güzel dudaklarında yarattığı gülümsemeyi fark . "Bu anlaşma hakkında, aslında son zamanlarda her şey hakkında gerçekten iyi hislerim var."

"Sevindim," dedi Jamie koltuğunda arkasına yaslanıp güneş ışınlarının yüzüne vurmasına ve çillerini aydınlatmasına izin verirken. "Sanırım sevinmek için iyi bir sebebin var."

Arabanın tekerlekleri yolda yuvarlanmaya devam ediyor, dönüşleri atların toynak izleriyle birlikte yumuşak, ıslak toprağı çürük izleri gibi gömölüyordu. Jantlarına yapışan kırmızı toprak yığınları, yerdeki hareketlerini yumuşatıyor ve bu yastıklama, yaşlılık ve pastan kaynaklanan olağan gıcırtilarını susturuyordu. Duyulabilen tek şey, aşık olan beyaz papağanlı serçelerin yüksek, ince ısıklarıydı.

"Senin çocukluğun nasıldı?" Jamie alışılmadık bir yumuşaklıkla sordu.

"Anlatacak pek bir şey yok," diye cevap verdi Conor omuz silkerek. "İyi bir çocukluk geçirdim, iyi bir ailem, iyi bir evim vardı. İhtiyacım olan her şeye sahiptim ta ki aniden... Hiçbir şeyim kalmayana kadar. Çabucak büyümek zorunda kaldım. Ailem öldüğünde, her şey bir gecede değişti. Bana sağladıkları her şeyi hiçbir zaman hafife almadım ve onlar öldükten sonra onları daha da çok sevdim. Bu yüzden çiftliği kaybetmek beni gerçekten öldürdü, sadece başarısız olduğum için değil, onlardan bana kalan tek şey olduğu için."

Conor başını Jamie'ye doğru çevirdi, uzun zamandır ilk kez duygularını paylaşırken gözleri nemlendi. Jamie doğrulup oturmuş, eli Conor'ın koluna uzanmıştı. Dudakları titriyordu ve Conor onun gözyaşlarını görünce kendi gözyaşlarını tuttuğunu görebiliyordu.

Conor hiç vakit kaybetmeden ertesi gün için bir buluşma ayarladı, amcasını ve Billy'yi öğleden sonra çay içmek ve araziye gezmek için çiftliğe davet etti. Her şey yolunda giderse, işleri yoluna koyduğu için Jamie'ye eşit derecede borçlu olacağını biliyordu, onun ne kadar rahatsız hissetmesi gerektiğini biliyordu, ancak kendisinin ve çiftliğin iyiliği için bunu geride bıraktı.

"Bundan emin misin Jamie? Ertesi sabah misafirlerinin gelişi için hazırlanırken bir kez daha, "Bu sefer oturmak istersen anlarım," diye sordu.

"Saçmalama. Yakında bizimle aynı mülkü paylaşacak olan adamdan pek de kaçamam. İyi olacağım," diye cevap verdi. Jamie'nin şaşırtıcı derecede sakin ses tonu ve üzgün olmadığına dair güvence veren yumuşak gülümsemesi Conor'ın zihnini geçici olarak rahatlattı. Jamie'nin olumlu tavrından ve yardım etmek için gösterdiği bariz çabadan inanılmaz derecede etkilenmiş ve minnettar olmuştu ama iş başa düştüğünde Jamie'nin şu anki soğukkanlı tavrını kaybedip bu potansiyel ortaklığa bir son verebileceğinden endişe etmekten de kendini alamıyordu.

Verandada çay için bir masa hazırlanmıştı ve Conor tam bulaşık yıkıyordu ki alt kattaki ziyaretçilerinin sesini duydu. Merdivenlere doğru koştu, tam zamanında durdu ve baş aşağı yuvarlanarak felaketten kıl payı kurtuldu. Her seferinde üç adım atmış ve ziyaretçilerden önce sahanlığa çıkmıştı.

misafirler verandaya ulaşmıştı. Ancak ön kapıyı açtığında, tüm bu telaşın nedenini merak ederek kendisine dönen üç şaşkın yüzle karşılaştı.

"Conor, orada ne haltlar karıştırıyordun?" Jamie söyledi. "Sanki bir boğa sürüsü koridoruma doğru ilerliyor gibiydi."

Conor yanındaki iki adama baktı ve ikisinin de yüzü gülümsemeye aydınlandı.

"Ben sadece... şey..."

"Bir şey değil, kocacığım. Hepimize bir iyilik yap ve yavaşla ki biz de yetişebilelim. Callahan kasırgasının evi yıkıp geçmesine gerek yok. Fırtına bunu zaten yeterince yaptı, sence de öyle değil mi?"

Conor rahat bir nefes aldı ve karısının gerçekten iyi durumda olduğunu

fark etti. "Sizinle bir kez daha konuşma fırsatı bulduğum için çok , Bayan. Callahan," dedi Billy.

"Lütfen bana Jamie de, ben de sana Billy diyeyim, eğer senin için de

uygunsa." "Evet, bu bana uyar, teşekkür Jamie. Senin için de teşekkür

ederim.

cömert misafirperverlik. Hem sizin hem de arkadaşlarınızın kocası teklifimle ilgilendi. Ama önce size en içten özürlerimi sunmalıyım. Eğer-"

"Hayır, hayır, gerçekten, buna gerek yok," diye araya girdi Jamie kibar bir gülümsemeye.

"Israr etmek zorundayım," diye yanıtladı Billy. "O zamanlar gerçekten berbat bir çocuktum ve sana yaptıklarımın ne kadar pişman olduğumu anlatamam. Davranışlarımın hiçbir mazereti yok; itiraf edebileceğim tek şey zayıf ve gururlu olduğum ve sözde arkadaşlarımdan gördüğüm ilgiyle büyüdüğümdür. Sadece yıllar oldu

Daha sonra yaptıklarımın ciddiyetinin farkına vardım ve itiraf etmekten utanıyorum ki en derin özürlerimi borçlu olduğum tek kişi sen değilsin. O zamanlar zalim bir çocuktum ve umarım beni affedebilirsin."

Billy'nin Jamie'ye yaptığı dokunaklı itiraf boyunca Conor gözlerini ondan alamadı. Yüz hatları utanç ve şaşkınlıktan şaşkınlık ve üzüntüye kadar her duyguyu gösteriyordu. Ancak Conor'ı en çok şaşırtan şey, Jamie'nin hiçbir noktada öfke göstermemesi idi.

"Özür dilediğin için teşekkür ederim Billy. O zamanlar sen de zor bir dönemden geçiyormuşsun gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, sana olan öfkemi itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süre içimde tuttum. Bugünlerde bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkına varıyorum... Korku ya da öfkeye tutunmak ciğerlerinizde büyüyen bir kanseri bırakmaya benziyor. Onu kesip atana kadar, hayatın kaçınılmaz olarak karşımıza çıkardığı şeylerle nefes almak çok daha zor. Tekrar bir araya gelme fırsatı bulduğumuz ve bizi birbirimizden ayıran şeylerden çok daha fazla ortak noktamız olduğunu gördüğümüz için mutluyum."

"İşte, işte. Bence bu kadeh kaldırmayı gerektirir!" Reginald Amca büyük boy paltosunun iç cebinden çeyrek boş bir şişe çıkardı. "Araziye bir göz atmadan önce bu en kaliteli viskiden biraz tatmaya ne dersiniz?"

Öğleden sonrasının geri kalanı daha iyi geçemezdi ya da en azından Conor mum ışığının titremesiyle sıcak küvette otururken böyle düşünüyordu. Oda bir yağmur ormanı gibiydi, nemli ve yükselen buharın sıcaklığıyla yoğun. En son ne zaman doğru dürüst ıslandığını hatırlamıyordu ama sonunda bir süre düşüncelere dalacak kadar rahatlamış hissediyordu. Sadece burnu ve dudakları yüzeyde kalana kadar başını eğdi, gözlerini kapattı ve durgunluğa teslim oldu.

Zihni, henüz beş yaşında olduğu ve annesinin onu aynı küvete soktuğu günlere gitti. Annesinin parmak uçlarının, o gün dışarıda yaptığı aktivitelerden topladığı kum ve saman parçalarını temizlemek için kafa derisine hafifçe süründüğünü hâlâ hissedebiliyordu.

"Sana kaç kere söyledim, Conor? Sen benim küçük oğlumsun, o aptal yaşlı tavuklar değil."

"Biliyorum anne," diye kıkırdadı.

"Peki nasıl oluyor da seni kümeste bulup duruyorum oğlum?" diye sormuştu yeni temizlenmiş saçlarını karıştırırken.

"Dur, anne!" Conor güldü. "Sana söyledim; tavuk olduğumu sanmıyorum... Sadece yumurtalarına seviyorum!"

"Doğru ya, unutmuşum." Sırıttı. "Şu haline bak. Sonunda o yakışıklı yüzünü tekrar görebiliyorum. Tüm o kir tabakasının altındaki gerçekten sen misin diye merak ediyordum!"

Conor, onu küçük, kırmızı yanağından usulca öptüğünde nasıl koktuğunu ve onu kucağına alıp yatağına taşıdığında boynunun ne kadar sıcak olduğunu tam olarak hatırlıyordu. Çok erken büyümeye başlamak zorunda kalmadan önce, çocukluğunun bu dönemini anımsarken, adının sesi imgelemine zorlayarak geldi.

"Conor, Conor!" diye duydu, onu hayalinden uyandıracak kadar yüksek bir sesle. Başını kaldırdı, kulakları su yüzüne çıktı ve sudan arındı ve tekrar adı söylendi, bu sefer çok daha yüksek sesle... ve daha yakından.

"Conor, beni duyabiliyor musun?" Banyo kapısının diğer tarafından seslenen Jamie'ydi ve şimdi aceleyle kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Conor dik oturdu ve su dalgasının dolu banyonun kenarından akmasına neden oldu, ama onun cüssesinde bir adam panik içinde banyodan atlarken biraz sıcak bir karmaşadan kaçınamazdı.

Conor havluyu beline sardıktan hemen sonra banyonun kapısını açtı. Kapı arkasındaki duvara çarparak sertçe çarptı ve bir adım önünde duran, bakışları havada ve gözleri kocaman olan Jamie'ye doğru geri sıçradı.

"Ne oldu?" Conor bağırdı. "Yaralandın mı?" "Hayır! Bir

şeyim yok, iyiyim," diye kekeleyerek ona karşılık verdi.

"O zaman neden bağıırıyordun?" Conor ona karşılık verdi. " kopardın! Banyodan çıkarken neredeyse kendimi öldürüyordum ve şu yaptığım pislige bak. Neredeyse banyonun zemininden su sızacakmış gibi görünüyor!"

Conor döndü ve Jamie'ye kendisini ve banyoyu çevreleyen göl büyüklüğündeki su havuzunu işaret etti. Arkasında yumuşak bir kıkırdama duydu ve yüzünü ona döndüğünde, elini ağzının önünde tutarak yükselen bir kıkırdamayı bastırmaya çalışan ama bunu başaramayan Jamie'nin ışıldayan gözleriyle karşılaştı.

"Oh, bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Peki, seni şu banyoya sokmama ne dersin, böylece hızlıca çıkmanın ne kadar kolay olduğunu kendin görebilirsin?" Conor Jamie'ye doğru ilerledi, onu belinden hafifçe kavradı ve yerden kaldırdı.

"Sakın buna cüret etme!" Jamie sevinçle çığlık attı ve kaçmak için yarım ağızla kollarını itti.

Ne olduğunu anlayamadan Conor onu göğsüne yakın tutuyordu, gözleri aynı hizadaydı ve kolları dokunuşuna direnç göstermiyordu. Conor onu öpmek için eğildi ve dudakları birbirine değdi ama çok kısa bir süre sonra Jamie o anın frenini çekti.

"Özür dilerim-"

Conor özür dileyerek, "Hayır, özür dilerim, bunu asla yapmamalıydım," diye araya girdi.

"Hayır, istemediğimi kastetmedim. Aslında tam tersi." Kızardı. "Ama önce sana bir şey göstermem gerekiyor... gerçekten önemli bir şey."

"Ne oldu?"

Jamie kot pantolonunun arka cebinden bir şey ve bir eliyle önünde tuttu.

"Bu, Conor. Bu mektubu buldum."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Sekizinci Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Bir gün önce.

Jamie o sabah dişleri ağrıyla uyandı. Bütün gece çenesini sıkıyordu ve yanaklarındaki kaslar gergin ve ağrılıydı. Yatakta doğruldu ve buklelerini yüzünden uzaklaştırdı, ellerini alnına bastırdı ve hayali kaş çatma çizgilerine masaj yaptı.

"Bir şeyin yok Jamie. Sadece kendini toparla, kimse bir şey anlamayacak." Jamie'nin kendi kendine yaptığı moral konuşmaları son birkaç gündür yavan gelmişti. Artık onlara pek ihtiyaç duymadığını fark etmişti ama Billy Townsend'in hayatına geri döndüğünü öğrendikten sonra, alabileceği her türlü içsel teşvike ihtiyacı vardı.

Conor ertesi günkü toplantıyı organize etmek için erkenden şehre giderken, Jamie Emily'yi ailesinin çiftliğinde görmeye karar verdi ve kalkıp giyindikten sonra tam olarak oraya gitti.

"Nasılsın Jamie!" Emily'nin babası, Dixie'nin eyerinin üzerinden atlayıp arka mutfak kapısının yanına indiğinde onu selamladı. "Sen içeri gir. Emily yukarıda bebek Finlay'le birlikte. Seni gördüğüne çok sevinecek. Dixie'yi ben alayım. Onu ahırın dışındaki birinin yanına koyacağım."

"Çok teşekkür ederim Bay Sinclair," diye cevap verdi Jamie, arka kapıdan çıkarken yolu yarılamıştı bile. Adamı neredeyse tüm hayatı boyunca tanımıştı ve boş muhabbet günlerini çoktan geçmişti. Emily'nin bakışları babasından gelmiyordu. Bay Sinclair kısa boylu ve geniş çevreli bir adamdı ama boyunun eksikliğini özgüveniyle kapatıyordu ve onu seven karısı ve kızı onunla ne kadar gurur duysa azdı.

"Jamie! Ne güzel, Finlay'ın bezini değiştirmek için tam zamanında geldin!" Emily alay etti.

"Hayır, Emily, çok nazıksın. Bana yüz dolar teklif etsen bile o işi senden almazdım."

Emily küçük Finlay'i yıkayıp besledikten sonra kuşluk uykusuna yatırırken iki arkadaş günlük haberleri takip etti. Onun mışıl mışıl uyuduğundan emin olduktan sonra gizlice aşağı indiler ve n verandaya götürmek üzere birkaç bardak çay aldılar.

Güneş başlarının üzerinde neşeli bir şekilde ilerliyordu ve manzaraları göz alabildiğine uzanan yönlü bir hareketlilik dalgasıyla doluydu. Sinclair'ler beş kuşaktır koyun çiftçiliği yapıyordu ve etleri ve ynl giysileri tüm ülkede tanınıyordu. Bu iş onlar için büyük bir gurur kaynağı ve Jamie için de bir ilham kaynağıydı.

Jamie yeni demlenmiş ayından büyük bir yudum alarak, "Bundan daha sert bir içki içebilirim," dedi.

"Peki, nerede sanıyorsun? Yerel bar şu kadar uzakta, küçük hanım. şimdi, daha öğlen olmadan bir içkinin peşine düşecek kadar canını sıkın şey nedir?"

Jamie açıklamadan önce durakladı, en iyi arkadaşına çocukluk zorbasıyla yaklaşan buluşmasından bahsedip bahsetmemeyi düşündü. Elbette söyleyeceğini biliyordu ama aklına gelen, bundan pişmanlık duyup duymayacağıydı.

"Conor geçen hafta amcası ve iş ortağıyla görüştü ve onları yarın iftliği görmeye davet ediyor. Amcası yalan sylemiyormuş; ortağı madenlerden bir servet kazanmış ve hepsini yüz ya da daha fazla ödüllü attan oluşan bir sürüye yatırmış. Otlatmak için iyi bir araziye ihtiyaı var ve Callahan iftliği mükemmel bir yer.

"Yapmaları gereken tüm iyileştirmelerin parası ödenecek ve Conor'ın bankaya yapması gereken aylık ödemeleri karşılamak için fazlasıyla paramız olacak. Hatta sürümüz için birkaç sağmal inek ve belki de bu yılki üreme sezonu için birkaç boğa daha satın almaya yetecek kadar paramız olacak."

"Bu harika bir haber, Jamie!" Emily ciyak ciyak bağırdı. "İkiniz için de çok mutluyum!"

Jamie bunca yıllık en yakın arkadaşına gülümsedi ama endişelerini gizlemenin bir anlamı olmadığını biliyordu; Emily'ye karşı bu işe yaramazdı zaten.

"Bu harika bir haber ve Conor için çok rahatladım. Bu yüzden tüm bunların olmasını engelleyemedim."

"Ama neden ki?" Emily şaşkınlıkla sordu. "İkiniz için de en iyisinin bu olduğuna emin misin?"

Jamie iki eliyle yüzünü kapatarak, "Bu Billy Townsend," diye mırıldandı.

"Ne?" Emily sordu.

Jamie ellerini çekti, böylece Emily bu kez onu daha net duyabildi. "Bu Billy Townsend. Bütün atları olan iş ortağı. Adı Billy."

Emily'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ağzı mükemmel bir o şeklini aldı. "Değil, yalan söylüyorsun."

"Öyle. Ben yalan söylemiyorum. Böyle bir konuda neden yalan söyleyeyim ki?" Jamie bir çırpıda cevap verdi.

"Aman Tanrım, Jamie. Çok üzgünüm," dedi Emily, ellerini Jamie'nin ellerine uzatarak.

"Her şey . Ben iyiyim. Her şey girecek," dedi.

"Birimizin iyimser hissetmesine sevindim!" Emily kıkırdamaya başladı.

Jamie ona gelerek doğru şeyi yaptığını biliyordu. Herhangi bir durumda mizahı bulabilen biri varsa, o da Emily Sinclair'di; bu onun en sevimli özelliklerinden biriydi ve Jamie'nin işler zorlaştığında en çok güvendiği şeydi.

Evine doğru yola koyuldu, hâlâ öfkeli hissediyordu ama doğru şeyi yaptığından daha da emindi. Hiç değilse bu iyi bir ders olabilirdi ve eğer Billy Townsend ona bir daha kötü davranırsa, bu kez onunla ve kocasıyla uğraşmak zorunda kalacağını biliyordu.

Ertesi günkü toplantı sorunsuz başladı ve Jamie bir adamın ne kadar değişebileceğine hayret etti. Billy Townsend öcü değildi. Aslında, görünüşe , iyi biri olduğu ortaya çıkmıştı. Bazı kötü şeyler yapmış ve bazı insanları incitmişti ama o zamandan beri büyümüş ve kötü yollarının yanlışlığını öğrenmişti. Jamie'nin omuzlarından aldığı ağırlık küçük bir tekneyi batırmaya yeterdi.

Öte yandan Conor'ın amcası çizgilerini gösteriyordu ve Jamie bu adama güvenmekte zorlanıyordu. Elleri sürekli bir viski şişesine bağlıymış gibi görünüyordu ve babası ona her zaman bu tiplere dikkat etmesini öğretmişti.

"Kızım. Şimdi beni iyi dinle, bir adam içki içtiğinde, içki adamı alır."

Ama Conor'ın iyiliği için en azından ona kendini daha iyi kanıtlaması için bir şans vermek istiyordu. Bu yüzden endişelerini şimdilik kendine sakladı ve adamın gittiği her yere yanında götürdüğü neşenin tadını çıkarmaya çalıştı. Adamlara çiftliği gezdirdikten sonra, ikisi de adımlarını hızlandırarak kasabaya doğru yola koyuldular. Reginald Amca'nın çiftliği bir

... ama her şeye rağmen toplantı çok başarılı geçmişti ve Jamie o akşam verandada oturup gün batımını izlerken kendini çok rahat hissetmişti.

"Banyo yapmaya Jamie, eğer şimdi istemediğine eminsen?" Conor sordu.

"Hayır, şu an için iyiyim. Keyfinize bakın," diye göz kırparak ve gülümseyerek cevap verdi.

Soğuk bira şişesi bittiğinde ve gece havasının serinliği tenine işlemeye başladığında, masayı dışarıda kalan birkaç eşyadan temizledi ve geceyi geçirmek üzere içeri girdi.

Ama tam verandanın basamaklarındaki feneri almak için döndüğünde, sandalyelerden birinin üzerinde duran tanıdık olmayan bir palto fark etti. Kesinlikle daha iyi günler görmüştü ve dirsekleri sürtünmüş ve yer yer yıpranmıştı. Sonra Conor'ın amcasını ve ceketinin cebinden çıkardığı viski şişesini hatırladı ve paltoyu aldı, kolunun üzerine katladı ve bunu yaparken şişenin ağırlığını bir tarafında hissetti.

Jamie, "Yaşlı adam şimdi kendini tekmeliyor olmalı," diye mırıldanarak diğer eliyle feneri kaptı ve içeriye yöneldi. Feneri koridordaki rafa yerleştirdi ve bira şişesini mutfak kapısındaki kutuya attı. Sonra merdivene doğru döndü ve hâlâ Reginald'ın paltosunu tuttuğunu hatırlayarak onu mutfak masasının yanındaki en yakın sandalyeye doğru fırlattı.

Bunu yaparken bir kâğıt parçası uçarak fırının dibine sessizce indi. Jamie kâğıdı alıp düştüğü yere geri koymak için hamle yaptığında, kâğıtta kimin için yazıldığını merak etmesine neden olan bir isim gözüne çarptı. Bükülmüş sayfayı açıp daha yakından baktı ve okuduğu şey hiç de iyi değildi.

Onu buldum. Kardeşimin çocuğu, Conor. Bir hafta Silver Creek'te buluşalım. kalıyorum. Hiç bir şey getirme.

Kendinize gereksiz yere dikkat çekmeyin.

Reginald

Jamie'nin başı dönüyordu. Reginald kime ve neden yazıyordu? Conor'ın onun ne bulduğunu bilmesi gerekiyordu. Amcası yanlışlıkla geride bıraktığı şeyin farkına varacak ve çiftliğe gelip paltosunu ve içindeki teslim edilmemiş mektubu alacaktı. Geldiğinde bir plan yapmaları gerekecekti. Conor amcasını şimdi sorgulamalı mıydı, yoksa buldukları şeyden onu haberdar etmemeli miydi? Jamie ne yapacağını bilmiyordu ama Conor'ın bileceğini umuyordu.

Jamie her seferinde iki adım atarak merdiveni tırmandı ve Conor'ın yatak odasına doğru yürüdü, kapının aralık olduğunu ve içeride kimsenin olmadığını gördü. Conor'ın banyo yapmaya gittiğini hatırlayan Jamie, adımlarını banyo kapısına doğru yönlendirdi. Önce tereddüt etti, sonra adını seslendi ve cevap bekledi. Cevap gelmeyince, bu kez daha yüksek sesle tekrar seslendi ve ikinci çağrısı da cevapsız kalınca, üçüncü kez seslendi ve kararlı bir şekilde yumruğuyla yüksek sesle kapıya vurdu.

Bu kez içeriden bir hareket duydu ve birkaç saniye sonra Conor yarı giyinik ve pırıl pırıl parlayan bir buhar bulutunun içinden çıktı. Adamın vücudu karşısında geçici olarak nutku tutuldu ve kendini toparlamaya çalıştı. Conor'ın güneşten bronzlaşmış teni ve iri yarı fiziği cildinin karıncalanmasına ve nefes alış verişinin hızlanmasına neden oldu.

Conor yaklaşp onu kaldırdığında, Conor'ın sıcaklığı nabzını hızlandırdı ve dudakları birbirine değdiğinde, zihnini tekrar mektuba ve mektubun içeriğinin kendisi ve Conor'ın güvenliği için ne anlama gelebileceğine odaklamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

On Dokuzuncu Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Conor yatağında uzanırken kendini bir duygu karmaşasının ortasında zihnini odaklamaya çalışırken buldu. Amcasının mektubu kafasını karıştırmış, beklenmedik öpücük karşısında şaşırmış ve her iki olayın da kendisinde uyandırdığı duygulardan bunalmıştı.

Dışarıdaki esinti pencereden içeri serin temiz bir hava gönderdi ve perde buna karşılık olarak hafifçe dalgalandı. Bir ürperti Conor'ın ayaklarına dolandı ve ayak parmaklarını yorganın altına sokarak elini aşağıya uzatıp yorganı beline kadar çekti.

Uzun, ince bacaklarını uzattı, başını iki yastığa dayadı, bir saat önce olduğu kadar kararsız hissediyordu.

Ertesi gün için bir plan yapılmıştı ve Billy'nin bir araba dolusu yem, beş aygırı ve yirmi beş kısırağıyla erkenden gelmesi gerekiyordu. Amcası, ilave yem taşıyan ikinci bir arabayla arkadan geleceğine söz vermişti. Callahan Çiftliği'nin otlaklarından küçük olanı küçük sürüyü barındıracak kadar iyi durumdayken, diğer iki büyük otlağın düzgün bir şekilde çitle çevrilmesi ve depo ahırının onarılması için hazırlıklar yapılıyordu.

Yem paketinden çıkarılıp emniyete alındıktan ve sürü mutlu bir şekilde otlamaya başladıktan sonra Conor amcasını bir kenara çekecek ve mektubu onunla sakince tartışacaktı. Kararını vermiş ve sinirleri biraz yatışmış olduğu için artık dikkati dağılmamıştı ve düşüncelerinin gecenin diğer şaşırtıcı olaylarına geri dönmesine izin verdi. Aklında Jamie varken gözlerini kapattı, kızarması artmıştı.

Yanağına doğru kayarken ve uykuya dalarken, kendisinden başka kimsenin fark edemeyeceği şekilde yanaklarına vurdu.

Kapısının hafifçe çalınması Conor'ı dinlendirici bir gece uykusundan uyandırdı ve yataktan kalkıp kapıya doğru sendeleyerek yürüdü. Kapıyı açtığında Jamie'nin gözleri onunkilerle buluştu ve heyecanla parladılar.

"Kalk ve parla, uykucu! Hazırlanman bittiğinde aşağıda, verandada senin için kahve hazırladım."

Conor bir eliyle büyük bir esnemeyi bastırırken diğer eliyle de uykuda dağılmış saçlarını okşadı. "Bu sabah kesinlikle gözlerin parlıyor," dedi. "Bana söyleyeceğin başka sürprizler var mı?"

"Bir kızın özel bir nedeni olmadan mutlu olmaya hakkı yok mu?" Jamie sordu, o cevap veremeden gülümseyerek hızla döndü ve aşağıya indi. "Kahven soğumadan önce arı kışını aşağı indirsen iyi olur. Atlar yakında burada olacak!" diye bağırdı.

Conor elinde amcasının mektubuyla dışarı çıktığında Jamie verandadaki sandalyesinde oturuyordu.

"Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum," dedi ve Jamie'nin yanına gidip oturdu.

"Belki de önemli bir şey değildir," diye cevap verdi Jamie ama Conor onun çatık kaşlarındaki endişeyi görebiliyordu.

"Belki de," diye düşündü Conor, korkularını neden sakladığını ve bunun onu rahatlatmak için bir girişim olup olmadığını merak ederek. Ona ne bulduğunu söylediğinde gözlerindeki endişeli bakışı hatırladı.

"Ama neden bu kadar misafirperver değilsiniz? Amcam gösteriştten başka bir şey yapmaz, ama bu mektup kasıtlı olarak çekingen hissettiriyor. Ve neden bir isme hitap etmedi, eğer o kişinin kimliğini gizli tutmaya çalışmıyorsa?"

"Sorunu çözenin yolu bu değil," diye cevap verdi Jamie, sandalyesinde öne doğru oturup sıcak kahve fincanını avuçlarıyla kavrayarak. "Bence sorunla yüzleşmeli ve amcana bu mektubun neyle ilgili olduğunu sormalısın."

Jamie haklı mıydı? Boğayı boynuzlarından tutup amcasını açıkça sorgulamalı mıydı, yoksa bu sadece birbirlerini daha yeni tanımaya başladıkları bir zamanda çatışmaya mı neden olacaktı?

Ayrıca amcasının nedenlerini sorgulamanın Billy Townsend ile daha yeni yapılmış olan anlaşmayı tehlikeye atabileceğinin de acı bir şekilde farkındaydı. Bundan da ödün vermek istemiyordu ama amcasının neyin peşinde olduğunu bilmemek daha da riskliydi.

Conor onunla konuşmam gerektiğine karar verdi. Ve yaşlı adamın bu not için iyi bir açıklaması olsa iyi olurdu.

Otuz dakika sonra Conor ve Jamie kendilerini Callahan Çiftliği'nin kapısında buldular ve Billy Townsend'in önderliğinde, ağzına kadar kuru yonca balyalarıyla dolu bir arabayla yaklaşan at sürüsüne hayranlıkla bakıyorlardı. Ön kapıyı açıp sürüyü içeri alan Conor'a, babası ve annesinin hâlâ buralarda olduğu, bu çiftlikteki daha mutlu, daha yoğun zamanları hatırlattı. Hayvanları tekrar arazide görmek harika bir duyguydu ve Conor bu manzaranın kendisinde ne kadar çok duygu uyandırdığını görünce şaşırdı.

"İyi misin kovboy?" Jamie gülümseyerek sordu.

Conor daldığı hayallerden sıyrılıp Jamie'nin yüzüne bakarken sıcak ve yabancı bir his hissetti ve onun elini kendi elinin içine aldığını fark etti. Ve haklı olarak, beş parmağı bir sevgilinin kucağında onunkilerle sıkıca iç içe geçmişti. Tekrar Jamie'nin yüzüne baktığında onun pırıl pırıl gülümsediğini gördü.

"Ben-um... evet, gayet iyiyim," diye yanıtladı.

"Şu senin amcan nereye gitti acaba?" Jamie belirtti.

Conor da aynı şeyi düşünürken, son kısarak tırısla içeri girdi, ardından Billy'nin yolunu kaybetmiş gibi görünen iki Colorado Ranger'ı, kurumuş beyaz yonca balyalarıyla dolu ikinci bir arabanın yavaşça gıcırdayan tekerleklerini çekiyordu. Yükün önünde arabanın sürücüsü oturuyordu; şapkasının kenarı neredeyse burnunun ucuna değecek şekilde koltuğun üzerinde öne doğru eğilirken atların dizginleri sarkık ellerinde sallanıyordu. Sarhoş olduğu her halinden belli olan sürücü, arabanın neden durduğunu anlamak için başını yavaşça kaldırdığında Conor'ın ciddi şüpheleri doğrulanmıştı; bu üzgün görünümlü adam sevgili amcası Reginald'dan başkası .

Conor arabaya doğru ilerleyip amcasının yanına atlarken Jamie nefesinin altından, "Görünüşe göre dün akşam yemeğinden sonra bir başkası bizden daha hareketli bir akşam geçirmiş olabilir," dedi.

Conor adama, "Kenara çekil ve dizginleri bana ver," diye talimat verdi, o da tek kelime etmeden söyleneni yaptı. Conor atları tekrar rotalarına sokarken ve Jamie çiftlik kapılarını arkalarından kapatırken adam sadece inledi ve kendini yana kaydırarak tekrar öne doğru eğildi. Dixie'nin yanında durduğu sırada yanına gelen Conor, patlamak üzere olan öfkesini bastırmaya çalışarak onu yanına çağırdı.

"Dixie'yle birlikte otlaklara gidip Billy'ye atlar konusunda yardım edebilir misin?" diye sordu ona. "Amcamla mektubu hakkında konuşmadan önce Billy'nin gitmesini bekleyecektim ama Billy'nin onu bu halde görmesine izin veremem. Bunu istediğim için çok üzgünüm ama Billy'ye biraz kahve içirene ve aklını başına getirene kadar ona eşlik etmene ihtiyacım var." Amcasına doğru başını salladı, şimdi karnının üzerinde iki büküm olmuştu, başı görünmüyordu ve kucağından bir inilti yayılıyordu.

"Elbette," diye cevap verdi Jamie hemen, elini onun elinin üzerine bastırarak güven verici bir gülümsemeyle. "Her şey yolunda gidecek. Beni bilirsin, çok hoş bir arkadaşlığım vardır," diye açıkladı sırtarak.

Conor onun yanağına hızlı ve nazik bir öpücük kondurmadan önce, "Kesinlikle ," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim Jamie," diye ekledi minnetle.

Conor, Jamie'nin gerçek bir kovboyun özgüveniyle Dixie'nin üzerinden hızla atlayışını izledi ve arabayı Billy'nin diğerini ambarın yanına yerleştirdiği yere kadar götürmesi beş dakika sürdükten sonra, Jamie'yi yakın mesafede Billy ile birlikte son atları padokun yanındaki tarlaya götürürken görebildi. Her şeyin yolunda ve iyi olduğuna dair güvence vermesine rağmen Conor, misafirlerini ve yeni ortaklarını tek başına görmek zorunda kaldığı için kendini kötü hissetti.

"Haydi, seni yaşlı hergele," diye homurdandı, arabadan atlayıp diğer tarafa koştu ve amcasını oturduğu yerden kaldırıp ağırlığını destekleyerek eve doğru yürüdü ve ön basamakları . Conor yapılması gerekenleri çabucak halletti, amcasını mutfak sandalyelerinden birine oturtup masaya yasladı, bu sırada çaydanlığı doldurdu, gaz ocağını yaktı ve metal kabı kaynamaya bıraktı, hepsini tek bir hızlı ve zarif hareket dizisiyle yaptı.

Conor amcasının burnunun dibine dumanı tüten sıcak bir fincan kahve sıkıştırdı. "O halinle otur ve sana verdiğim şeyi iç. Ve bunu yaparken konuşmak yok. Şu anda konuşmaya vaktimiz yok ve zaten buna sabrım da yok."

Conor'ın ses tonu ve tavrı istediği izlenimi açıkça yansıtıyordu. Amcası dik oturdu, sert kahve fincanını ağzına götürdü ve kısıtlı bir irkilmeye yuttu. Fincan tekrar masaya konduğunda Reginald ellerini kırışmış kaşlarının üzerinde gezdirdi, göz kapaklarını yavaşça açıp kapadı ve masanın karşısındaki Conor'a parlak gözlerden uzak ama yine de çok daha az sisli bir bakışla baktı.

Conor'ın sinirleri bozulmuştu ama daha fazla bekleyemeyeceklerini biliyordu. "Tamam amca, şimdi kalkıp beni takip etmelisin. Senin ve şimdi de benim iş ortağım karımla birlikte dışarıda. Onları yeterince beklettik."

Conor, Reginald'ı geldikleri yoldan geri götürdü ama tam ön merdivenlerden aşağı incekleri sırada elini amcasının sırtına koyarak onu içeri doğru çevirdi ve bakışlarını yukarı doğru çevirmeye zorladı.

"Saçmalıklarından bıktım, yaşlı adam. Kendini engellemek sinek avlamaya benziyor. İşimiz bittiğinde ve Billy kasabaya geri döndüğünde, umarım seni içinde bulduğum durumdan haberdar olmaz, yapman gereken bir sürü açıklama var."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirminci Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Jamie göğsünde büyük bir hafiflik hissetti. En çılgın hayallerinde bile Billy Townsend ile yan yana yürüyeceği günü göreceği aklına gelmezdi ama işte buradaydılar, on yaş daha büyük ve daha bilgeydiler, Callahan çiftliğindeki safkan atların arasında temiz bahar havasının tadını çıkarıyorlardı.

Billy'ye Conor'ın uzun sürmeyeceğine dair güvence verdikten sonra, Billy'nin ödüllü atlarını yeni kiraladıkları ahırlarda otlayacakları ilk gün için meralara götürmek üzere birlikte hızlıca çalışmışlardı.

Otlak çitinin bir tarafından manzarayı seyrederken Billy, "Burası çok güzel bir arazi parçası," dedi.

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti. "Sanırım Conor'ın amcası da bu yüzden size tavsiye etti."

"Ne demek istiyorsun, tavsiye mi?" Billy şaşkın bir gülümsemeyle ona bakarak sordu. "Küçüklüğümden beri bu çiftliğe uzaktan hayranlık duyardım. At yetiştirmek için mükemmel bir arazi olacağını hep biliyordum. Ayrıca, Reginald tavsiye alacağım son kişidir."

Jamie şaşkınlıkla yüksek sesle güldü. "Özür dilerim... Yanlış anlamış olmalıyım. Conor'ın çiftliğinden sana ilk bahsedenin Reginald olduğunu sanıyordum, ikiniz iş ortağsınız ya."

Billy, Jamie'nin sözlerine kendi kahkahasıyla karşılık verdi. "İş ortakları!? Neden böyle bir izlenime kapıldın? Adamı sadece birkaç haftadır tanıyorum."

Jamie'nin kalbi kulaklarında güm güm atmaya başladı ama Billy'nin sözlerini sessizce dinlerken soğukkanlılığını korudu.

"Dürüst olmak gerekirse, saygısızlık etmek istemem ama o benim borç alabileceğim türden bir adam değil," diye ekledi. "Sen ve Conor'ın ona bu çiftlikte bir ev vermeyi içinize sindirmeniz büyük bir Hristiyanlık, ama umarım gözünüzü ondan ayırmazsınız. Bu adam bir çivi yutsa, bir tirbuşon çıkaracağından hiç yok."

Jamie omurgasında soğuk bir ürperti hissetti ama tamamen hareketsiz ve sessiz kaldı. Anlayışının gelgit dalgası içinde yuvarlanırken, bir tanıma şimşegi içinden geçti. Ama tam durumun gerçekliği onu olduğu yerde boğmak üzereyken, Jamie arkasından Conor'ın rahatlatıcı sesini duydu, Conor ve amcası çiftlik evinin verandasından onlara doğru yaklaşıyordu.

"Seni beklettiğim için çok özür dilerim Billy," diye özür diledi Conor. "Jamie'nin yine de her şeyi kontrol altına aldığından şüphem yok, eminim. Biz diğer çiftleri kurana kadar sürünün geri kalanını Milligan'ın Çiftliği'nde tutmaktan memnun musun? Konuştuğumuz gibi önümüzdeki hafta sonuna onları sizin için hazırlamış olurum. Umarım bu sizin için bir sorun olmaz."

"Hayır, hayır, hiç sorun değil. İhtiyacım olduğu sürece onları orada tutacağım için çok mutlular. Bu işi yaptığınız için size çok minnettarım. Buranın atların gerçekten gelişmesi için doğru mera olduğunu biliyorum ve yakında tüm sürüyü burada ahırda görmek için sabırsızlanıyorum."

Jamie, Billy ile gelecek planları hakkında konuşurken Conor'ın gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu. Her iki çiftliğin de tekrar kullanılmaya başlamasıyla birlikte umutları meyve vermeye başlamıştı. Son birkaç ayın ne kadar zor geçtiğini düşününce, hem kendi hayatının hem de Conor'ın hayatının nasıl değiştiğine hayret ediyordu. Şimdi, ilgilenmeleri gereken tek sorun Reginald Amca kalmıştı ve yeni öğrendiğine göre, o da en az onlar kadar sahtekâr görünüyordu.

Billy gittikten ve Jamie kendini Conor'la birlikte oturma odasında bulduktan sonra, Reginald kanepeye yayılmış, gözleri yanında kapalı, soğukkanlılığını yeniden teyit etti ve kalp atışlarının boğazında güm güm attığını hissederek sakince Conor'a döndü.

Jamie, Conor'ın gözlerinin içine sertçe bakarak, "Seninle özel olarak konuşmam gerek," diye ısrar etti. "Eminim amcan bir fincan kahve daha içip verandada biraz temiz hava almak ister."

"Onunla bazı şeyleri konuşmayı umuyordum," diye cevap verdi Conor, ona bilmiş bir bakış attı ve bakışlarını dikkatle mutfak sandalyelerinden birinin üzerine örtülmüş paltosuna kaydırды.

"Bekleyebilir," diye ısrar etti Jamie.

Conor dağınık amcasını ön verandadaki sallanan sandalyelerden birine oturtuktan sonra Jamie'nin onu arka yatak odalarından birine götürüp kapıyı arkasından kapatmasını izledi.

Jamie küçük konuşmalara yer bırakmadı ve doğrudan konuya girdi.

"Amcan hakkında daha fazla şey öğrendim... ve bu hiç de iyi değil." Billy'nin kendisine masumca açıkladığı şeyi ona nasıl söyleyeceğini düşünmek zorunda kaldığı kısa süre içinde, kelimelerini küçümsemek için zaman olmadığına karar verdi.

"Sana yalan söylüyor Conor. Billy ile iş ortaklığı falan yok. Sadece kendini iyi göstermek için olduğunu söyledi. Aslında Billy onunla kasabaya döndüğünden beri tanıyor. Reginald da ona yalan söylüyordu. Ona burada, çiftlikte yaşamaya geldiğini söylemiş. Sanırım çiftliği ele geçirmeyi planlıyor ve o mektubu kime yazdıysa planının içinde o da var."

Jamie, Conor'ın yüzünde ne düşündüğüne dair bir işaret aradı ama bulamadı. Yüzünde donuk bir ifade vardı; dudakları konsantrasyonla büzülmüş ve bakışları arkasındaki duvara sabitlenmişti.

Conor, "O adamın hiç değişmediğini biliyordum ama sen onu evimize geri aldın ve masamıza oturmasını teklif ettin," diye homurdandı.

Jamie telaşla, "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye cevap verdi.

"Eğer yardım etmek isteseydin, o işe yaramaza gitmesini ve bir daha geri dönmemesini söylediğimde bana destek olurdun... ama bunun yerine, kendi bildiğini okumak zorunda kaldın."

Jamie duyduklarına inanamıyordu. Conor bunu söylemeyi bırak, nasıl düşünebilirdi?

"Eğer böyle hissediyorsan, seni rahat bırakayım o zaman! Emily bu öğleden sonra beni iftliğimde ziyaret edecek. Amcanla konuştuktan sonra birlikte gideriz diye bekleyecektim ama bir daha düşündüm de, tek başıma gitmeyi tercih ederim!"

Bir mide bulantısı dalgası onu ele geçirdi ve ne olduğunu anlayamadan kendini n kapıya doğru yürürken buldu; verandadan geçip merdivenlerden inerken dirseği kapı çerçevesine çarpıyordu. Kanı kaynıyordu ve Dixie eve dönerken Rattle Creek iftliği'ne giden yol bir hareket bulanıklığıydı.

Kısrak ahırdaki ahırına yaklaştığında, Jamie öfkeyle sırtından atladı ve ayağa kalkmadan önce bir saman balyasının içine yuvarlandı, tozunu aldı ve hışımla eve doğru yola ıktı.

Birkaç saat sonra, sinirli Jamie sinirleri yatışmış bir halde n kapıya yaklaşan Emily'ye zayıf bir gülümseme ile karşılık verdi. Her zaman olduğu gibi, en iyi arkadaşının coşkusu onu daha iyi etkilemiş ve ruh halini hafifletmekte asla başarısız olmamıştı.

"Merhaba, Bayan Callahan!" Emily, Jamie'yi sıcak bir kucaklamanın içine çekerek cıvıladı. "şu yakışıklı kocan nerede?"

"Yakışıklı olabilir ama şu anda pek umurumda değil," diye homurdandı Jamie. "Yakışıklı olması aptal gibi görünmesini mazur göstermez."

Emily hayal kırıklığına uğramıŒ bir ifadeyle, "Dur bakalım küçük hanım," dedi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama sen devam edip kendini açıklamadan önce biraz soluklanmama izin ver. Ve tatlı Conor'ımız hakkında böyle konuşmak için iyi bir nedenin olsa iyi olur."

Jamie ikisine de birer bardak soğuk limonata doldurduktan sonra kendilerini verandanın yeni onarılmış ve gölgeli tarafına attılar. Jamie sabırsızlıkla Emily'nin sandalyesine oturmasını, bardağını yanındaki küçük masaya koymasını, eteğini yeniden ayarlamasını, düzeltmesini ve arkasına yaslanıp Jamie'ye bakmadan önce bardağını tekrar kaldırmasını izledi.

"Pekâlâ. Bana neler olduğunu anlat," diye cesaretlendirdi Emily, anneliğin ince çizgileri yumuşak yüz hatlarına işlemiştii.

Jamie nereden başlayacağından pek emin değildi ve düşündükçe neden bu kadar sinirlendiğinden daha az emin oluyordu.

"Bir kere Conor'ın amcası ayyaşın teki," diye söze başladı. "Ve bir mezar taşı gibi yalan söylüyor. Sanırım o adamdan gerçeğı öğrenmek sinek avlamak gibi bir şey. Kasabadaki insanları Callahan Çiftliği'ne taşınacağına inandırmış ve ortaklarından birine Conor'ı bulduğunu ve gelip onu Silver Creek'te bulmasını söyleyen bir mektup buldum."

Jamie arkadaşının önünde küçük adımlarla ilerlerken kalbinin hızla çarptığını hissetti ve bir an durup nefes aldı. Emily'nin gözlerindeki endişeyi görebiliyordu ve arkadaşının ona içini dökmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı vermesini takdir ediyordu.

"Billy Townsend'in uyarısı olmasaydı bunların hiçbirinden haberimiz olmayacaktı. Konuşmaya başladık ve o sahtekara güvenmememiz gerektiğini açıkça söyledi."

"Ama bütün bunlar seni Conor'a neden bu kadar kızdırdı?" Emily gözle görülür bir hayal kırıklığı içinde sordu.

"O... Billy'nin söylediklerini ona anlattığımda, Reginald'ı hayatına geri soktuğum için beni suçladı. Tek yapmaya çalıştığım onların bir ilişki kurmalarına yardımcı olmaktı. Ama belli ki Conor bunu bu şekilde görmüyor."

"Gerçekten bunu kastettiğini sanmıyorum," dedi Emily sempatiyle.

"Bunu nereden biliyorsun?" Jamie sinirli bir şekilde cevap verdi.

"Çabuk öfkelenen başka birini tanıyorum ve o da böyle saldırmak istemez."

Jamie'nin gözleri onunkilerle buluştu ve Jamie eğlenmemiş görünüyordu ama arkadaşının ne demek istediğini biliyordu.

"Benim sempatimi neden hak ettiğini anlamıyorum. Kaba ve son derece düşüncesizdi."

"O da incindi Jamie. Amcasının bir yalancı ve dolandırıcı olduğunu yeni öğrendi."

"Kızgın bir kocaya ıslak bir ayakkabıya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var," diye homurdandı Jamie.

Evlilik, Jamie'nin yanında kalmak için sabırlı olmak ve onun gerçekten ne demek istediğini dinlemek için zaman ayırmak demektir."

Jamie kendini Emily'nin yanındaki sandalyeye bıraktı ve uzun, yavaş bir iç çekti. "Oradan o kadar hızlı çıktım ki, sanırım kendini açıklamak için fazla zamanı olmadı."

"İşte buna inanabilirim," diye cevap verdi Emily, Jamie'ye yan yan bakarak ve giderek artan sırtışını tutamayarak. "Jamie, bir kavga başlatabilirsin

Boş bir ev ve onun söylediklerinden sonra biber tarlasındaki bir teke kadar sıcak olduğunuzdan hiç şüphem yok."

Jamie sandalyesinde arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Emily her zamanki gibi haklıydı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye inledi, dudaklarının titremesini engellemek için elinden geleni yapıyordu. "Belki de o haklıdır ve ben büyük bir hata yapmışımdır."

"Hepimiz bazen hata yaparız, sevgilim," diye düşündü Emily. "Özellikle de sevdiklerimize yardım istediğimizde."

Jamie tam cevap verecek cesareti topladığı sırada, hızla yaklaşan toynakların sesi gözlerini çiftlik yolundan aşağıya, bir toz bulutunun çıkan Conor'a çevirdi. Midesinde düğümler oluştuğunu hissetti. Ringde yeni bir raunt için mi buradaydı yoksa özür dilemeye mi gelmişti?

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bölüm Yirmi Bir

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Birkaç saat önce.

Conor, Jamie'nin yatak odasının kapısını çekerek açmasını ve hışımla dışarı çıkmasını ağır çekimde izledi. Kızgın topuklu ayakkabıların sesi koridor boyunca duvarlarda yankılandı ve ön kapının gümbürtüsü tek yazdığının bu olduğunu gösterdi.

Ağzından çıktığı anda söylediklerinden pişman olmuştu ama bunu ona söylemenin ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyordu. Her şeyden önce, sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ve oturma odasındaki davetsiz misafirle ilgili işleri yoluna koyması gerekiyordu.

"Bunu dün gece burada bırakmışsın," diye hırladı Conor, amcasının paltosunu kanepenin üzerine fırlatarak onu irkiltip uyandırdı. Conor karşısındaki sandalyeye oturdu ve yaşlı adamdan bir tanıma işareti bekledi.

Reginald kekeleyerek, "Ah, doğru, ben de öyle yaptım," diye cevap verdi. "Buna bayılıyorum," diye ekledi, ellerini yan ceplere soktu ama içinde bir şey bulamadı.

"Bunu mu arıyorsun?" Conor poker suratlı bir bakışla mektubu aralarındaki masaya doğru kaydırarak sordu. "Jamie ceketini içeri asarken düştü."

"Ah, evet, önemli bir şey değil, gerçekten. Sadece Billy ile bir sonraki buluşmam için bazı notlar alıyordum. Onun kısıraklarından birkaçıyla ilgileniyoruz."

Conor boğazını temizledi ve garip sessizliği bozmadan önce sahte bir ilgiyle başını salladı. "Mmm hmm, anlıyorum. Komik olan şu ki, Jamie

Billy ile aslında birlikte iş yapmadığınızı duymuş. Hatta adamı neredeyse hiç tanımadığınızı duymuş."

"Saçma sapan konuşuyor!" Reginald kan çanağına dönmüş gözlerindeki panik ifadesiyle bağırdı. "Tabii ki ortağız! Kendi akrabalarımaya yalan söylemem!"

"Peki, insanlara buraya, babamın çiftliğine taşınacağını söylemen de neyin nesi, amca? Bu da senin hakkında söylenen başka yalanlar mı?"

Conor'ın soruları hilebazı açıkça kızdırmıştı ve kollarını melodramatik bir ikna çabasıyla sallamaya başladı. "Neden... neden, bunu sana kim söyledi!? Yani, siz ve eşiniz diğer çiftliğinizle ilgilenirken ben de buradaki işlerle ilgilenmekten mutluluk duyarım ama... ama sadece size bir iyilik olarak tabii ki."

"Amca, her şeye bir cevabın varmış gibi görüldüğüne göre, bana bu mektubun gerçekten kimin için yazıldığını söylemeye ne dersin? Birilerinden yardım alıp aileme ait malları benden çalmayı mı planlıyordun? Kaybettiğin zamanı telafi etmeye çalışıyorsun, öyle mi?"

"Bu çok saçma!" Reginald çığlık attı, gözleri şişmiş ve bıyıklarının altından tükürükler fışkırıyordu. "Bu babanın söyleyeceği bir şeye benziyor! Ben hırsız değilim, yalancı da değilim ve aksini söyleyen herkes kahvaltıda mermi yiyordur!"

"Tam olarak anlayamadığım şey," diye araya girdi Conor, sesi sakın ve soğuktu, "bunu nasıl planladığın, Amca. Bankaya olan borçlarıma güvenerek onu benden çalmayı mı planlıyordun, yoksa sadece eski bir otoyol soygunu mu olacaktı? Sana bir şey vereceğim, ihtiyar. Bir çite asabileceğinden daha fazla cesaretin var. Bu kadar utanç verici olmasaydı neredeyse etkilenecektim."

"Sana söylüyorum, bunların hiçbirisi doğru değil! Karının neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama bunların hepsi bir-"

"Bir yanlış anlaşılma mı var amca?" Conor giderek artan öfkesine daha fazla hakim olamayarak gürledi. "Hiç değişmemişsin! Buraya en son geldiğin zamanki kadar suçlusun, sadece bu sefer cılız, hiçbir işe yaramayan postun dışında hiçbir şey yanına !"

"Şimdi, bir dakika bekle, evlat-"

Conor amcasının üzerine atılarak onu kolundan yakaladı ve ön kapıdan dışarı sürükleyerek verandadan indirdi. "Sana bana evlat deme demiştim! Şimdi, git!" diye bağırdı ve yaşlı adamın paltosunu ürkek başının üzerinden geçirip topıra fırlattı.

Conor, Rattle Creek Çiftliği'ne kadar hızlı bir yolculuk yaptı. Jamie'yi görmek ve ondan özür dilemek için sabırsızlanıyordu. Atını mahmuzlayıp dörtnala koşturdu ve tempolu sürüşün sağladığı taze esintiyi içine çekti ve çok geçmeden Lancaster çiftlik evine yaklaştıklarında atını tırısı yavaşlattı.

"Merhaba Emily," diye seslendi Conor. "Umarım Jamie'yi birkaç dakikalığına çalmamın bir sakıncası yoktur?"

"Nasılsın Conor? Ne hoş bir sürpriz," diye gülümsedi Emily. "Lütfen, misafirim olun. Jamie de tam gezintiye çıkmayı ne kadar çok istediğini söylüyordu."

"Ben öyle bir şey demedim," diye araya girdi Jamie. "Ama madem ısrar ediyorsun, barajın orada gereken buzağılar var. Oraya birlikte gidebiliriz."

"Çok isterim," diye yanıtladı Conor, Jamie'nin yanaklarında beliren pembe bir kızarıklığı fark ederek.

Jamie eyerlendikten ve Stetson'ı kafasına sıkıca bastırıldıktan sonra, tarlalardan yavaşça geçerek büyük barajın yanındaki daha yeşil otlaklara doğru ilerlediler. Bir süre sessizce at sürdüler, Conor sabahki olaylara daha fazla neden olmadan alışmayı umuyordu.

üzgündü. Bunun mümkün olabileceğinden pek emin değildi ama ayrı geçen zamanın darbeyi yumuşatmış olmasını umuyordu.

Birkaç dakika daha geçti ve Conor tam konuşacaktı ki Jamie Dixie'yi yavaşlatıp yanındaki yeri işaret etti.

"Burası babamı bulduğum yer."

Conor'ın bir an için nutku tutuldu. Atını dizginledi ve Jamie'ye baktı, çenesini eğip aşağı bakarken onun güzel yeşil gözlerini ve çilli tenini inceledi.

"Tam buradaydı," diye fısıldadı, sanki onun varlığına dair bir kanıt gibi toprağa bakarak. Durakladı, yumuşak bir nefes alıp yavaş ve düzenli bir şekilde verdi. "Haydut tam şurada durmuş, babamı izliyordu. Ve orada yatıyordu," dedi, sadece birkaç adım ötesini göstererek, "en sevdiği şapkasıydı. Onsuz evden hiç çıkmazdı."

"Çok üzgünüm Jamie," dedi Conor.

Gözlerinin içine baktı ve orada gördüğü acı karşısında kalbinin kırıldığını hissetti, çok iyi anladığı bir acıydı bu.

"Sorun değil," diye yanıtladı Jamie. "Babam bu hayatı severdi. En azından en mutlu olduğu yerde öldü. Bunun için minnettarım."

"Yani bu sabah için," diye açıkladı Conor. "Söylediklerim için çok özür dilerim. Asla öyle demek istemedim... Sadece çok kızgındım. Seni hayal kırıklığına uğrattım ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum."

Jamie, Dixie'ye bacaklarını eyerin iki yanına daha sıkı sıkıştırarak ilerlemesini işaret etti ve Conor da hemen arkasından onu takip etti.

"Yapmalısın!" Jamie bağırdı, başını Conor'a çevirdi ve suya doğru dörtnala koşmaya başlamadan önce ona geniş bir sırıtış attı.

Conor dizginlerini sıkıca çekti, topuklarını atının yanlarına vurarak ileri atıldı ve Jamie'nin gülümsemesiyle göğsündeki suçluluk duygusunun ağırlığının kalktığını hissetti. İkili yarım millik mesafeyi adım adım kat etti, Conor ona yetişmeyi zar zor başardı ve atını açık setin hemen kenarında aniden durdurdu. İkisi de attan indi ve Jamie tekrar önden gitti ama bu sefer Conor'ın ona yetişmesini bekleyerek bitişik tarladaki küçük bir düve sürüsüne ve buzağılarına doğru yürüdüler.

"Orada kal," diye uyardı Jamie, "bu hanımlar seni tanımıyor ve bebekleri hâlâ etraflarındayken tanımak istemeyeceklerdir."

Conor kendisine söyleneni yaptı ve Jamie'nin sürüye yaklaşıp yavaşça eğilerek küçük buzağılardan birinin sırtını okşamasını mutlulukla izledi.

"Bu şimdiye kadar sahip olduklarımızın en küçüklerinden biri. Tom ve çocuklardan ona özel olarak göz kulak olmalarını istedim. Şu anda küçük olabilir ama bunun onu uzun vadede daha da güçlendireceğini düşünüyorum. Bu dünyada başarılı olmak istiyorsa içinde biraz daha fazla mücadele olmalı."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedi Conor, bu kadının çok yönlü doğası karşısında büyülenmişti. Şimdiye kadar tanıştığı en ilginç insan olduğunu kanıtlıyordu ve kendini onun yumuşak kalbine olduğu kadar vahşi ve öngörülemez yöntemlerine de aşık olurken buldu.

Jamie ona doğru geri yürürken, ona en sıcak, en nazik gülümsemesini verdi ve Conor ona uzanıp vücudunu kendi vücuduna yaklaştırmaktan kendini alamadı. Başparmağını çenesindeki küçük, kavisli yara izine dokundurup başını yukarı doğru eğerek yumuşak bir öpücükle aralarındaki mesafeyi kapatırken teninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Dudakları ayrılırken Jamie başını çevirip Conor'ın göğsüne yasladı ve Conor'ın kollarındaki tüylerin arzuyla diken diken olmasına neden oldu.

"Özel hayatına burnumu soktuğum için ben de özür dilerim," diye usulca boynuna fısıldadı. "Bazen kendimi kaptırdığımı biliyorum ve senin aile işlerine karışmak bana düşmezdi."

"Hayır, bu doğru değil," diye yanıtladı Conor, geri çekilip onun gözlerinin içine sertçe bakarak. "Tek başıma yapamadığım şeyi yapmama yardım ettin. Eğer sen olmasaydın, onu göndermenin yanlış bir karar olup olmadığını asla bilemezdim. Riskli olsa bile ona bu şansı vermem gerekiyordu."

"Belki hayatında bir değişiklik yapmıştır diye çok umutluydum... ama sanırım yapmadığını görmek çok açıktı... Billy bu sabah bana gerçeği açıklamadan önce bile," dedi Jamie kaşlarını çatarak. "Haber nasıl ? Yaşlı adamdan inandırıcı bir şeyler öğrenebildin mi?"

"O amcam, arkasından vurulsa bile gerçeği bilmez. Büyükannesinin mezarından çiçek çalacağına bahse girebilirsin. Daha kısa kollu ve daha derin cepli birini görmedim ve ne o ne de bir başkası onun ağzından çıkacak tek bir kelimeye inanmamı sağlayacak hiçbir şey söyleyemez."

"Anladığım kadarıyla seni kazanamamış?" Jamie gülümsedi.

"Annemin her zaman dediği gibi, köpeklerle yatarsan pirelerle kalkarsın. Bu yüzden yaşlı adamı kirli paltosundan başka hiçbir şey almadan gönderdim," diye cevap verdi Conor. "Çok üzgünüm Jamie, gerçekten üzgünüm. Şu anda tek yapmak istediğim geleceğimize odaklanmak ve o artık bu işin dışında kaldığına göre, sanırım her şey çok parlak görünüyor."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yirmi İkinci Bölüm

Sinclair'lerin Çiftliği

Yaz, 1891

Sonraki beş gün, daha önceki birkaç güne kıyasla daha rahat ve süssüz geçmişti ve Jamie çiftlik hayatının rutininden ve önümüzdeki yaz üreme sezonu için yapılan hazırlıklardan keyif alıyordu. O, Tom ve diğer çiftlik çalışanları sığırların ihtiyaçlarıyla ilgilenmek, düvelerin kilolarını korumalarını ve günlük egzersizlerini yapmalarını sağlamakla meşgulken, Conor ve Billy de sıkı bir şekilde çalışıyordu ve fazladan birkaç geçici işçinin de yardımıyla yeni restore edilen padoklar ve depo ahırını tamamlanma yolundaydı.

Jamie bu akşam Sinclair'lerde Emily ve ailesiyle akşam yemeği yerken, Conor da yakınlarındaki bir kasabada Billy'nin sürüsüne kattığı atlara yardım etmek için geceliyordu. Masa, Jamie'nin bir hafta boyunca yiyebileceğinden çok daha fazla yiyecek doluydu ama Sinclair'lerdeki bir akşam yemeğinden daha azını beklemiyordu.

Bayan Sinclair neşeyle, "Tabakla Jamie, canım," diye emretti. "Seni daha çok patates yerken görmek istiyorum, duydun mu? Bir tırmık kadar zayıfsın, sevgili kızım."

Emily yakışıklılığını, sağduyulu ve zevk sahibi bir kadın olan annesinden almıştı. Kalın, uzun, kahve rengi saçları her zaman geriye taranır ve şık bir topuz yapılırdı ve dolgun vücudu onu yaşından daha genç gösteriyordu.

"Anne, lütfen, bu kadar zorba olma. Jamie artık çocuk değil, biliyorsun."

Jamie en yakın arkadaşı ve annesi arasındaki etkileşime kıkırdadı, elmanın ağaçtan çok uzağa düşmediği ironisi gözünden kaçmadı.

Ağaç.

"Ee Jamie," diye söze girdi Emily'nin babası, yemek sohbetine katılmak için eline geçen birkaç fırsatı değerlendiriyordu. "Conor babasının evinde neler yapıyor? Şu at yetiştiricisi Billy Townsend ile yakın çalıştığını duydum."

"Evet," diye cevap verdi Jamie gururla. "yeniden çalışır hale getiriyorlar ve ne kadar hızlı ilerlediğini görmek heyecan verici. Billy'nin atlarının geri kalanı önümüzdeki Cuma günü gelecek."

"Oh, ne kadar harika!" Bayan Sinclair açıkladı. "Bundan daha iyi bir doğum günü hediyesi isteyemezsiniz, şimdi isteyebilirsiniz!"

"Ne demek istiyorsun?" Jamie sordu, yüzündeki şaşkınlık her halinden belliydi.
Hepsi.

"Bu Cumartesi onun doğum günü olduğundan emindim. Ne kadar aptalım; günleri karıştırıyor olmalıyım. Bu aklım sizin yaşıңызdaki kadar keskin değil, sevgili kızlarım."

"Hayır, haklısın anne!" Emily'nin nefesi kesildi. "Sana söylemeyi unuttum Jamie! Conor küçüklüğümüzden beri gerçek bir parti vermediği için unutmak her zaman çok kolay oldu."

"Haklısın canım," diye cevap verdi annesi, bilmiş bir bakışla başını sallayarak. "Sevgili Conor yıllardır gerçek bir kutlama yapmadı, ailesinin vefatı ve eğlence ve oyun için zamanı olmaması nedeniyle."

Jamie kıpırdamadan oturdu ve paylaşılan her şeyi düşünürken dudaklarını ısırdı. İlk içgüdüğü utanmaktı ama kiminle birlikte olduğunu ve korkacak bir şey olmadığını fark edince, bu keşfi heyecan verici bir fırsat olarak görmeyi tercih etti. Düşünceli sessizliğini çoktan fark etmiş gibi görünen Emily'ye bakan Jamie'nin dudakları yukarı doğru kıvrılmaya ve fikrini paylaşırken gözleri parıldamaya başladı.

"Bence bu harika bir plan!" Emily ciyaktadı.

"Sürpriz olarak kalması için bana yardım eder misin?" Jamie, "Çenemi kapalı tutma konusunda en kötüsü olduğumu biliyorsun." diye sordu.

"Elbette, endişelenme canım. Onun iyi bir şekilde meşgul olmasını sağlayacağım ve Cumartesi öğleden sonra burayı biz yöneteceğiz."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye bağırdı Jamie, Emily'yi kendine çekerek alışılmadık bir şekilde sıktı. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Bunu söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama şu anda birbirimizi zar zor görebildiğimiz için çok mutluyum. Tüm bu olup bitenlerden sonra, ihtiyacımız olan her şeyi ona fark ettirmeden alabileceğim ve geceleri eve geldiğinde o kadar yorgun oluyor ki, yüzüne vurulmadıkça bir şeylerin farkına varamıyor."

Cumartesi sabahı serin bir esinti ve gökyüzünde ısıldayan bir güneşle başladı ve Jamie merdivenlerden aşağı atlamaktan kendini alıkoymak zorunda kaldı.

"İşte ben buna kahvaltı derim!" Conor önüne serilen serpmeye hayranlıkla bakarak haykırdı. Yumurta, domuz pastırması, haşhaş ve krep vardı. Gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı. "Özel durum nedir?" diye sırıttı, oturdu ve afiyetle tıkındı.

Jamie bir memnuniyet dalgası hissetti. "Sanırım olayın ne olduğunu tam olarak biliyorsun ve bunu kendine saklamaya karar verdiğine göre, en azından yirmi beşinci doğum günün için sana güzel bir kahvaltı hazırlayabileceğimi düşündüm."

Conor gözlerinde merakla Jamie'ye baktı. "Bugün mü?" dedi, "İster inanın ister inanmayın, burada olduğunu çoktan unutmuştum ve doğrusunu söylemek gerekirse bu ilk kez olmuyor."

Jamie kulaklarına ve gözlerine inanamadı ve ağzı açık bir hayret ifadesiyle genişledi. "Bugünün senin doğum günün olduğunu bile bilmiyordun.

Doğum günü mü? Ben de en son benim haberim olur
sanıyordum!"

"Dur tahmin edeyim, Bayan Sinclair geçen gece onlara yemeğe gittiğinizde size söyledi, değil mi? Çocukken bana her yıl doğum günü kartları gönderirdi."

"Oh, demek bunu hatırladın?!" Jamie kıkırdarak söyledi.

Conor alçak ve nazik bir ses tonuyla, "Çok nazıksın Jamie," dedi. Masanın üzerinde duran elini tuttu ve dokunuşunun sıcaklığıyla nabızı hızlandı. "Bu sabah çiftliğe geri dönmem gerekiyor. Billy, kasabanın diğer tarafındaki bazı aygırları görmek için onunla birlikte gitmemi istedi. Günü burada seninle geçirmeyi tercih ederdim ama çiftlikteki tüm atları yerleştirene ve daha düzenli para kadar, tek başıma yapabildiğim kadar çok şey yapmam gerektiğini hissediyorum."

"Benim için endişelenmeyin Bay Callahan. Kendimi meşgul edecek çok şeyim var. Siz gidip yapılması gerekenleri yapın, ben de sizi hemen akşam yemeği için burada göreyim. Yemekten sonra bulaşıkları yıkayacağınıza söz verirsiniz tavuğu yakmamak için elimden geleni yaparım."

Conor gülümseyerek, "Anlaştık," dedi ve koltuğunu geriye itip gitmek için ayağa kalktı.

Planlamanın geri kalanı sorunsuz bir şekilde ilerledi ve öğleden sonra geç saatlerde Emily ve Jamie nihayet ayaklarını uzatıp soğuk bir bira içebilecekleri bir an buldular.

"Bu kadar güzel görüldüğüne inanamıyorum!" Emily yorgun bir iç geçirmeden önce haykırdı. "Sanırım ikimiz de bir alkışı hak ediyoruz."

Jamie bir saman balyasının üzerindeki koltuğundan başını kaldırdı ve ahırda yaptıkları dönüşüme baktı. Ahırın duvarlarını parlak kâğıt flamalar süslüyordu ve odanın ortasında birbirine itilmiş ve Sinclair'lerin kaliteli Çin tabaklarıyla güzelce döşenmiş iki uzun masa uzanıyordu,

pırıl pırıl gümüş takımlar ve Colorado Nehri'nin bu yakasındaki en güzel ve süslü kadehler.

Emily kendini yukarı itti ve Jamie'ye dönerek ellerinden tuttu ve onu yanına çekti. "Şimdi tek gereken yiyecekler, içecekler, akşam yemeği misafirleri ve doğum günü çocuğunun kendisi!" diye ilan etti ve Jamie Emily'yi yanına çekerek onları ahırdan çıkarıp hızla eve götürdü.

Conor ve Billy çiftliğe geri döndüklerinde tüm akşam yemeği konukları gelmişti ve Jamie loş ahırda onların arasında oturmuş, yeni aldığı ipek şalının bir köşesini endişeyle çekiştirerek onur konuğunun gelmesini bekliyordu.

"Çok güzel görünüyorsun canım," dedi Bayan Sinclair. "Bu renk gözlerini gerçekten ortaya çıkarmış."

Billy'nin ahırın sol kapısına üç kez vurarak verdiği gizli işareti duyan Jamie ayağa fırladı ve sade ama şık soluk yeşil pamuklu elbisesinin önünü düzeltmeden önce masayı susturdu ve ahırın kapısı yavaş bir vınlamayla açılırken ona doğru baktı.

"Sürpriz!" diye bağırdı partiye katılanlar, dost canlısı, tanıdık yüzlerden oluşan büyük masaya doğru yürüyen şaşkın Conor'la göz göze geldiklerinde heyecanla ellerini kaldırdılar. William, Miller Çiftliği'nden, onun ve Jamie'nin çiftliğindeki tüm çiftlik çalışanlarıyla birlikte gelmişti. Bill ve Charlotte Morrison Emily'nin anne ve babasının karşısında dururken, Billy de Emily'nin yanında alkışlara katıldı.

"Bu da ne böyle?!" Conor, Jamie'nin yüzüne bakmadan önce masanın etrafındaki konukların sevinçli yüzlerine bakarak bağırdı. Kalbinin hızla çarptığını hissetti ve alnını karıştırarak örgülü saçlarını terk etmek isteyen birkaç bukleyi geriye doğru savurdu.

"Mutlu yıllar!" Jamie, Conor'ın kulağına fısıldadı ve Conor onu kucağına alıp havada döndürürken kıkırdamaya başladı. "Sabit dur

Haydi kovboy!" diye kahkahalarla bağırdı ve onu yavaşça yere indiren adamın güçlü kollarını kavradı.

"Jamie, çok güzel görünüyorsun," dedi Conor, bakışları tekrar onunkilere sabitlendi ve Jamie kendini onunkilere kaptırdığını hissetti. "Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum."

"Çabuk inansen iyi edersin, yoksa seni iyice çimdiklemek zorunda kalacağız," diye alay etti Emily kenardan. "Şimdi karının yanına otur ve yemeğimiz soğumadan yemeğe başlayalım."

Yemeklerini yemeden önce Bayan Sinclair kocasından dua ederek yemeği kutsamasını rica etti. Masadakiler gözlerini kapatırken Bay Sinclair ayağa kalktı ve başını eğerek elleriyle dua etti.

"Birçoklarının açlık çektiği bir dünyada yiyecek için; Birçoklarının korku içinde yürüdüğü bir dünyada inanç için; Birçoklarının yalnız yürüdüğü bir dünyada dostlar için; Sana şükrediyoruz, ya Rab. Tarlada çalışan, yemeğimiz için yiyecek eken ve hasat eden çiftçilere teşekkür ederiz. Yiyeceklerin büyümesine yardımcı olan güneşe ve yağmura teşekkür ederiz. Üstümüzdeki gökyüzüne ve altımızdaki yeryüzüne teşekkür ederiz. Yeryüzünde barış, tüm akrabalarımıza sağlık ve yemeğimize bereket. Amin."

Tereyağlı ekmekler, patates püresi, kremalı soğan, hindi kızartması ve et suyunun yanı sıra balkabağı turtası, portakallı puding ve tereyağlı doğum günü pastasıyla gerçek bir Şükran Günü ziyafeti çekildi. Tüm konuklar çiftlikten mutlu yüzler ve tok karınlarla ayrıldılar ve bu gerçekten de herkesin hatırlayacağı bir gece olacaktı.

Jamie, Sinclair'lere sarılıp iyi geceler diledikten sonra Conor'ın elini tuttu ve onu ahıra doğru götürdü. Ay ışığı sıvı gümüş gibi tarlalara yayılıyordu ve onlar da berrak gökyüzünün goblenini seyre daldılar. Yıldızlar siyah mermerin üzerine dökülen şeker gibi parlıyor, boşluğu yeni dönmüş topraktaki solgun mısır gibi dolduruyordu. Karanlıkta bir yaşam vaadi ve soğuktan yayılan bir sıcaklık hissi vardı.

"Bir dakika burada bekle, olur mu?" Jamie sordu. "Almak istediğim bir şey var." Arkasını dönüp ahırın arka tarafına doğru koşturdu ve kısa süre sonra elinde bir şeyle geri döndü. Conor'ın gözleri onunkilerle buluştuğunda ona baktı ve bir anlığına onların ışıltısında kayboldu.

"Sanırım babam buna sahip olman fikrinden hoşlanacaktır," dedi usulca, ayak parmaklarının ucuna uzanıp babasının Stetson'ını Conor'ın başına hafifçe yerleştirerek. Onun delici mavi gözlerine derin derin baktı ve onu öptü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Üçüncü Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Nihayet işler istediği gibi gidiyordu, diye düşündü Conor ertesi sabah uyandığında, Jamie ilk kez yanında yatıyordu. Yavaşça ve sessizce üstünü değiştirmek için zaman ayırarak sessizce yataktan çıktı, gözleri Jamie'nin çarşafın altındaki hatlarına kayd ve onun hâlâ usulca uyuduğunu gördü. Onu uyandırmak istemiyordu.

Penceresinin dışındaki gökyüzünde şafak daha yeni sökmüştü ve bir gün önceki onca çabadan sonra onun uyuyup güne yavaş bir tempoyla başlamasını umuyordu. O ise yola koyulmaya hevesliydi, çiftlikteki onarımların bitmek üzere olduğunu görmekten heyecan duyuyor ve sürünün geri kalanının birkaç gün içinde gelmesini dört bekliyordu.

Tüm hayvanlar taşınır taşınmaz, birkaç işçi daha tutacak parası olacak ve Callahan Çiftliği'nde Jamie ile daha fazla zaman geçirebilecekti. Önümüzdeki aylarda yapılacak çok şey vardı ve her şey yolunda giderse yakında süt üretimini artırmaya odaklanmaya başlayabilirlerdi.

Conor çiftlik evi ile depo ahır arasındaki mesafeyi adımlarken duyulan tek ses botlarının sesiydi. Yan kapıyı açtı ve bir gece önceki mutlu olayla karşılaştı; uzun meşe masalar hâlâ yerinde duruyordu ve ahırın duvarları, güneş ışığı binanın içine doğru süzülürken fularlarla kaplı renklerini yeni yeni göstermeye başlamıştı. Sadece birkaç saat önce Jamie'yle bir öpücük daha paylaştıkları noktanın yanından geçti ve Jamie'nin yumuşak dudaklarının Jamie'nin dudaklarına değdiği anıyı hatırlayarak gülümsedi.

Arka ahır kapısından dışarı çıktı ve otlaklara baktı, loş ışıktaki tarlanın kuzey tarafında bir araya toplanan atların yavaş hareketlerini izledi. Bu ona bir zamanlar

Uzun zaman önce, yaz geceleri babasıyla birlikte hava kararmaya başlarken yola çıkarlardı.

Genç bir çocukken geçirdiği o geceler hâlâ zihninde çok canlıydı. Gece gökyüzü bir tablo gibiydi, mürekkep mavisini bir uçuruma karşı güzel ve renk doluydu. Bazı geceler günbatımı mor hortumlardan oluşan bir girdap bırakır ve yıldız patlamaları tuvalin üzerinde elmas gibi parıldardı.

Şimdi gökyüzü altın rengiyle aydınlanmıştı, her bir atı yerinde seçebilecek kadar parlaktı. Karşılama her birine sırayla dokundu ve yavaş hareketleri sabahın ılık ışığıyla uyandırıldı. Conor neredeyse iki haftadır her sabah sürüyü izliyordu ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlaması hiç zaman almadı.

Gözleri bir kısıraktan diğerine kayıyor, sayılarını sayarken davranışlarını değerlendiriyordu. *Yirmi dokuz, otuz, otuz bir...* Geri kalan aygırlar neredeydi? Dördü gitmişti ve Conor'ın göğsünü mide bulandırıcı bir panik dalgası kapladı.

"Emin misin?" Jamie sordu, mutfak masasında otururlarken yanaklarında ani bir solgunluk vardı, aralarında iki fincan kahve vardı.

"Conor sesindeki sabırsızlığın farkındaydı ama bir şey yapamayacak kadar da heyecanlıydı. "Hepimiz ahırdaysen çitleri kesmiş olmalılar. Tamir etmek biraz zamanımı aldı ama öğlene kadar Winfield'a varmak istiyorsam hemen yola çıkmalıyım..."

"Tek gitmeni istemiyorum," diye araya girdi Jamie. "Hırsızları orada bulursan tehlikeli olabilir. Kasabaya doğru sür ve Billy'nin Alamo'da olup olmadığına bak."

"Hayır, bu konuda hiçbir şey bilmemeli. Kaçırıldıklarını öğrenirse, bu anlaşmamızın sonu anlamına gelebilir," diye uyardı Conor.

"O zaman ben de seninle gelmek istiyorum," diye cevap verdi Jamie. "Hırsızları orada bulursanız tehlikeli olabilir."

"Bunun için zamanım yok. Yalnız gideceğim. Ayrıca, beni sadece yavaşlatırsınız."

Conor onun sesindeki öfkeyi duydu ama zihninden geçen pişmanlığa rağmen geri dönmemeyi seçti ve ön kapıya yöneldi, basamakları hızla indi ve geri dönmedi.

İki saat sonra Conor çiftliğin kapısına geldi ve açık artırma başlamadan önce hâlâ etrafta dolaşan bir ziyaretçi kalabalığı görünce rahatladı. Atını diğerlerinin yanına bağladı, atın susuzluğunu gidermesine izin verdikten sonra başına ve gözlerinin arasına bir yem torbası geçirdi ve bekletme alanına gitmeden önce rahatça beslendiğinden emin oldu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu yaşlı beyefendi, Conor'a geniş ve dostça bir gülümsemeyle bakarak.

"Dün gece çiftliğimden birkaç aygır çalındı. Geçen hafta Billy Townsend adında bir at yetiştiricisiyle buradaydım. Bugün açık artırmaya çıkaracağınız gri çeyrek atı sormaya geldik."

"Evet, tabii ki hatırlıyorum. Siz geldiğinizde ben ahırdaydım. Umarım çiftlikteki yaşlı West'ten aradığınızı bulmuşsunuzdur."

"Yaptık, teşekkür ."

"Hırsızlık olayını duyduğuma üzüldüm. Sanırım bu ay buralarda gerçekleşen en büyük ve tek müzayede olduğumuz için buraya gelmeniz gerektiğini biliyordunuz."

"Aynen öyle. Bu sabah erken saatlerde geç gelen birileri olup olmadığını öğrenmeyi umuyordum."

"Evlat, son bir saat içinde bu kapılardan dört ya da beş satıcı geçti, ama konuşmamız gereken kişi West. Eminim sana da etrafı gezdirebilir, atlardan tanıdık gelen var mı diye bakabilir. Çalıntı atların tesislerimizden geçmesini kesinlikle istemeyiz. Benimle gelin."

Conor bir hafta önce tanıştığı West'le el sıkıştı ve ikisi birlikte ana arenaya yakın olan ofisine doğru yürüdü. Büyük bir kalabalık podyumun etrafında toplanmaya başlamıştı ve satışlar çoktan başlamıştı. Conor sırtından aşağıya soğuk bir ürperti yayıldığını hissetti ama endişeli mizacını yanındaki kovboydan saklamaya çalıştı.

West iç çekerek, "Bu çağda hala böyle şeylerin olması gerçekten utanç verici," dedi. "Artık düzgün bir sistemimiz olduğu için eskisinden çok daha iyi durumda. Tek yapmamız gerekenin el sıkışmak ve onları teslim etmek olduğu günleri hatırlıyorum, ama bugünlerde istediğimiz tüm evrak işlerini hallettiğimizden, hırsızların bizi gizlice ele geçirmesi o kadar kolay değil."

"Yardıma için minnettarım," diye cevap verdi Conor, umutları yükseliyordu ama kalp atışları hâlâ tehlikeli derecede yüksekti.

"Pekala, işte dün ve bu sabah getirilenler. Lucy May, çiftlik işçilerinden biri, onları kaydettirdi. Onun o güzel el yazısını nerede görsem tanırım. Ben kayıtları inceleyeyim, biz de gidip ahırlara yakından bakalım."

Conor bir dakika boyunca sessizce durdu ve o günkü aylık açık artırmadan para kazanma umuduyla hayvanlarını getiren satıcıların listesini gözden geçiren adama baktı. Çenesinin ağrıdığını fark etti ve dişlerini sıktı, dudaklarını kapalı tutarken ağzının içini açtı ve gerilmiş kaslarının ağladığını hissetti. Şakakları zonkluyor ve boncuk boncuk ter alnından aşağıya doğru iniyordu.

West, "Gördüğüm kadarıyla iki beyefendi tarifinize uyan birkaç aygır getirmiş," diye duyurdu. "Onları bu sabah erkenden Tennessee ve Williams adlarıyla kaydettirdiler," diye ekledi. "Komik bir tesadüf, şimdi bakıyorum da," dedi ve ardından hafifçe kıkırdadı.

Conor yumruklarını sıkmış, sabırsızlığını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Adam durumu hafife alırken, ya da öyle görünürken, Conor'ın düşünceleri Billy'nin aygırlarını geri alamazsa neler olabileceğiyle doluydu. Kendisinin ve Jamie'nin geleceği ve çiftliklerinin geleceği bu ortaklığa bağlıymış gibi hissediyordu ve bunu güvence altına almak ve korumak için acı dolu bekleyiş neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı.

"Aşağı inip onlara bir göz atabilir miyiz, West?"

"Evet, işe koyulsak iyi olur. Eğer satılamazlarsa, çiftlik sahiplerinin bu atlarla fazla haşır neşir olmasını istemeyiz, değil mi?"

Böylece iki adam padoklara geri döndü, Conor West'in yanından ayrılmamaya özen göstererek giderek büyüyen izleyici ve alıcı kalabalığının arasından geçip teklif edilenleri değerlendirdi ve gelecek teklifler için seçimlerini yapmaya başladı. Conor bir yandan etrafındaki yüzlere bakıp at hırsızının aralarında olup olamayacağını merak ederken, bir yandan da hayvanlar arasında tanıdık bir işaret olup olmadığını anlamak için her bir ağılı tek tek incelemeye çalışıyordu.

"Bu on ikisi dün gece geç saatlerde Bay Williams tarafından bir araya getirildi. Ben Bay Tennessee'nin ahırını bulmaya giderken siz de iyice bakın. Açık artırma başlamadan önce fazla vaktimiz yok," dedi West.

Conor önündeki padoka odaklandı, gözlerini sırayla her bir aygıra dikerek renklerini, desenlerini ve yüz işaretlerini inceledi. Grubun en arkasında onlardan biri vardı. Aygırın yüzünün ortasından aşağıya doğru dar beyaz bir şerit uzanıyordu ve ön sağ toynağının üstünden dizine kadar uzanan belirgin bir beyaz çorap vardı.

bacağının neredeyse tamamı da dahil olmak üzere yukarı doğru uzanıyordu. Çorap, Amerikan mustang'inin doru renkli vücudunun geri kalanıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

"Bir tane buldum," diye rahat bir nefes aldı Conor, çoktan kalemine dönmekte olan West'le buluştuğunda.

"Şuna bakın!" West şaşkınlıkla cevap verdi. "Vay canına. O zaman diğer ahırlara gitseniz iyi olur. Orada çok güzel safkan atlar var."

Conor iyi bir tempo tutturdu ve hızla diğer bölmelere doğru ilerlerken West'i de kendi hızını artırması için zorladı. Aygırlar onu kişneyerek karşıladı ve Conor bilmesee onların da kendisini görmekten en az kendisi kadar mutlu düşünecekti. Conor'ın tarif edilemez rahatlamasına göre, yan ahırlardaki beş attan dördü kayıp sürünün geri kalanından başkası değildi.

"Ne kadar da güzel görünüyorsun," dediğini kendi de duydu ve elini West'in elinin içine koyarak minnetle sıktı.

Conor'ı çok rahatlatan bir şekilde, hırsızları alt etmiş ve hem kendisini hem de çiftliği bir yığın beladan kurtarmıştı. Ama artık atları geri aldığına göre, bir sonraki endişesi ön plana çıkmıştı. Bunu kim yapmıştı? Dizginlerin tekrar elinden çekilmesini engellemek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Suçluları bulmaktan başka çaresi yoktu ama asıl soru şuydu: Nasıl?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Dördüncü Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Yaz, 1891

Jamie, kahve fincanının elinde soğuk olduğunu fark edene kadar masada ne kadar oturduğunu olarak bilmiyordu. Geçici bir yudum aldı ve hafif, tatlı tadı hiç de fena değildi. Kalanını yuttu, fincanın dibinden diline ve boğazına doğru akan kahve telvesinin dokusuyla yüzünü buruşturdu.

"Peki, tam olarak nereye gidiyorsun?" Dixie'yi eyerlerken Tom ona sordu.

"Winfield," diye cevap verdi. Tom'un şaşkın bakışları karşısında ona baktı. "Conor orada açık artırmadan birkaç at alacak. Bu sabah erkenden gitmesi gerekti, biz de hava önce orada olduklarından emin olmak için yarı yolda buluşmaya karar verdik." Jamie Tom'a yalan söylediği için suçluluk duyuyordu ama tek düşünebildiği Conor'a ulaşmaktı.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Tom, hâlâ ikna olmamış görünüyordu. "Fırtına hakkında söylediklerimi unutma yeter."

"Öyle yapacağım," dedi Jamie ve Dixie'yi kapıdan geçirip çiftlik yoluna çıkarırken Tom'a başıyla onay verdi. Çiftliğin görüş alanından çıkar çıkmaz Jamie kalçalarını sıktı ve Dixie tozu dumana katarak kasabanın dışına doğru yola koyuldu. Topukları toprağa sert ve sabit bir şekilde vurdu ve mesafe uzun olmasına rağmen Jamie hedefe odaklandı.

Jamie ileride ağır ağır yürüyen atları ve yakışıklı sürünün hemen arkasında at sırtında uzun boylu bir kovboyun silüetini gördüğünde ikinci vaktiydi. Jamie omuzlarının düştüğünü hissetti ve aralarındaki mesafeyi kısaltırken onun sert sözlerine karşı hala hissettiği öfke azaldı.

"Merhaba kovboy. Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu gülümseyerek.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Conor şaşkınlıkla. "Seninle nasıl konuştuğuma inanamıyorum. Çok utanıyorum."

Jamie Dixie'yi durdurdu ve sırtından indi, bir elinde dizginlerini tutarken diğer eliyle aygırlardan birinin yan tarafını nazıkçe okşadı. Conor beş dizgini de atının eyerinin üzerinden geçirip her birini sırayla çözdükten sonra atından inip sürünün önünden dolaşarak Jamie'nin durduğu yere doğru yürürken ona baktı. Şapkasını çıkarıp saçlarını geriye taradıktan sonra yerine koydu ve şaşkınlıkla ona gülümsedi.

"Burada olduğuna inanamıyorum, özellikle de söylediklerimden sonra,"

diye açıkladı. "Bunu kastetmediğini ," diye cevap verdi. "Ayrıca, bir şey

öğreniyorum

Evlilik hakkında bir iki şey ve bana öyle geliyor ki her şey yolunda giderken pek bir şey öğrenemiyorsun."

Jamie, şapkasıyla şakacı bir şekilde kafasına vurmadan önce Conor'ı yanağından öptü. "Şimdi bana neler olduğunu anlatmaya başlasan iyi olur."

Silver Creek'e doğru geri dönerlerken Jamie onları dikkatle dinliyordu, atlardan ikisi eyerinin iki ucuna bağlanmıştı. Sürüyü yavaş ve temkinli bir şekilde yürütüyorlar, onları ürkütmemeye ve herhangi bir beladan uzak tutacak kadar sakın olmaya dikkat ediyorlardı. Conor o gün olan her şeyi tekrarladı ve Jamie, hikâye yeniden bir araya gelmelerine yol açana kadar düşüncelerini kendine sakladı.

"Peki, bunun arkasında kimin olduğuna dair bir fikrin var mı?" dedi, sormak için doğru zaman olup olmadığını merak ederek.

"Gerçekten bilmiyorum," diye iç geçirdi Conor. "Tek bildiğim bunun tekrar olmasına izin veremeyeceğim."

Callahan Çiftliği'dış çit hattı sol taraflarında belirirken Jamie kendinden emin bir şekilde, "Yapmayacağız," diye cevap verdi.

Kayıp atlar sürülerine döndükten sonra Conor ve Jamie ahırda geçirecekleri gece için hazırlanmadan önce hızlıca yemek yediler. Samanlık, tüm atlara göz kulak olmak için mükemmel bir bakış açısıydı ve Jamie'nin rahatlamasına rağmen, Conor'ın dört gözün iki gözden daha iyi olduğunu kabul etmesi için çok fazla ikna olması gerekmemişti.

Jamie, Conor'ın kollarına birkaç battaniye yığarken, önlerindeki gece için ne kadar heyecanlı olduğunu fark etti. Partiden beri çok meşgullerdi. O geceyi birlikte geçirdikten sonra birbirlerini daha iyi tanımak için daha fazla zamanları olacağını umuyordu. Birbirleriyle geçirdikleri aylardan sonra Jamie hâlâ yeni kocası hakkında tam olarak istediği her şeyi bildiğini hissetmiyordu ve geceyi çatı katında birlikte geçirme düşüncesi onu aynı anda hem sersemletiyor hem de endişelendiriyordu.

Conor, "Sanırım mutfak lavabosu dışında her şeyimiz var," dedi.

Jamie parmağını alaycı bir şekilde sallayarak "Gecenin bir yarısı ayakkabıların gelip bana ağlama," diye onu tehdit etti.

Akşam havası soğumaya başlamıştı ve ikisi ahıra doğru yürürken Jamie yağmur kokusu alıyordu. Conor onun hemen önündeydi, feneri tutuyor ve kararan ışıktaki onlara yol gösteriyordu. Samanlığa çıkan merdiven kalın ve sağlamdı ve yüksekliğe rağmen erzaklarını yukarı taşımakta zorlanmadılar. Gökyüzündeki rahat köşelerinden, arkadaki otlaklar yıldızlar tarafından ve henüz uyumamış atlar otlağın dört bir köşesine yayılmış mutlu bir şekilde yemek yiyorlardı.

"Bize içecek sıcak bir şeyler getirdim," diye fısıldadı Jamie, utanç dolu bir kıkırdamayla arkasından yarısı dolu bir viski şişesini göstererek.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Conor şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Amcanızın çıkardığı onca yaygarayı düşünürsek, en azından bunu yapabiliirdi. Ve yaşlı adamın onun kaybolduğunu bildiğinden bile şüpheliyim. Paltosunu geri aldığı için şanslı," dedi.

Jamie şişenin kapağını çevirdi ve Conor'ın avuçlarına tutuşturmadan önce güçlü bir yudum aldı. Sıvı cesaret boğazından aşağıya doğru yanarak ilerledi ve karnına inerek içini bir fırın gibi ısıttı. "Ona ne olduğunu merak ediyorum," diye düşündü.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Conor, gözlerindeki bakış kızın şaşkınlıkla doğrulmasına neden oldu.

"Onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Reginald Amca'nın aklından ne kadar uzak olduğunu fark ederek.

Conor, "Bunu ihtiyara hiç yakıştıramadım," diye itiraf etti. "Sabah kasabaya gidip şerifin elinde bir ipucu olup olmadığına bakarım düşündüm."

Jamie sırtını bir balyaya dayamış, bakışlarını uzaktaki tepelerin ay ışığıyla aydınlanmış dış hatlarına dikmişti. Bunu Conor'a söylemeye cesaret edemiyordu ama o alçak herif için ve hayatını mahvettiği için kendini kötü hissediyordu. Tek yeğenini hiç tanımamakla kalmamış, büyüyemediği için bir gün Conor'ın çocuklarını da tanıyamayacaktı. Yaşlı adam aile duygusunu yeniden kazanma şansını bir hiç uğruna heba etmişti.

"Conor, hiç çocuk istedin mi?" Jamie, açık sözlülüğüne kendisi de şaşırarak sordu. Bakışlarını ufuk çizgisinden tekrar yanındaki Conor'a çevirdi, karnındaki sıvı cesaret bakışlarını tutmasına yardımcı oluyordu.

Conor, "Doğrusu, baba olmak pek de iyi olacağımı düşündüğüm bir şey değildi," diye itiraf etti.

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap verdi bir esnemeyi bastırarak. "Sık sık Emily'de olup da bende olmayan şeyin ne olduğunu merak etmişimdir. Onun Finlay'le olan ilişkisini görüyorum ve benim içimde böyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ama ne olursa olsun, bence harika bir baba olurdun," diye ekledi, kırımlerden içeri esen serin esintinin giderek sersemleyen başını serinlettiğini hissederek ve uykuya daldığını hissederken kollarıyla dizlerini göğsüne sararak.

Jamie'nin bildiği bir sonraki şey, göz kapaklarını kıvrıldığı, parlak bir güneş ışınının içeri girip duyularını ışıkla doldurduğuydu. Etrafında tanıdık bir şey var mı diye baktı ve eli arkasındaki Conor'ın güçlü bedenine değdiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Ağırlığını yavaşça sağ kalçasına kaydırarak olabildiğince sessiz bir şekilde kendini çevirdi. Görüşünü yeniden ayarlamayı başardığında, şimdi Conor'ın sıcak göğsüyle karşı karşıyaydı, başını yavaşça çenesine doğru eğdi.

Conor, "Günaydın günışığı," diye mırıldandı, göz kapakları kapalıydı ve dudakları gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Dün gece ne oldu?" Jamie mutlu ama kafası karışık bir şekilde sordu.

Conor, Jamie'nin mahcubiyetine karşılık, "Bir farenin kanalizasyon borusuna girmesinden daha çabuk söndün," dedi. "Biradan daha güçlü bir şey için yaratıldığını sanmıyorum."

Jamie, Conor'ı alaycı bir şekilde göğsünden itti ve aynı anda kızaran yanaklarını gizlemek için başını battaniyenin altına gömdü. Zihni gece geç saatlerde yaptıkları konuşmanın ayrıntılarını arıyor, pişman olacağı bir şey söylememiş ya da yapmamış olmak için dua ediyordu. Conor sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi yorganı kaldırdı ve katların arasından bakarak gözlerini buldu.

"Merak etme, utanılacak bir şey söylemedin. Ama unutmaman için sana söylemek istediğim bir şey vardı..."

"O zaman bana Şimdi Őöyleyebilirsin," dedi Jamie
yumuşak bir sesle. "Bence sen de inanılmaz bir
anne olacaksın."

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

*Silver Creek, Colorado Yaz,
1891*

Şerifin ofisiyle konuşmak üzere çiftlikten yola çıkan Conor, baş dönmesi yaşayan kafasını sakınleştirmek için elinden geleni yaptı. Düşünceleri darmadağın olmuştu; son birkaç ayda kazandığı her şeyi ve bu kadar çabuk kaybedebileceği her şeyi düşünüyordu. Jamie'ye karşı hisleri her geçen gün daha da güçleniyordu ve daha yeni başladıkları bu hayatı korumak için büyük bir sorumluluk hissediyordu. İşe yaramaz bir at hırsızının bunu riske atmasına asla izin veremezdi.

Conor, Silver Creek'in resmi kanun adamını uzattığı eli ve gülümsemesiyle selamlarken, "Günaydın Şerif Myers," dedi.

Şerif iri yarı ama korkutucu olmayan bir adamdı. Nazik, kahverengi gözleri sıcak ve dost canlısı doğasıyla uyumluydu ve tüm kasaba halkını kıbarca ve gerçek bir ilgiyle selamlıyordu. Temiz traşlı yüzü koyu renkli, gür kaşlarıyla tezat oluşturuyordu ve kırıksız, taba rengi ceket ve iyi cilalanmış rozeti güven verici bir kanun ve düzen duygusunu yansıtıyordu.

"Merhaba Conor. Seni görmek çok güzel," diye karşıladı Şerif Myers onu, ayağa kalktı ve sıkıca kavrayarak elini sıktı. "Çiftliğe gelip son zamanlardaki gelişmelerin nasıl gittiğini görmek istiyordum. Orada çok meşgul olduğunuzu duydum."

Conor, "Akşam yemeği için oturacak vaktim bile olmadı," diye onayladı.

"Oturun ve sizi şehre getiren şeyin ne olduğunu söyleyin. Sanırım yoğun programınızdan dolayı buraya boş muhabbet için gelmediniz."

Şerif Myers tekrar yerine oturdu ve güneşten kavrulmuş, yıpranmış masanın karşısındaki koltuğu işaret etti. "Aklında ne var evlat?"

Şerif alçak ve hoş bir sesle sordu.

"Ailemin çiftliğinde bazı sorunlar yaşadım. İki gece önce atlardan beşi kaçırıldı. Sana daha önce gelip söyleyecektim ama dünü Winfield'da geçirdim. Neyse ki açık artırmada satılmadan önce onları tam buldum ama dört gün içinde seksen atlık bir sürü daha padoklarıma taşınacak ve daha fazla sorun yaşamayacağımı bilmem gerekiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye cevap verdi şerif, omuzlarını geriye atıp kendinden emin bir duruşa geçti. "Elbette suçluların bulunması için elimden geleni yapacağım."

"Bir şeyler duymuş olabileceğini umuyordum." Conor hayal kırıklığı göğsüne çökmüş bir halde sordu.

"Korkarım hayır," diye itiraf etti şerif. "Uzun zamandır buralarda bir hırsızlık olayı olmamıştı ama kasabaya yardımcı olabilecek bir şey gören olup olmadığına bakacağım. Yardımcımı Winfield Çiftliği'ne gönderip müzayededen sonra neler olduğuna baktıracağım."

"teşekkür ederim, Şerif."

"Daha fazla güvence veremediğim için üzgünüm Conor. Ama her şeyi yakından takip edeceğimden eminim ve yarın çiftliğe gidip seni ve hanımı kontrol edeceğim. O zamana kadar bir şey duyarsak, sana haber vereceğimden emin olabilirsin. Umarım bu sadece bir kerelik bir olaydır."

Conor ayağa kalktı ve şerifin elini bir kez daha sıkarak ona kısa ama minnettar bir gülümseme verdi. Kanun adamının ofisinden hayal kırıklığıyla ayrıldı ama şerifin söylediklerini aklından çıkarmamaya kararlıydı. Belki de tehlike artık geride kalmıştı. Aklında bir başka görevle ana caddede ilerledi ve Alamo'nun ön kapısını iterek açtı, orada amcasından hiçbir iz bulamamayı umuyordu.

"Günaydın Bay Callahan!" diye dostça bir ses onu resepsiyonda karşıladı.

"Nasılsın Eddy," diye cevap verdi Conor.

"Bu güzel sabahta size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu genç adam, Conor sol üst yanağında bir kesik ve gözünde muhtemelen bir yumruktan kaynaklanan mavi bir renk fark etti.

"Son zamanlarda herhangi bir sorun yaşadın mı, Eddy?" Conor endişeyle sordu.

"Sıra dışı bir şey yok," diye yanıtladı Eddy mahcup bir sırıtışla. "Yine de, umarım sorduğum için alınmazsınız, ama kasabada daha ne kadar kalmayı planladığını biliyor musunuz?"

Conor göğsünün sıkıştığını hissetti ve endişeli bir ifadeyle çocuğa baktı. "Hâlâ şehirde olup olmadığını bilmiyordum. Bunu yüzüne o mu yaptı?"

"Hayır, hayır, o kadar da sorun değil, gerçekten, ama şu tanıdığı, o..."

"Ne tanıdığı?" Conor araya , nabızı boynunda atmaya başlamıştı.

"Şey, son birkaç gündür burada kalan adam. Pek konuşmaz ama çok sinirli olduğu kesin. Bunu söylemek bana düşmez..."

"Söyle bana Eddy, ne ?" Conor ısrar etti.

"Amcanızın o adamla neden ilişki kurduğunu pek bilmiyorum ama üzmemek istemeyeceğiniz birine benziyor. Dün gece barda diğer konukları oldukça huzursuz hissettirdi. Amcanızın söylediği bir şey onu çılgına çevirmiş."

"Şimdi neredeler Eddy, biliyor musun?"

"Korkarım hayır, Bay Callahan. Bu sabah erkenden, kahvaltıdan hemen sonra birlikte ayrıldılar. Her sabah kahvaltı ve her gece barda geçirdikleri birkaç saat dışında burada fazla vakit . Yine de döndüklerinde amcanıza geldiğinizi söyleyebilirim?"

"Hayır, Eddy, lütfen yapma. Yarın sabah erkenden gelirim ve onunla o zaman konuşurum. Burada olduğumu bilmemesini tercih ederim, eğer bunu kendine saklamanda bir sakınca yoksa."

"Elbette Bay Callahan," diye yanıtladı Eddy, Conor onun kendi düşüncelerini gizlemek için bakışlarını aşağı çevirdiğini fark etti.

"Teşekkür ederim, Eddy. Sağduyunuzu takdir ediyorum. Amcam ve misafirinin sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Eddy hâlâ göz temasından kaçınarak başını salladı ve Conor masadan kalkıp dışarı çıktı.

Atına binerken Conor'ın düşünceleri dönüp duruyordu. Amcasının şimdiye kadar Silver Creek'ten çok uzaklarda, ülkenin bilinmeyen bir yerinde yaramazlık yapıyor olmasını ummuştı. Şimdi ne düşüneceğini tam olarak bilmiyordu; yaşlı adam neden hâlâ buradaydı ve neyin peşindeydi? Conor'ın aklında çok fazla şey vardı ve önceki geceden kalan uykusuzluk onu sersemletmişti. Bundan sonra ne yapacağından emin olamadan çiftliğe geri döndü ve umutsuzca Jamie'nin içini rahatlatabileceğini umdu.

Beş dakika geçmemişti ki Conor arkasındaki çiftlik yolundan tanıdık bir sesin kendisine duydu. Atının üzerinde döndüğünde Emily'nin sol elinde bir piknik sepeti ve sağ kalçasında Finlay ile yürüdüğünü gördü.

"Nasılsın Conor!" Emily gülümsedi. "Ben de tam Jamie'yi görmeye gidiyordum."

Conor derin düşüncelere dalmıştı ve Emily'nin aniden gelişi onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, tabii ki. Sadece seni gördüğüme şaşırdım, hepsi bu. Şu sepeti alayım," diyerek atından indi ve elini uzattı.

İkili toprak patıkada yan yana yürümeye devam etti, Conor atını gevşek dizginlerden tutarak yönlendiriyor ve tarlaların kenarındaki sulu otların tadına bakmasına izin veriyordu.

"Peki, sepette ne var?" Conor rahatlamaya çalışarak sordu. Jamie'nin en iyi arkadaşına ne söylemeyi seçeceğinden emin değildi ama kafasında dönüp duran düşüncelerden kurtulmak için bu fırsatı değerlendirdi.

"Özel bir şey yok, gerçekten," dedi Emily muzip bir gülümsemeyeyle. "Sadece Jamie'nin en sevdiklerinden bazıları."

"Peki bunlar ne olabilir?" Conor, karısı hakkında yeni bir şeyler öğrenmenin merakıyla sordu.

"Şeftaliyi her zaman çok sevmiştir, bu yüzden kasabada ne zaman şeftali görsem sepetime biraz koyup giderim. Her zaman soğuk bir bira ve sıcak bir şeftaliden daha iyi bir şey olmadığını söyler."

Conor, Emily'nin sözlerini not aldı ve dudaklarını kapalı tutarak devam etmesini bekledi.

"İlgi gösterdiği diğer tek şey annemin mısır ekmeği. Size söyleyeyim, ondan bahsediş tarzına bakılırsa, onun cennetten gönderildiğine yemin edebilirsiniz. Bir gün bana annesinin de eskiden yaptığını söyleyene kadar bu ilgiyi hiç anlamamıştım. Bunu itiraf eder mi bilmiyorum ama sanırım tadına baktığında aklına getirdiği anıları çok seviyor. Kartlarını göğsüne oldukça yakın tutuyor, ancak şimdiye kadar çok iyi bildiğiniz gibi, o sadece kalbinde bir yumuşaklık."

Rattle Creek Çiftliği'nin kapısına vardıklarında Conor vedalaşmak için durdu. "Umarım zaman içinde senin tanıdığının yarısı kadarını tanıyabilirim."

onun hakkında," diye itiraf etti.

"Oh, Conor," diye yanıtladı Emily, "görünüŖe bakılırsa, kendi yolunda fazlasıyla ilerliyorsun."

Ona sırtarak veda etti. Çiftlik kapısını arkasından kapattı ve atına binip atların yanına gitmeden önce çiftlik evine doğru kısa bir yürüyüş yapmasını izledi.

Emily'nin söylediklerinin doğru olduğunu ve Jamie'yi ve onun neye ihtiyacı olduğunu anlamaya biraz daha yaklaştığını umuyordu. Belli ki karmaşık bir kadındı ve her zaman etrafta olması en kolay adam olmadığını biliyordu ama artık ona karşı hisleri hakkında hiçbir şüphesi yoktu ve sadece onun da aynı şekilde hissetmesini umuyordu.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yirmi Altıncı Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Ertesi sabah.

Jamie mutfak penceresinin önünde durmuş, yeni kullanılmış kahve fincanlarını temizlerken sıcak bulaşık suyunun serin ellerini ısıttığını hissederek Conor'ın gidişini izliyordu. Kendini havada süzülüyormuş gibi hissediyordu ve son olayların yarattığı endişelere rağmen kendini dünyanın zirvesinde hissetmekten alıkoyamıyordu. Conor'ın durumunun hiç de kolay olmadığını görebiliyordu ama onun yardımı ve güvencesiyle, bir tutam da alışılmadık bir iyimserlikle, Conor'ın özgüveninin önümüzdeki günlerde yerine geleceğini umuyordu.

Conor bir gece önce eve yorgun argın gelmiş ve Jamie'nin hızlı düşüncesine inanılmaz derecede minnettar olmuştu. Tom ve iki işçinin çiftliğe gelip gece vardiyasında otlakları korumalarını ayarlamıştı. Kötü niyetli bir faaliyetin görülmediği ikinci gecenin ardından, Conor'la birlikte tehlikenin geçtiğinden emindi ve bugün çocuklarla birlikte biraz daha sulama hendeği açmayı planlıyordu.

Bulaşıkları bitirdikten sonra ceketini giydi ve Dixie'yi görmek için dışarı çıktı. Ahır artık eski haline dönmüştü. Emily küçük bir piknikle gelmiş ve ahır duvarlarındaki süslemelerin indirilmesine yardım etmişti; Tom ve diğer görevliler de ağır masaların eve taşınmasına yardım etmişlerdi. Jamie, Dixie'nin ahırına doğru yürürken önümüzdeki gün için kendini daha da neşeli hissediyordu ve göz ucuyla samanlığın tepesinde asılı duran yünlü bir battaniyenin renkli kenarlarını seçti.

Bunu orada bıraktığımı hatırlamıyorum, diye düşündü merdivene tırmanıp iki gece önce *bıraktığı* battaniyeyi almak için durduğunda. Battaniyenin kenarından tuttuğu sırada bir kitap fırladı ve Jamie'nin başının yanından geçerek aşağıdaki zemine düştü. Yanlışlıkla geride başka bir şey bırakıp bırakmadıklarını merak ederek yukarı tırmandı ve gözlerini

Çatı katının dört bir köşesine bakarak bir terslik olup olmadığına baktı. Güneş ışığı çatı penceresinden süzülüyor ve bir köşede saklı bir şeyden yansıyor, bu yüzden bazı balyaların üzerinden geçerek ilerledi, eğildi ve boş bir viski şişesini kaldırdı.

"Merhaba sana!" Jamie elindeki çıplak şişeye bakarak haykırdı. *Şişenin yarısını içmiş olmamın imkânı yok*, diye düşündü, o geceyi hatırlayıp utanç içinde kızarak. *Sadece bir yudum içtiğimi sanıyordum*.

Ahıra ne için geldiğini hatırlayan Jamie önce battaniyeyi kaptı ve merdivenden aşağıya fırlattı, ikinci olarak boş şişeyi üzerine bıraktı ve sonunda basamaklardan aşağıya indi.

"Deh!" dedi ve Dixie'yle birlikte havalandılar.

Jamie adamları öğle yemeği molası için gönderdiğinde gün oldukça olaysız geçiyordu. Yaşlı bacaklarını biraz esnetmek istediğini hissederek Dixie ve kendisi için birer elma aldı ve çam korusuna doğru yola çıktı. Hava taze ve berraktı ve çam ağaçları yapraklı kürklerinin yarısını çoktan kaybetmişti. Jamie, Dixie'nin dizginlerini sulu yeşilliklerin bulunduğu bir alanın hemen yanındaki alçak bir dala bağladı, elmalardan birini düz elinin üzerine koydu ve Dixie'nin tüylü dudakları hediyesini nazıkçe kabul ederken avucunu tıklattığında kıkırdadı. Ardından, kurumakta olan havuza doğru ilerledi ve oturdu.

Conor'la buraya en son düğünden hemen sonra gelmişti ve ne kadar kaba davrandığını hatırlayınca irkildi. Conor onu aramaya gelmiş, duyguları hakkında endişelenmişti ama karşılığında ona sunabileceği tek şey somurtkanlık olmuştu.

O zamanki halini düşündükçe hem kıkırdıyor hem de yüzünü buruşturuyordu. O zamanlar buraya kocasını unutmak için geldiğini ve şimdi burada tek düşünebildiği şeyin o olduğunu düşünmek. Duygularının gücü onu biraz korkutuyordu ama onu daha çok korkutan, onlara sahip olamama düşüncesi idi. Kendini açtığını ve bu adama güvendiğini hissedebiliyordu,

Ve bundan sonra sırtını yaslayabileceği birinin olduğunu bilmek, bir süredir ihtiyaç duyduğunu fark etmediği bir duyguydu.

Jamie bir süre daha suyun kenarında oturdu ve üzerinde kalan yaprakları hışırdatan serin esintiyi dinledi. Yukarı baktığında ufukta kara bulutların toplandığını gördü ve Tom'un yaklaşan fırtınayla ilgili tahminlerini hatırladı.

Adamların yanına dönme vaktinin geldiğini düşünen Jamie ayağa kalktı ve kot pantolonunun arkasını fırçaladı. Mutlu bir şekilde yumuşak, uzun otları çiğnemekte olan Dixie'ye doğru döndüğünde, yakındaki çalılar arasında bir hareket onu ürküttü.

"Hey! Orada kimse var mı?" diye bağırdı. "Eğer varsa, kendini belli etsen iyi olur!"

Başka bir hareket ve cevap gelmeyince yavaşça sazlıklara yaklaştı ve bir taş alıp onlara doğru fırlattı. Hiçbir şey olmadı. Jamie, görüş açısına giren gevşek bukleleri geriye doğru topladı ve bir dakika daha yanıt alamayınca, tedbir olsun diye bir tane daha fırlattı. Yine hiçbir şey kıpırdamadı ve kimse ortaya çıkmadı, o da Dixie'ye döndü ve adamların yanına gitti. Onları kendisini beklerken bulan Jamie, havadaki hafif esintinin sertleştiğini hissederek Dixie'yi çit boyunca bağlamak için hızlıca işe koyuldu.

"Pekala çocuklar. Tom'un çok doğru bir şekilde tahmin ettiği fırtına gelip yarım kazılmış hendeklerimizi mahvetmeden önce bu işi bitirelim."

Jamie izlendiğine dair hissettiği tuhaf duygudan bahsetmeyi umursamadı. İliklerindeki üşüme hissini değişen havaya ve havadaki elektriğe bağladı. Dört saat daha süren zorlu bir çalışmanın ardından sulama hendeği nihayet tamamlanmıştı ve Jamie, Tom ve diğer adamlar kir içinde kalan kolları ve terli sırtlarıyla ahıra geri döndüler. Jamie tüm adamlara zorlu bir gün geçirdikleri için teşekkür etti ve o gece Callahan Çiftliği'ndeki vardiyaları için bir kez daha teşekkür etti

önce. Sonra, tatmin olmuş ve gün neredeyse sona hisseden Jamie, Conor'a geri döndü.

Jamie mutfağa girdiğinde Conor, "Tavuk ve patates püresi yapıyorum," diye duyurdu.

"Tam yerine oturacak gibi görünüyor," diye cevap verdi, botlarını tekmeledi ve masanın yanındaki sandalyelerden birine çöktü.

"Uzun bir gün müydü?" Conor ona soğuk kutudan bir bira alıp sobanın başına dönerek sordu.

"Bir saat öncesine kadar dirseklerimize kadar hendek kazıyorduk," diye yanıtladı Jamie, Conor'ın kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzerken yüzünde beliren etkilenmiş ifadeye gülümseyerek.

"Ahırda her şey nasıl?" diye sordu.

"İyi, iyi," diye yanıtladı Conor. Jamie onun gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordu ve son zamanlarda onun için ne kadar zor olduğunu fark etti.

"Seninle gurur duyuyorum!" diye bağırdı, patlamasından utanmamıştı. "Bak ne yaptın! Hem de hiç vakit kaybetmeden! Sanırım annenle baban seninle gurur duyuyorlardır."

Conor onu oturduğu yerden kaldırıp omzunun üzerinden geçirerek merdivenlere yöneldiğinde Jamie'nin nefesi kesildi.

"Ne yapıyorsun, seni deli adam?" diye bağırdı, yumruklarıyla adamın sırtına vuruyor ve bacaklarını zevkle tekmeliyordu. "Beni yere indersen iyi olur Conor Callahan, yoksa beni iyice delirteceksin!"

"Seni banyoya götürüyorum, küçük hanım. Leş gibi kokuyorsun ve tertemiz olana kadar seni o mutfağa sokmayacağım!"

Jamie ılık köpüklerin içine oturdu, buhar yüzündeki kiri gevşetmeye ve onu geride bıraktığı zor günden arındırmaya başlamıştı bile. Yorgun ayak parmaklarını sudan kaldırdı, yüzeyin hemen üzerinde yüzerken onları banyonun dibine bastırdı ve ne kadar kırıışmış ve budanmış olduklarını fark etti.

"Yemek hazır!" Conor'ın sesi aşağıdan geldi ve Jamie ellerini küvetin kenarlarına sıkıca dayayarak kendini destekledi ve Conor'ın küvetin yanına serdiği temiz havluyu kaparak ayağa kalktı. Beyaz, pamuklu bir önlük giyip aşağı inmeden önce kendini havluyla kuruladı ve ıslak saçlarını sıktı.

"Bir resim kadar güzelsin," dedi Conor ocaktan dönerken usulca. Jamie'ye doğru yürüdü ve onu kulağının hemen üstünden öptü; Jamie onun dokunuşuyla ürperdiğini ve karıncalandığını hissetti. "Sen de çok güzel kokuyorsun," diye takıldı Conor ve Jamie yerine oturmadan önce onun koluna vurdu.

Yemek çok lezzetliydi ve Jamie daha iyi bir arkadaş isteyemezdi. Akşam o kadar rahat geçti ki, gök gürültüsü Jamie'ye dışarıda bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu hatırlattığında saat gece yarısına yaklaşmıştı.

"Umarım bu fırtına Cuma gününden önce diner, aksi takdirde geri kalan atları Milligan'ların ahırlarından taşıyabilmek için beklememiz gerekebilir. İsteyeceğimiz son şey elli atın burası ile kasabanın diğer tarafı arasında ürkmesi."

"Aklıma gelmişken, bu sabah ahırdayken tuhaf bir şeyle karşılaştım. Yün battaniyelerden birini çatı katında bırakmıştık ve onu almak için yukarı tırmandığımda, bir kitap da onunla birlikte aşağı yuvarlandı. Şimdiye kadar tamamen unutmuşum. Yağmur yağmadan önce gidip alsam iyi olacak."

Jamie botlarını almak için ayağa kalktı ama o bunu yapamadan Conor sıcak ellerinden birini onun koluna koydu. "Merak etmeyin. Hemen döneceğim," dedi.

dedi.

Birkaç dakika sonra Jamie, Conor'ın ayak seslerinin oturma odasının kapısının girişinde durduğunu duydu. Başını kaldırıp baktığında önce kanepenin arkasındaki yün battaniyeyi ve masanın üzerindeki boş viski şişesini gördü. Bakışlarını kaldırdığında Conor'ın başını kitabın içinde buldu, ıslak saçlarından kapağın üzerine su damlıyordu.

"Aww, yağmura yakalandın," dedi Jamie suçlulukla. "Dikkat et, kitabı iyice ıslatacaksın," diye uyardı.

Jamie, Conor'ın derin düşüncelere dalmış olduğunu fark etti, sözleri sağır kulaklara çarpıyor gibiydi, ya da Conor başını kaldırıp ona bakana kadar öyle sanıyordu, teni bir çarşaf gibi solgundu. "Bu kitabı nereden bulmuştun?" diye sordu.

"O boş şişeyle birlikte çatı katındaydı. O viskiden sadece bir iki yudum içtiğime yemin edebilirim. Aslan payını almadan önce benim uyumamı mı bekliyordun?" Jamie havadaki gerginliği azaltmaya çalışarak alay etti.

Conor, "Sen sadece bir yudum içtin," dedi, "ben ise hiç içmedim," diye ekledi.

"Ama sonra-"

"Yaşlı adam bu kitabı nereden bulmuş?" Conor yüksek sesle ama sadece kendi kendine söyledi.

"Conor, sen neden bahsediyorsun?" Jamie sordu, kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. "Geçen gece o kitabı yanında götürmedin mi? Kapağını tanıdım; şu kitaplıktaki oyun koleksiyonundan biri-"

Conor sabırsızca, "Biliyorum," diye araya girdi. "Babamındı. En sevdiği oyunlardan oluşan bir koleksiyon... Hepsi Tennessee Williams tarafından yazılmış."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Yedinci Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Conor kapının arkasından ceketini almaya gittiğinde dışarıda rüzgâr uğuldamaya başlamıştı. Bir şimşek çitlerin ötesinde bir yerde toprağa çarptı ve ardından yuvarlanan bir gök gürültüsü havada yankılandı.

Conor son birkaç haftanın olaylarını gözden geçirdi ve ilerledikçe noktaları birleştirdi. Amcasının eve ilk gelişi, yalnız olmadığını fark etmeden önce etrafta gizlice dolaşması. Suçluluğunun nedeni olarak yanlış anlaşılmalara öne sürdüğü ilk ve tek akşam yemeği.

Daha sonra, çiftliğe yaklaşabilmek için Billy'nin iş ortağı olduğu yalanını söylemişti. Ve şimdi, Conor kayıp atlardan onun sorumlu olduğunu biliyordu, o ve mektubun kastedilmiş olması gereken serserisi.

"Bununla dışarı çıkamazsın!" Jamie bağırarak onu kolundan tuttu ve kanepeye geri çekti.

"Mecburum, Jamie! Ahırdıydı! Biz yukarıda uyurken tam oradaydı!"

"Bu doğru olabilir ve bunun kesinlikle iyi bir şey olmadığını biliyorum, ama senin ve yıldırım çarpması bunu azaltmayacak!"

Conor Jamie'nin yüzüne baktı ve gözyaşlarını tutamadığını gördü. Kaşları çatılmış, alt çenesi gerilmişti ve Conor onun korktuğunu fark etti. Jamie'yi ilk kez korkmuş görmenin verdiği hisle derin bir nefes aldı ve durumu yeniden değerlendirdi.

"Pekala, sabaha kadar bekleyeceğim," diye kabul etti. "Hava aydınlanır aydınlanmaz şerifle konuşmaya gideceğim. Eğer o hiçbir işe yaramayan adam hâlâ kasabadaysa, uzun süre burada kalmayacaktır, buna söz verebilirim."

"Conor, sana söylemem gereken başka bir şey var. Sanırım dün de beni çiftliğime kadar takip etmiş olabilir. Biri beni izliyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldım ama kendime bunun sadece zihnimde olduğunu söyledim. Şimdi o kadar emin değilim."

Yağmur ve gök gürültüsü gece boyunca devam etti ama şafakla birlikte bulutlar kalkmaya başlamıştı. Conor çamurlu su birikintilerinden oluşan bir labirentin içinden geçerek geri döndü ama atına biner binmez yolu aşmak çok daha kolay hale geldi. Binaların çatıları ışıkla yıkanmaya başladığında ve yeni çekilmiş perdelerin arasından, yanan fenerlerin odaların içinde ateşböcekleri gibi hareket ettiğini görebildiğinde ana yoldan aşağıya doğru dörtnala koştu.

Conor da şerifin ofisine onun gibi varmıştı ve kısa bir selamlaşmadan sonra onu içeri kadar takip etti, içeri girmeden önce çamurlu botlarının yanını kapının kenarına vurdu ve şerifin son adımlarının izlerini takip etti.

Şerif Myers yumuşak bir sesle, "Otur Conor, konuşmamız gereken bazı şeyler var," dedi.

"Benim de size söyleyeceklerim var Şerif, ama lütfen önce siz ve yardımcınız ne öğrendiniz onu söyleyin."

"Yardımcımı Winfield'a gönderdim ama pek bir haberle dönmedi. Görünüşe göre iki adam gelip atlarının açık artırmada satılıp satılmadığını öğrenmek istemiş. Onlara Tennessee ve Williams'ın isimlerini verdiklerinde, atlarla ilgilenen yaşlı West isimleri tanımış ve şerifi getirmesi için adamlarından birini göndermiş. Görünüşe göre iki hırsız gecikmeyi fark etmiş olmalı ve süvariler gelmeden önce tepelere doğru kaçmışlar."

"İki adamın neye benzediğini söylediler mi?" Conor sordu.

"Korkarım Conor, o kişi tanıdık geldi. West gri bir bıyıktan ve seninki gibi bir çift mavi gözden bahsetti. Adamın içki içmiş gibi görüldüğünü, ceketinin ve şapkasının çok daha iyi günler gördüğünü söyledi."

"Peki ya diğeri?" Conor sordu. "Neye benzediğini hiç söylediler mi?"

" tam olarak emin değillerdi, sanki yüzünü gizlemek için iyi bir iş çıkarıyormuş gibiydi. Ama o sırada yakınlarda bulunan gençlerden biri onun oldukça kaba görünüşlü ve iri yarı olduğunu, çok sessiz olduğunu ve kendisini ürküttüğünü söyledi."

"Pekâlâ. Peki şimdi ne yapacağız?"

"Korkarım tek başına, bununla yapabileceğimiz pek bir şey yok-"

"Bir şeyler yapmalıyız Şerif Myers!" Conor havladı.

"Woah, , Conor. Şimdi, bir dakika bekle. Önce sana başka ne bulduğumu söyleyeyim. Yardımcım Winfield'dayken ben de kasabada biraz araştırma yaptım ve görünüşe göre senin amcanın iyi bir şey yapmadığını gören sadece onlar değilmiş."

Conor bakışlarını şerife dikmiş, dizlerinin titremesine engel oluyor ve kanun adamının davayı çözüme kavuşturacak bir şey söylemesi için dua ediyordu.

"Bay Morrison cumartesi gecesi dükkânında kardeşinin oğluna gece geç saatlere kadar sayım yaptırırken, o ve eşi de sizinkinde hayatlarının yemeğini yiyorlarmış. Çocuk ertesi sabah amcasına gece yarısından hemen sonra ana yolda bir grup atla yürüyen iki adam gördüğünü . İlk başta bir şeyler gördüğünü sandığını ama kafasını pencereden dışarı çıkardığında içlerinden birinin deli bir teke gibi şarkı söylediğini duyduğunu söyledi."

"Amcam, tamam mı?" diye iç geçirdi Conor. "Tüm yalanlarını ortaya çıkardıktan sonra ona kasabadan gitmesini söyledim ama sanırım tam da duymak istediği şey buydu. Kasabayı temelli terk ettiğini düşünmemi istedi; bu şekilde benden çaldığı şeylerin yanına kâr kalacağını düşündü. Eşyalarımı karıştırmış. Ve Jamie dün çatı katında babamın kitaplarından birini buldu... Sanırım orada uyuyordu!"

"Şimdi Conor, bu adamın peşinden koşmadan önce bilmen gereken bir şey var. Şu amcan, Silver Creek'e ilk gelişi değil. Sen küçükken seni ve aileni görmeye gelmişti..."

Conor bakışlarını indirerek, "Ne yaptığını biliyorum Şerif," dedi. "Aileme ne yaptığını biliyorum, çalınan mücevherleri de biliyorum. Bunun çılgınca olduğunu düşünebilirsiniz ama ona ikinci bir şans vermeye niyetliydim. İlk başta değil ama karım bana hepimizin daha iyisini yapmak, daha iyi olmak için fırsata ihtiyacımız olduğunu gösterdi."

Şerif Conor'a şaşkınlıkla kocaman açılmış gözlerle baktı. "Bence bu çok güzel. Aileden daha önemli bir şey yok, sanırım ve bence onu hayatına geri alman çok iyi bir şey... her ne kadar en kötüsünü yapmayı seçmiş olsa da."

"Teşekkür ederim, Şerif. Geri dönsem iyi olacak. Jamie ile konuşup ona ne bulduğumuzu söylemem gerekiyor."

"Evet, anlıyorum Conor. Eminim ona haber vermek için sabırsızlanıyorsundur ama önce bu adamın peşine düşmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Yaşlı olabilir, amcan olabilir ama bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmez. Şerif yardımcısı ve ben bugün onu aramaya çıkacağız ve şimdilik senden çiftlikte kalmanı istiyorum, yarın gün batımından önce seni ve karını kontrol etmek için orada olacağım, tamam mı?"

"Pekâlâ, elimden geleni yapacağım," dedi Conor aniden ayağa kalkarken ve şerife başını sallayıp kapıdan çıkarken. Önüne çıkan su birikintilerine aldırmandan çamurlu ana caddede ağır adımlarla ilerledi.

Atına ulaştığında, botlarını ve kot pantolonunun alt yarısını büyük çamur lekeleri kaplamıştı.

"Deh!" diye bağırdı, topuklarını atın iki yanına vurarak, hızın ani ve öfkeli öfkesini bastırabileceğini umuyordu. Yol kaygandı ve çamurla kaplıydı, bu da aygırın efendisinin hızına ayak uydurmasını zorlaştırıyordu, ama sonunda tek parça halinde geri dönmeyi başardılar ve Conor tüneğinden aşağı atladı ve çiftlik kapısını açıp finişe doğru koşmadan önce, sırlıklam olmuş paltosundan çıkan buharı hissederek, sıcaktan kavrulan bineğinin yan tarafını okşadı.

"Jamie! Jamie, neredesin!?" Conor eve yaklaşırken bağırdı. Yanıt alamadı ve onu görmek için koşarken ürkütmekten korkarak içeri koştu.

"Jamie! Geri döndüm! Konuşmamız gerek!" diye bağırdı, boş oturma odasına baktı, sonra koridordan mutfağa doğru yürüdü ve orayı da boş buldu ve odasında olup olmadığını görmek için koridordan aşağıya ve merdivenlerden yukarıya doğru yürüdü. Onu orada da bulamayınca kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissetmeye başladı.

Ahır diye düşündü. Dixie ile birlikte olmalı. Ön kapıdan hızla çıkıp verandanın basamaklarından indi, bastığı ıslak toprağı ukurlaştıran büyük su birikintilerinden kaçınmak için hiçbir şey yapmadı. Ahırın kapısından içeri daldı, neredeyse menteşelerini sökecekti ve Dixie'nin orada olmadığını fark etmeye fırsat bulamadan ayakları onu Dixie'nin boş ahırına götüşdü.

"Neredesin Jamie?" diye seslendiğini duydu. "Neden burada olmadığını anlamıyorum."

"Ama ben öyleyim, sevgili oğlum," diye bir ses geldi yukarıdan. "Ve sevgili karının nerede olduğunu biliyorum."

Conor kendini merdivene atıp yerçekiminden kurtulmuşasına yukarı çekerken gözleri kıpkırmızı oldu. atı katına doğru ilerledi, saman

Yoluna çıkan dinamit lokumları gibi patlıyordu ama amcasının kirli paltosunun ucundan tuttuğunda, yaşılı adamın gözlerindeki ifade ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Hayatından endişe eden bir adamın gözleri değildi bunlar. Atının eyerinde olduğunu bilen bir adamın gözleriydi.

"Tatlı Jamie'ni bir daha görmek istiyorsan, sana söylediklerimi yapacaksın," diye uyardı amcası çarpık bir gülümsemeyle.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

İki saat önce.

Conor kasabaya çamurlu bir yoldan giderken Jamie çiftlikte kalmayı kabul etmişti. Artık atları hışırdatanların Reginald ve fedaisi olduğundan emin olduklarına göre, daha fazlası için geri dönecek kadar aptal olma ihtimaline karşı sürüyü her zaman gözetim altında tutmaları gerekiyordu.

Jamie, Tom ve ellerinin gün boyunca dizlerine kadar çamura batacaklarını, tüm düvelerin ve buzağılarının tufandan sonra iyi durumda olduklarından emin olacaklarını biliyordu, bu yüzden Conor'ın içeride kalmasını istemesine rağmen, atların düzgün bir şekilde bakılması gerektiğini hissetti ve Dixie'nin sıcak sırtında çamur ve bataklıktan yüksekte, padok çitinin etrafında ilerliyordu.

"Dün gece epey fırtına vardı, hey, kızım."

İkili çitin kuzeybatı köşesini geçip sağa, padokun üst ucundaki ortak ahıra doğru döndü. Jamie, sürüye yaklaştıkça ayak seslerini selamlayan hafif kişnemelerin rahatlatıcı seslerini şimdiden duyabiliyordu.

"Merhaba çocuklar. Hepinizin sayıldığını gördüğüme çok sevindim," diye haykırdı onları saymayı bitirirken. Yem kovalarının tazelenmeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol ettikten ve su kovalarının ağzına kadar dolu olduğunu gördükten sonra Jamie, Dixie'yi geri döndürdü ve kahvaltı için birkaç balya saman dağıtmak üzere ahıra doğru yola çıktı.

Kısa dönüş yolunu yavaş ve ölçülü bir tempoyla aldılar, büyük çamurlu su birikintilerinden kaçındılar ve Dixie'nin otlak çitini çevreleyen yemyeşil, ıslak otların tadına bakabilmesi için yolda kısa sapmalar yaptılar. Dixie yeşil yaprakları köklerinden ayırırken Jamie onu tuttu

Bakışları ufukla aynı hizadaydı ve herhangi bir hareket belirtisi arıyordu. Bir gün önce içgüdülerini sorguladıktan sonra, bu sabah kendisini gözetleyen biri olursa, bunu rüzgârın estiği bir çayır yangınından daha hızlı öğreneceğinden emin olmak istiyordu.

Dixie ahırda rahatça geviş getirirken, Jamie diğerlerinden biraz daha az yağmura maruz kalmış bir alan buldu ve çitin üzerinden birkaç balya attı. Çabalarından memnun bir şekilde yolun karşısına baktı ve iki parmağını dudaklarına götürerek keskin, güçlü bir ısıyla sürüyü yanına çağırdı.

Atların hızlanışını, toynaklarının yumuşak toprağı hep birlikte dövüşünü, kısrakların önde, aygırların onları arkadan iterek ilerleyişini izlerken, bir an için tüm endişeleri bu manzara karşısında yok oldu. Jamie gözlerini kapatıp başını dönen güneşe doğru eğdi ve serin toprağın kokusu ve ısınan havanın tadı onu tam bir mutluluk anına sürükledi.

Arkasından yaklaşan atların sesi onu oldukça hazırlıksız yakaladı ama Conor ve Şerif'in geri dönmüş olması gerektiğini düşünerek, şimdi birbirine yakın ve hevesle yemek yiyen sürüden uzaklaştı ve ahırdan çiftlik evine doğru yürürken saman kaplı kot pantolonunu fırçaladı.

Dixie'nin ahırının arkasından içeri giren Jamie'nin gözüne ilk olarak ahırın ön kapısının hemen dışında duran bir atın yan tarafı ilişti. Diğer tarafta uzun boylu bir adamın bacakları görünürken, yüzü koyu renk deri bir şapkayla gizlenmiş, öne doğru eğilmişti. Eyerine bağlı bir çantada bir şey arıyor gibi görünüyordu, Jamie yaklaşıırken yavaşça ve etkilenmeden hareket ediyordu.

"Nasılsınız? Yardımcı olabilir miyim?" diye şüpheyile sordu.

"Ona aldırma sevgili kızım," diye cevap verdi tanıdık bir ses yukarıdan.

Jamie sağı doğru döndü, ağırlığını diğer ayağına verirken yukarı baktı ve çatı katında oturan, bacakları sarkmış ve kirli botları merdivenin en üst basamağına sıkıca yerleşmiş adamla göz göze geldi.

"Reginald, nesin sen-?"

"Görüyorum ki saklandığım yeri bulmuşsun," diye haykırdı, kenardan eğilip sağ botuna vurarak. "Arkamı toplamak konusunda iyi bir iş çıkaramamış olmalıyım. Kitabımı geride bıraktığımı fark ettiğimde büyük hayal kırıklığına uğradım. Kardeşim yıllar önce evi terk ederken onu almıştı ve ben hep bir gün onu geri alabileceğimi ummuştum."

Jamie yavaşça geri adım atarak Dixie'nin ahır kapısına doğru yaklaştı. "Burada ne yapıyorsun Reginald?" diye sordu, yaşlı adam bu kez bir süre düşünceli bir şekilde sessiz kaldı. "Conor ve şerif her an burada olabilirler, o yüzden sen ve ortağın, sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, gitseniz iyi olur."

"Benim için neyin en iyi olduğuna ben karar veririm kızım ve şu anda tam da olmak istediğim yerdeyim."

Yabancı şimdiye kadar atının etrafından dolaşmış ve ahıra doğru ilerlemişti. Geniş omuzlu ve kaba görünüşlüydü, sol yanağında boylu boyunca uzanan bir yara izi vardı ve iri sol eli gümüş bir tabanca sallıyordu. Jamie'nin temkinli ve yavaş adımları onu duvardan bir kol mesafesine ve Dixie'nin ahır kapısının kilidinden sadece bir el genişliğine götürmüştü. Yaşlı adam meşguldü, kendi etrafında dönmüştü ve şimdi merdiven basamaklarından aşağıya doğru tehlikeli bir şekilde iniyordu.

Fedainin kafası Reginald'ın hareketleriyle yukarı kalkarken, Jamie kolunu arkaya uzatıp ahırın kapısını açtı ve arka ayağının üzerine kayarak sol bacağını Dixie'nin üzengisine geçirip yukarı ve aşağı sallanmak için kendini hazırladı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye derin ve boğuk bir uyarı geldi Reginald'ın önsezili suç ortağından.

"Adamı dinlesen iyi olur Jamie. Aksi takdirde ne yapacağını tam olarak söyleyemem. Arkadaşım Lucas'ın ise ne yapacağı belli olmaz ve çok acımasızdır."

"Ben senin arkadaşın değilim," diye araya girdi Lucas. "Şimdi bu gösteriyi yola koyalım. Onu nereye götüreceğimi söyle."

Jamie, Dixie'nin yanında durmuş, sırtını onun sıcak tarafına dayamıştı. Adamın silahı şimdi havadaydı ve ileriye, doğrudan kadının gözlerine doğrultulmuştu.

"Beni hiçbir yere götürmüyorsun!" diye bağırdı, umutsuzca Conor'ın yakında olduğunu ve çılgınlığını duyacağını umuyordu.

"Bu konuda söz hakkın yok, kızım," diye tükürdü Reginald, yıpranmış yüzüne karanlık bir ifade çökmüştü. Aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi yürüdü ve Dixie'yi kolundan tutarak kendisinden uzaklaştırdı. Dixie adamın ani ve şiddetli hareketlerine karşılık olarak endişeyle kişnedi, toynaklarını sertçe altındaki zemine vurdu ve panik içinde gözlerini açtı.

"Sorun değil kızım," dedi Jamie elinden geldiğince sakın bir şekilde, Lucas'ın nişanını ondan Dixie'ye doğru çevirdiğini görünce. Jamie'nin sesi atı yatıştırdı ve Dixie ağırlığını bir ayağından diğerine vererek çabucak sakinleşti.

"Lütfen atıma bir şey yapmayın," diye yalvaran gözlerle sordu adama, en azından ondan biraz anlayış görmeyi umuyordu. Conor'ın amcasına hiç saygı duymadığı açıktı ve bu Jamie'ye bu karmaşadan kurtulabileceğine dair bir umut ışığı verdi.

"Önce onu eve götüreceksin ve bana ait olanı alacaksın. Sonra, kitabımla birlikte buraya döndüğünde, onu tam olarak nereye götüreceğini sana bildireceğim. Aslında, mükemmel yeri bulmam tamamen senin sayende oldu, sevgili kızım." Yaşlı adam sarı ve çarpık dişlerini göstererek ona gülümsedi. "Şimdi, git! Oyalanacak vaktimiz yok, eğer bu adam doğruyu söylediye ve Conor da yoldaysa."

Lucas öne doğru atıldı, heybetli göğsü ve karnı aralarındaki tüm boşluğu kaplıyordu. Duvara asılı aletlere bakıp elini tahta saplı bir çekice doğru götürdü ve Jamie'nin kalbi midesine indi. Oda dönmeye başladı ve adamın eli aradığı şeyi bulduğunda Jamie panik içinde irkildi. Ancak ipin ellerinin etrafına dolandığını ve kalın kordonun düğümlendikçe sıkılaştığını hissettiğinde gözlerini tekrar açtı. Ama Lucas, Jamie'nin bağlı olduğu ipin ucundan tutup onu ileriye, eve doğru çekince rahatlama hissi kısa sürdü.

Reginald'dan ve ahırdan uzaklaşırlarken Jamie ısrarla, "Lütfen," diye yalvardı. "Sana her ne ödeyeceğini söylüyorsa yalan söylüyor. Adamın elinde hiçbir şey yok; o bir yalancı ve hırsız. Sözü, yüzünün kirle dolu olması kadar iyidir."

"Sus. O adam hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Ben sadece atlardan payımı almak için buradayım. O adamın kendi zamanında ne yaptığı beni ilgilendirmez. Umurumda da değil. Sadece yaşlı adamın istediğini al. Ne kadar çabuk halledersen, buradan canlı çıkma şansın o kadar artar."

Şu an Lucas'ı kendi tarafına çekmek için doğru zaman olmadığını fark ederek adamın dediğini yaptı ve ellerinin tam anlamıyla bağlı olduğunu hatırlatırcasına ön kapının tokmağını işaret ederek onu sundurma basamaklarına kadar takip etti. İçeri girdiklerinde Jamie'nin düşünmek için bir dakikası oldu ve kitabın nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Adamı daha fazla kızdırmak istemediğinden, bundan ona bahsetmemenin en iyisi olduğuna karar verdi.

"Oturma odasına gitmem gerekiyor. En son orada bakmıştık."

"İyi," diye homurdandı, sağdaki ön odaya baktı ve onu arkasından içeri çekti.

Kitabın parlak sarı kapağının kanepeye en yakın dolabın kenarında durduğunu fark etti, ama tam şükrettiği anda Lucas kanepeye yığıldı ve Jamie

bir plan yaptı. Gözlerini dolapların üstünde gezdirdi ve bir yığın kitabın yanında duran bir kalem gördü.

"İpi biraz gevşetebilir misiniz? Kitabın neye benzediğini hatırlayamıyorum, bu yüzden bazı kapakları açmam gerekecek." Kitap yığınının işaret etti ve Lucas'a özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı.

Lucas uzun ve duyulabilir bir iç çekişten sonra ağırlığını kaldırıp tek kelime etmeden ona yaklaştı, kordonu kavrayıp düğümü çözdükten sonra bir katını bileklerinden çözüp yeniden düğümledi avuçlarını ayırıp baş ve işaret parmaklarını kullanabileceği kadar ayırmasına yetecek kadarını bıraktı.

"Teşekkür ," dedi. "Uzun sürmez," dedi ve kanepedeki büyük çukura dönmeden önce gözlerini yere dikerek salladı.

Jamie sakince kitap yığınının doğru yürüdü, en üsttekini kaldırdı ve kalemin önüne koyarak görünmesini engelledi. Ön kapağı açtı ve kelimelere göz attı, bir kez daha kapatmadan önce durakladığından emin oldu ve bir sonraki kitabı yığından kaydırarak az önce kontrol ettiği kitabın üzerine koydu.

Aynı işlemi iki kitapta daha uyguladıktan sonra, beşinci kitapta kitabı açtı ve sağ elini yavaşça kapağın üzerinden, işaret ve orta parmaklarını kullanarak kalemi alacak kadar kaydırды. Sonra elini ve kalemi tekrar kapağın üzerine kaydırды ve tutuşunu yeniden ayarladı. Çenesini aşağı eğdi ve sol kulağını omzuna doğru eğerek sağ tarafına baktı ve Lucas'ın gözlerinin geçici olarak kapalı olduğunu gördü. Ya şimdi ya hiç diyerek kalemi kaldırdı.

"*Amcan beni kaçırdı...*" diye yazdı, sonra başka ne söyleyeceğini bilemediğini fark etti. Bir kez daha arkasına dönüp baktığında gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gören Jamie üst dudağını ısırdı, tedirgin, paniklemiş ve çılgınca yardım istiyordu.

Tam o sırada, yığının solundaki rafın daha yukarısında tanıdığı bir kitap gördü. Bu bitirmeyi başardığı son kitaptı; aslında

o günü hala hatırlıyordu. Dixie'yi gizli yerine götürmüş ve kafasını kitaba gömerek birkaç değerli saat geçirmişti. Yaşlı adamın söylediklerinin farkına varması için bir tetikleyici tıkladı.

"Mükemmel yeri bulduğum için sana teşekkür ederim, sevgili kızım."

Kalemin ucunu bastırdı ve kanepenin gıcirtısı zamanının dolduğu konusunda onu uyarmadan önce birkaç kelime daha karaladı. Kalemi bıraktı, hızla kanepenin kenarına doğru ilerledi, sarı kitabı kapı ve tam Lucas dik oturup geniş elini yanındaki koltuğa dayayıp kendini tüm heybetiyle yukarı iterken geri döndü.

"Buldum," diye ilan etti Jamie kitabı havaya kaldırarak, vücudu yığının önünde duruyordu ve mesajı adamın görüş alanından gizlenmişti. Adam odanın diğer ucuna doğru yürüdü, Jamie'yi birkaç adım arkasından kapı aralığından çekti ve Jamie daha ne olduğunu anlamadan ahıra geri dönmüşlerdi, sinirlerini yatıştırmaya çalışırken kalp atışları hızlanmıştı.

"Ver şunu kızım," diye tısladı Reginald, kitabı onun elinden kaparak. Yaşlı adam Lucas'a sıradaki emirlerini verirken o başını öne eğmiş, kalbi kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Tek düşünebildiği Conor ve onun burada olmadığı gerçeğiydi. Ve tek umabildiği onun mesajını bulmasıydı.

"Amcan beni aldı. Meşe korusundayım."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

"Eğer ona zarar verdiysen, seni öldürürüm," diye öfkeleni Conor, eli hâlâ amcasının ceketinin yakasını kavrıyordu.

"Bu hiç akıllıca olmaz, sevgili oğlum. Görüyorsun, eğer ben artık buralarda olmazsam, onu asla bulamazsın. Dedğim gibi, eğer onu tekrar görmek istiyorsan, tam olarak söylediklerimi yapmalısın."

"Ne yaptığını biliyorum amca. Biliyorum... ve şerif de biliyor. Şimdiye kadar eminim tüm kasaba biliyordur. Onları geri almış olabilirim ama o atları çalmak seni yine hapse attıracak."

"Bana on katını getirecekken birkaç atın önemi yok."

"Ne demek istiyorsun?" Conor sordu. "Jamie'nin güvende olduğundan emin olana kadar sana hiçbir şey vermeyeceğim."

"Öncelikle içeri girelim ve sen de bana mutfak dolabında sakladığını bildiğim o güzel viskiden biraz doldur. Sanırım sert bir içki sana iyi gelecektir ve ben de susadım," dedi Conor'ın amcası.

Ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilemeyen Conor, amcasının başının üzerinden çatı katının penceresine baktı ve Jamie'nin yanında uyuduğu son seferi hatırladı. Kızın yaralanıp yaralanmadığını bilmemek düşünmesini zorlaştırıyordu ama amcasının endişe verici rahatlığı da ne yapacağını bilmesini zorlaştırıyordu. Kendini silahlandırmayı bile düşünmemesi, her şeyin yolunda olduğundan ne kadar emin olduğunu gösteriyordu.

Conor ihtiyacı olan bilgiyi almanın en hızlı yolunun yaşlı adamın dediğini yapmak ve ona bir içki doldurmak olduğunu biliyordu.

"Pekâlâ o zaman. Nasıl istersen," diyerek Conor onun sıkı kavrayışını bıraktı ve yumruklarını iki yanında birleştirdi.

Reginald çarpık parmağıyla merdivenin en üst basamağını işaret ederek, "Önce sen git," diye emretti. "Ve unutma, komiklik yapmak yok. Jamie'nin güvenliği benim güvenliğime bağlı."

Conor merdivenden inerken yüzü yukarıya, amcasının aşağıya bakan sırtına doğru bakıyordu. Aşağıya ulaştığında bir kenarda durdu ve gözlerini amcasının bacaklarının beklenmedik derecede kıvrak hareketlerine dikti. Belki de onu ilk kez ayık görüyordu, diye düşündü Conor. Her iki adam da çiftlik evine doğru yan yana yürürken, tepelerinde parlayan güneş öğle vaktinin ya da o civarlarda bir vaktin geldiğinin işaretini veriyordu.

"Verandada oturalım," dedi amcası. "Çiftlik yolunu iyi görmek istiyorum, Şerif biz konuşmamızı bitirmeden gelirse diye. Konuşmamızın bölünmesini istemiyorum. Konuşacak bu kadar çok şey varken olmaz, sevgili oğlum."

Amcası oturdu, sandalyede arkasına yaslandı ve kendini ileri geri salladı, görünüşe göre olabildiğince memnun görünüyordu. Conor şaşkına dönmüştü ve amcasının isteği üzerine ondan uzaklaşıp evin içine, koridordan mutfığa doğru yürürken yumruklarının sıkıldığını hissetti. İki bardak ve bir şişe viski getirip sert bir vuruşla hepsini masanın üzerine bıraktı. Sonra diğer sandalyeyi gevşek tahta çitaların üzerinde sürükledi, bacaklar yeni pozisyonlarını bulmadan önce tahtalar yüksek bir gıcırtı çıkardı ve Conor oturup amcasıyla yüzleşti.

Kapağı açarak bir bardak doldurdu ve ona doğru uzattı. "İşte içkin. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle."

"O kadar hızlı değil, evlat. Bir erkeğin tek başına içmesine izin veremezsin. Kendine de bir tane doldur ve düzgün bir tane olsun."

Amcası arkasına yaslanıp tarlalara bakarak Conor'ın boş bardağını doldurmasını bekledi ve doldurduktan sonra kendi bardağını kaldırıp yeğenin bardağıyla tokuşturdu, sonra da hepsini yudumlayıp tekrar önüne koydu.

"Bir tane daha alabilirim," dedi şeytani bir gülümsemeyle. "İkimize birer tane daha doldurmadan önce seninkini iç."

Conor kendisine söyleneni yaptı, altın rengi sıvıyı geri attı ve boğazından aşağıya, midesinin çukuruna doğru yandığını hissetti. İkisine de birer kadeh daha doldururken, yaşlı adamın ikincinin tadını çıkardığını görünce rahatladı. Amcasının dudaklarının yakında gevşemeye başlayacağını ummasına rağmen, kendi aklını başında tutması gerekiyordu.

Dışarıdaki güneş ışığı alçalıyor ve ötücü kuşların sesleri azalıyordu. Alacakaranlık hızla yaklaşıyordu ve Conor amcasının bir an önce konuya girmesini umuyordu. Başparmağıyla kuru bir deri kopardı, sabırsızlıkla dördüncü parmağının kenarından sıyırdı ve dizi küçük sundurma masasının altında bir aşağı bir yukarı gidip gelirken bir tıkırtı sesi çıkardı.

"Pekâlâ yeğenim, misafirperverliğin için teşekkür ederim ama sanırım artık işe koyulmamızın vakti geldi. Jamie, ben dikkatsizce geride bıraktıktan sonra kitabımı benim için geri alma nezaketini gösterdi." Reginald ceketinin iç cebinden küçük, sarı kitabı çıkardı, bardağının yanına koydu ve işaret parmağıyla kapağına defalarca vurdu.

"Bu kitabı bana baban verdi. Bunu biliyor muydun? Nereye gidersem gideyim yanımda taşırdım. Seninle ilk tanıştığımdayla bile yanımdaydı, sen daha beş yaşındayken. Bir daha dönmek üzere gitmeden hemen önce, on üçüncü yaş günümde vermişti. Tabii zaman bilmiyordum ama bana vereceği son şeydi. O savaşa gitmeden önce çok yakındık. Orada ne olduğundan emin değilim ve bana hiç anlatmadı. Tek bildiğim döndükten sonra beni bir daha görmek istemediği. Sanırım bizim için fazla iyi olduğunu düşünüyordu."

Conor amcasını tam bir sessizlik içinde dinliyor, düşüncelerini sadece kendine saklıyordu. Adamın söylediği her şeyi anlamak istiyordu ama aklındaki tek şey Jamie'ydi.

"Muhtemelen beni hatırlamıyorsun ama ben seni hatırladığıma eminim. O yolculuğun her dakikasını, buraya gelişimi ve kardeşimin uğruna hepimizi geride bıraktığı ailesini görüşümü hatırlıyorum. Neden gittiğini anlayabiliyordum. Geri dönmesini gerektirecek pek bir şey yoktu sanırım. Kendine gerçekten bir şeyler katmıştı ve bunu ona karşı kullanamazdım, değil mi? Ama anlayamadığım şey, beni yeni hayatının dışında tutmaya neden bu kadar kararlı olduğuydu... Tek istediğim bir şeyleri başarmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmekti, ama baban bencildi. Kendinden başka kimseye yardım etmek istemiyordu."

Sonunda amcası gerçek yüzünü ortaya çıkarıyor, yıllar önce gerçekte neler olduğunu ona anlatıyordu. Conor kafatasında titreşen öfke ve hayal kırıklığına rağmen sessizliğini korudu.

"Ve sonra, ona yardım etmeye ve hepimiz için biraz para kazanmaya çalıştığımda, gidip şerif ve yardımcılarını üzerime saldı. Sanki çizmesinin topuğuna yapışmış kuru bir çamur parçasıymışım gibi beni kasabadan kovdu! Onun çok şeyi vardı ama benim hiçbir şeyim yoktu ve baban benim hiçbir şey almadan gitmemi sağladı. Beni memleketime geri götürdüklerinde kelepçeliydim. Kardeşim gözlerimin içine bile bakmazdı ve bu kitap," dedi, ciltli kitabına bir kez daha vurarak, "bu kitap, şey, onu da aldı."

Amcası kendine bir içki daha doldurmak için durakladığında Conor, *sarhoş sözleri ayıltıcı düşüncelerdir*, diye düşündü. Anlattıklarının yaşlı adamı ne kadar öfkeliendirdiğini görünce cevap vermekte tereddüt etti. Söylediklerinin gerçeğin sadece kendi versiyonu olduğunu biliyordu, kardeşinden çaldığında ve güvenini sonsuza dek kırdığında gerçekten neler olduğuna dair çarpıtılmış bir gerçeklik. Conor amcasının sesindeki acının tadını alabiliyordu ve giderek artan düşmanlığı giderek sinir bozucu bir hal alıyordu.

"Acaba baban şimdi benim hakkımda ne düşünür, hey, evlat!" Reginald manyakça haykırdı. "Geçmiş geçmişte kaldı, değil mi? Her şey

Yapabileceğimiz tek şey artık geleceğe bakmak! Ve ben gelecekte ne görüyorum biliyor musun Conor?" diye sordu amcası gülümseyen gözlerle.

Conor soğuk bir tavırla, "Söyle bana, amca," diye cevap verdi.

"Seni, beni, Lucas' ve karını kırlarda, yeni safkan sürümü kendi küçük cennet parçama götürürken görüyorum. Ayrıca, sen gidip açık artırmadan kazandıklarımı geri aldıktan sonra, bence en azından hak ettiğim şeyi almama yardım edebilirsin. Ne de olsa sizi sevgili dostumuz Bay Weston'la tanıştıran bendim, ama karınız ağzını bozduğu için Billy artık benimle konuşmak istemiyor. Bana saygı , ben neden ona saygı göstereyim ki? Böyle zengin bir çocuğa iyilik yapmış oluruz, dünyanın sana kötü bir kart dağıtmasının nasıl bir şey olduğunu öğretiriz."

Conor'ın zihni bir kez daha dönüyor, amcasının neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. Tüm bunlar kızgın bir çılgın fantezileri miydi yoksa gerçekten Conor'dan kendisine altmıştan fazla attan oluşan bir sürü çalmasını mı bekliyordu?

Düşünceleri hızla akıp gidiyordu ve alnından soğuk terler boşanıyordu ama şu anda cevaplaması gereken tek soru Lucas'ın kim olduğu ve Jamie'yi nereye götürdüğü idi.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

*Silver Creek, Colorado Yaz,
1891*

Lucas'ın geniş omuzları, uzun ve bol pardösüsü Jamie'nin atıyla tam arkasından gelirken görünmesini engellemiş, küçük bedeni Lucas'ın geniş kolları tarafından sarılmıştı. Callahan'lardan Rattle Creek Çiftliği'ne giderken kasaba halkından herhangi biriyle karşılaşmamak için bir çiftliğin sınırını diğerine bağlayan arka yolları kullanması konusunda uyarılmıştı.

"Gerçekten bunun hâlâ gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu adama, bağlı bileklerini kaldırıp kordonun altında açan kırmızı izleri göstererek. "Sen silahlı ve tehlikelisin... bense... şu halime bak! Silahı olan tek kişi sizken hiçbir şeyi riske atmayacağım."

Lucas homurdanarak cevap verdi, neden olduğu rahatsızlıktan dolayı hiç pişmanlık duymadığını gösteriyordu. "Sızlanmayı kes kızım, yoksa sana gerçekten ağlayacağın bir şey veririm."

Şikâyetlerine rağmen Jamie'nin bu adamın tam olarak nerede ve ne kadar süreyle tutsağı olacağına dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden çenesini kapadı ve bir şeylerin yolunda gidebileceği umuduyla aklını başında tutmaya çalıştı. Dolambaçlı yol nedeniyle patika yavaş ilerliyordu ve Jamie zavallı atın kaslarının anormal derecede ağır yükün ağırlığıyla gerildiğini hissedebiliyordu. Her çamurlu adım, yorulan hayvanın toynaklarında kat kat kuruyan çamurla daha da zorlaşıyordu.

Jamie bağlı kollarını kaldırıp doğuyu göstererek, "Şurada biraz ötede iyi bir su içme var," dedi. "Sanırım atınızın şu anda iyi bir içkiye ihtiyacı var ve bir süre daha başka bir seçenek olmayabilir."

Lucas dizginlerinin sağ tarafını geri çekip hayvanı az önce gitmelerini önerdiği yere doğru yönlendirirken zihninde küçük bir umut alevi parladı. Sinclair'lerin çiftliğinin hemen dışındaydılar ve çocukluklarından beri, açık ve güneşli bir günde ön verandalarından doğru açıyla tarlalara bakarsanız, evde kendilerine bakan birini görmeyi başardıklarında el salladıkları küçük su oyuğunu bir anlığına görebileceğinizi biliyordu.

Havuzla yaklaştıklarında Lucas atını yavaşlatıp durdu ve devasa ağırlığını şaşırtıcı bir ustalıklarla üzerinden atıp onu rüzgârda savrulan bir tüy gibi hafifçe kaldırdı. Onu eski bir ağaç kütüğüne oturttu, koşmayı aklından bile geçirmemesi için gözleriyle uyardı ve sazların arasından kolayca ilerleyerek atını suya doğru götürdü.

"Komik bir iş düşünmüyorum ama bacaklarımı esnetmeye ihtiyacım olduğu kesin," diye havuza doğru seslendi, botlarını etrafında ve arkasında döndürdü ve ayakta durmak için kendini dizlerinin üzerine doğru itti. "Sadece ayakta duracağım, başka bir şey değil, yemin ederim," diye ekledi, adamın gerçekten neler yapabileceğini bilmediği için güvenlik adına.

Ayağa kalktığında, çiftlik evinin üst yarısını uzaktan görebiliyordu. Ağırlığını botlarının parmak uçlarına vererek, verandaya çıkan merdiveni görebilecek kadar kendini kaldırmayı başardı. Ama acı verici bir hayal kırıklığına uğradı, görünürde kimse yoktu ve gözüne hiçbir hareket çarpmadı. Yarım dakika daha parmak uçlarında durduktan sonra baldırları pes etti ve ağır ayak sesleri Lucas'la atının dikkat çekici varlığını ortaya çıkarırken geriye doğru tökezledi.

"Sana olduğu yerde kalmanı söylediğimi sanıyordum," diye hırladı.

"Öyleydim, yemin ederim. Sana seslendiğimi duymadın mı? Sadece bacaklarımı esnetmem gerekiyordu."

Lucas onun hızlı cevabına aldırış etmeden atını onun yanına doğru sürdü. Ona öne çıkmasını işaret etti ve atını sallamadan önce onu kaldırdı.

tekrar ayağa kalktı ve zavallı atın şikâyet edercesine kişnemesine neden oldu. Ama susuzluğu giderilmiş ve karnında biraz taze, yeşil ot olan hayvan, Jamie'ye biraz daha hevesli gibi gelen bir şekilde yoluna devam etti.

Kısa bir süre sonra Lancaster arazisine geçmişlerdi ve sınır çitinin yanına kadar at sürdüler; Lucas tel örgünün bir bölümünü kesip atı nereye basması gerektiği konusunda yönlendirdi. Güneş artık tam üzerlerinden geçmiş ve Montgomery Tepesi'nin ucuna doğru inmeye başlamıştı. Jamie bunun öğle vaktine yaklaşıldığı ve gecenin örtüsüne birkaç saat daha yaklaşıldığı anlamına geldiğini biliyordu.

"Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" diye sordu, onun kendini sorgulamasını sağlamayı umarak. " at sürüyoruz, öyle değil mi?"

"Bunu benimle deneme," diye hırladı. "Neredeyse geldik. Duyduğuma göre nereye gittiğimizi çok iyi biliyormuşsun, o yüzden beni kandırdığını sanma."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," diye cevap verdi Jamie masum bir ses tonuyla. "Reginald'ın sana ne söylediğini bilmiyorum ama dediğim gibi, onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemezsin. Yerinde olsam dikkatli olurdum; emin olduğum tek şey o adamla iş yapmanın başınızı belaya sokacağıdır."

Sonraki yarım mil sessizlik içinde geçti, kilometreler boyunca duyulan tek ses mutsuz atlarının ara sıra çıkardığı kişnemeler ve ağustos böceklerinin yaklaşan yağmurları haber veren cıvıltılarıydı. Jamie günün geri kalanında onu nelerin beklediğini merak ederek not aldı ve başı öne eğik, yorgun kolları ağrıyorken azalan seçeneklerini düşünmeye başladı ki aniden Lucas'ın boğazını temizlemesiyle dikkati tekrar yukarıya, bir zamanlar gizli olan ağaç korusunun tanıdık ve normalde rahatlatıcı varlığına yöneldi.

"Tanıdık geliyor mu?" Lucas sordu, Jamie onun karanlık gözlerinin başının arkasına bastırdığını hissetti.

"Hayır, öyle olduğunu söyleyemem."

"Eh, şimdilik burada olacağız," diye açıkladı, eyerden aşağı kayarak ve Jamie'yi bir öncekinden fark edilir derecede daha az dikkatle çekerek.

"Ya tuvalete gitmem gerekirse?" Jamie ona sahte bir şok ve bakarak sordu. "Beni sürekli bu şekilde bağlı tutmayacağına emin misin? Yani, hiçliğin ortasındayız! Ne yapmaya çalışacağımı sanıyorsun ki?"

Adamın şimdi ne kadar yıpranmış görüldüğünü görebiliyordu, onu ilk gördüğünde pek de canlı görünmüyordu. Göz kapakları daha kalın ve vücudu daha yorgun görünüyordu ve adam yolun sonuna gelmeden önce onu daha ne kadar zorlayabileceğini merak ediyordu.

"Bunun yerine bacağımı iple şu ağaca bağlasan nasıl olur? Böylece ihtiyacım olduğunda biraz yalnız kalabilirim ama kaçmaya çalışmam konusunda endişelenmene gerek kalmaz?"

Lucas derin bir nefes alıp kollarını gökyüzüne doğru uzatmadan önce gözünün kenarını kaşıdı. "Eğer bu bana mızızlanmayı bırakmanı sağlayacaksa," dedi ve cümlesini tamamlama zahmetine girmeden Jamie'nin uzattığı kollarına doğru yürüyüp düğümü gevşetti.

Sol bileği çözülüp parmaklarını yeniden hissetmeye başlayan Jamie, bu küçük nezaket gösterisi karşısında rahatlayarak iç çekti. Artık ellerinden birini tekrar özgürce kullanabildiğine göre, kaçış seçeneklerinin geri döndüğünü görebiliyordu.

Ağaçlarda kalan birkaç yaprağa bakarken, esintinin yumuşak hışırtısını duyabiliyordu ve yön değiştirmeye başladığında hafif bir ürperti fark etti. Günün erken saatlerinden kalma yumuşak, beyaz bulutlar, büyük, parlak gökyüzünde pürüzlü kenarlı yapboz parçaları gibi birleşerek yukarıda birbirlerine doğru yol buluyorlardı.

Jamie'nin bakışları geniş dalları aşp engin, mavi ufuklara doğru ilerlerken havanın hızla değişmekte olduğu belliydi. Yukarıdaki gökyüzü griye doğru kararıyor, ileride çok daha kötü bir şeyin habercisi oluyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Bir

Callahan Çiftliği Yaz,
1891

"Şu anda Lucas ve Jamie kimsenin onları rahatsız etmeyeceği bir yerde güvende olmalılar. Yarına kadar yetecek kadar erzakları var, bu da bize atları yola çıkmaya hazırlamak için bolca zaman kazandıracak."

"Ciddi olamazsın, amca? Altmış atı nasıl saklamamızı bekliyorsun?"

"Yarın gece yola çıkarız. Güneş doğduğunda kasabadan o kadar uzaklaşmış oluruz ki kimse ne tarafa gittiğimizi bilemez."

Conor amcasının vahşi, şişkin gözlerinde delice bir yanılsamanın izlerini görebiliyordu. Bu adamın planının işe yarayacağını nasıl düşündüğünü kimse tahmin edemezdi ama Conor'ın en büyük endişesi plan işe yaramadığında ne yapacağıydı. Yağmurlardan sonra bir at katarının arkalarında çamurdan bir iz bırakacağı kesindi ve şerifin amcasının yaptıklarından haberdar olması çok uzun sürmeyecekti. İhtiyacı olan şey, bu olmadan önce Jamie'yi bulmaktı.

"Pekala, amca. Jamie güvende olduğu sürece ne istersen yaparım." "İşte benim oğlum; aklının başına gelmesine sevindim. Her şey yoluna girecek. Beni dinlediğiniz sürece her şey yolunda gidecek."

Güneş ufukta batıyor ve bulutlar içeri girdikçe gökyüzü kararıyordu.

"Artık her şey hallolduğuna göre gidip Jamie'yi alabilir miyiz?" Conor sordu.

"Hayır, hayır, hayır, yeğenim. Buna hiç gerek yok. Bu gece Lucas'ın yanında iyi olacak. Yarın biz buradan ayrılmadan önce geri gelecekler. Fikrini değiştirmeyi düşünürsen diye sadece bir önlem."

Conor amcasını onu şimdi almalarının daha iyi olacağına ikna etmek için ne yapacağından emin değildi. Tek bildiği, onun bu yabancıyla dışarıda olduğu düşüncesinin, düşünmeyi kaldırabileceğinden çok daha fazla olduğuydu.

"Neden gidip bize yiyecek bir şeyler ? Ben biraz burada kalıp güneşin batışını izlerken bir içki daha içeceğim," dedi amcası gülümseyerek. "Biraz biftek ve patates iyi gider."

Conor sandalyesini geriye kaydırıp ayağa kalktı ve öfkesini bastırmak için dişlerini sıktı. "Pekâlâ," diye cevap verdi.

Masanın etrafından dolaşarak viski şişesine baktı ve kalan çeyrekliğe dikkat etti. Evin içine doğru ilerleyerek mutfağın sessizliğine yöneldi ve bir sonraki adımlarını düşünürken acele etmeden yemeklerini hazırlamakla meşgul olmaya başladı. Amcasının Jamie'ye kendi isteğiyle gitmesini sağlayamazsa, ona başka seçenek bırakmaması gerekecekti. Conor için sabaha kadar beklemek bir seçenek değildi.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra Conor, koridorun sonundan gelen amcasının horlama sesleriyle mutfaktan çıktı. Oturma odasındaki kanepeye uzanmış, botları, bardağı ve boş viski şişesi önündeki masanın üzerinde duruyordu. Başını arkaya yaslamıştı ve ağzı aralıktı, dağınık sakalına bir tutam tükürük damlıyordu. Conor kızgın bir hayal kırıklığıyla ona baktı.

Yaklaşan yaz fırtınasının tanıdık gümbürtüsü rüzgârla birlikte geldi ve Conor mutfak penceresinden dışarı bakarak herhangi bir şimşek belirtisi olup olmadığına baktı. Havadaki değişiklik, Jamie'nin nereye götürüldüğü ve dışarıda olup olmadığı konusunda hiçbir fikri olmadığını bir kez daha hatırlattı.

Şöminenin üzerindeki bakınca göğsü sıkışmaya başladı. Saat ondan biraz önceydi ve dışarıdaki hafif esinti sert bir rüzgâra dönüşmüştü. Jamie'yi karanlıkta, şiddetiyle tanınan bir adamla yalnız başına hayal etti. Conor daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti, endişeden başı dönmüş bir halde odada bir aşağı bir yukarı volta atıyor ve sabrını hızla kaybediyordu.

Kitaplığa bir kez daha dönüp kapıya doğru ilerlerken dirseği bir kitap yığınınına çarptı ve onları devirip yere düşürdü. Reginald'ın horlamaları kesilmedi ve Conor diz çökerek hepsini topladı. Onları raftaki yerlerine geri koyarken, yanlarında başka bir kitabın kapağının açıldığını ve iç kenar boşlukları arasında güdük bir kalemin durduğunu fark etti. Gözleri sol sayfaya takıldı ve burada dikkatini ortasına aceleyle karalanmış birkaç kelime çekti...

"Amcan beni aldı. Meşe korusundayım."

Conor'ın gözleri şok içinde açıldı ve daha yakından bakmak için kitabı eline aldı. Okuduklarının gerçek olduğunu doğruladıktan sonra, öfkeyle amcasının üzerine uçmamak için kendini tutmak için tüm iradesini kullandı. Durup ne yapacağını düşünmek için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekti. Yaşlı adam uyurken oradan ayrılmayı ve doğruca Jamie'ye gitmeyi düşündü ama tek başına gitmenin Jamie için çok tehlikeli olacağını hemen fark etti; onu canlı çıkarabilmek için amcasını bir koz olarak kullanması gerekecekti. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da yaşlı adamın kendi postunu kurtarmak için her şeyi yapabileceğiydi.

Conor döndü, kitabı güçlü bir tokatla kapattı ve amcasına doğru fırlattı.

"Ayağa kalk ihtiyar!" diye bağırdı, adrenalın yüklü kollarında bir öfke titremesi vardı.

Amcasının artık uyandığı belliydi, telaşlı bir şaşkınlıkla başını sallıyor ve elini kitabın kızarıklık bir iz bıraktığı alnına götürüyordu. Conor kaba uyanışının gereken ayılmayı sağladığını görmekten memnundu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı.

"Senin o hiçbir işe yaramayan kışını evimden çıkarıyorum. Benimle geliyorsun," diye homurdandı Conor, Reginald'ın kolunu sert bir şekilde kavradı ve tek bir hamlede onu koltuktan kaldırdı.

Amcasını salondan dışarı sürüklerken, bacakları altından kayarak, Conor'a şaşkınlık içinde feryat etti. Conor onun çığlıklarına aldırmadan ön kapıyı iterek açtı, yaşlı adamı verandaya çıkardı ve merdivenlerden aşağı itti. Colorado semalarına baktığında, ay ve yıldızlar uğursuz bulutlardan oluşan kalın bir örtü tarafından gizlenmişti. Zifiri karanlık Conor'ı Jamie'ye bir an önce ulaşma konusunda daha da kararlı hale getirmişti.

Amcasının kadar eğri büğrü olduğunu biliyordu ki, izlerinden gelip gelmediğini anlayamıyordu, Conor yaşlı adamın bileklerini bağlamakta tereddüt etmedi.

"Benimle birlikte atıma bineceksin," diye emretti. "Kıpırdamadan otursan iyi olur, yoksa düşmeden önce fazla uzaklaşamazsın. Gerekirse seni atın arkasında sürüklemeye de karşı değilim."

"Peki nereye gittiğimizi sanıyorsun?" diye sordu amcası şaşkınlıkla. "Sana onun nerede olduğu hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim ve etrafta körü körüne dolaşmanın sana bir yararı olmayacak. Eğer biri bizi görür ve şüphelenirse, benden hiçbir şey alamazsın, evlat," diye tehdit etti.

"Onu tam olarak nereye gönderdiğini biliyorum ihtiyar, bu yüzden ağzından çıkacak başka bir kelimeye ihtiyacım yok!" Conor homurdanarak açık kitabı amcasının yüzüne doğru itti. "Her şeyi çözdüğünü sanıyordun ama karımı fena halde hafife almışsın."

Conor, amcasının kitabın kapağındaki karalanmış kelimeleri anlaması için gerektiği kadar uzun süre durdu ve Reginald'ın geniş gözlü bakışlarında açık bir tanıma işareti kendini gösterdiğinde kitabı kapattı. "Anlamsız planın başarısız oldu amca ve bu işi bitirir bitirmez

Seni doğruca şerife g t recekim ve hak ettiğin şeyi almanı sağlayacakım."

"Bir dakika bekle yeğenim," diye araya girdi yaşlı adam, dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Gerçekten sen ve karının bu içten zarar görmeden çıkacağınızı mı sanıyorsun? Bunu enine boyuna düşündüğünü hiç sanmıyorum evlat. Lucas beni bağlı gördüğü anda silahını ateşleyecek. O adam bir dikenli çalı kadar dost canlısıdır. Savaşmadan onu bırakmasına imkan yok. Ona bor lı olduğu şeyi bekliyor ve alamayacağını anladığında, size bir şeyin sözünü verebilirim, hoş olmayacak."

Yaşlı adamın ağzından çıkan her kelimeyle Conor ateşinin neredeyse kaynama noktasına yükseldiğini hissetti. Bu ona nasıl olabilirdi? Son aylardaki tüm çabaları ve Jamie'nin onun adına bu adama ikinci bir şans verme isteğinden sonra, tüm bunlar nasıl bu hale gelebilirdi? Sağ yumruğunun öfkeyle sıkıldığını hissetti ve hincını bu aptaldan çıkarmamak için kendini zorladı. ve Jamie'nin bunu zarar görmeden atlatabilmesinin tek yolunun soğukkanlılığını koruması olduğunu biliyordu. Daha fazla şiddetten iyi bir şey çıkmazdı.

Conor sakın bir tavırla, "Seni yeterince dinledim," dedi. "Ben söyleyene kadar çeneni kapalı tutacaksın ve oraya vardığımızda senin o adama ne s yleyecekini iyi olur, çünkü Jamie'ye ya da bana bir zarar gelirse, bedelini ödeyen o olmayacak. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, ki bunun pek mümkün olmadığını biliyorum, hepimizi oradan tek parça halinde çıkarmak için ne söylemen gerekiyorsa söyleyeceksin, yoksa sana yapacaklarımın yanında hapishane cennet gibi kalır, duydun mu beni?"

Conor, sözleri yaşlı adamın zaten buruşuk olan alnına ağır bir şekilde batarken amcasının yüz hatlarındaki ani çöküşü fark etti. Gözbebekleri soldan sağa kaydı ve normalde gevşemiş olan çenesi gerilerek ince dudaklı, içine kapanık ifadesini abarttı. Endişelerini kolayca gizleyebilecekđi yaşı çoktan geçmişti ve Conor tehdidinin hedefine ulaştığını görmekten memnundu.

Onu düşünceleriyle baş başa bırakmak için iyi bir zaman olduğunu düşünerek, amcasının bileklerindeki ipi yeniden ayarladı ve diğer ucunu üzengiden geçirip sıkıca bağlamadan önce onu atının yanına yaklaştırdı. Yaşlı adamın saçmalıkları en azından Conor'a yanına alması gereken başka şeyleri hatırlatmak konusunda yardımcı olmuştu, bu yüzden uzaklaşıp eve doğru dönmeden önce adama huysuz bir bakış attı.

Conor hızlı adımlarla verandanın merdivenlerini çıktı ve eve doğru ilerledi; birkaç dakika önce amcasını dışarı iterken aceleyle aralık bıraktığı ön kapiya zar zor dokundu. Uzun bacakları onu hızla yatak odasına götürdü ve yatağın yanına diz çöktü, eğilip altına uzanarak gözlerden uzak tuttuğu eski deri kaplı, hırpalanmış çantayı aldı.

Kutunun yan tarafındaki iki pirinç toka mandalını tıklayarak açtı, kapağı kaldırdı ve babasının 1851 donanma vurmali tabancasına baktı. Yıllardır ona bakmamıştı ama uzun süredir sakladığı çıkarıp soğuk, sert metali sıcak teninde hissettiğinde, tanıdık bir duygu soğuk bir hava gibi içinden geçti. Tarlada babasıyla birlikte durdukları bir görüntü gözünün önünde canlandı; babasının elleri babasının ellerine dolanmış, ona yakın durmuş, nasıl istikrarlı bir şekilde nişan alacağını ve ateş edeceğini gösteriyordu.

Silah sadece çocukluğunda babasıyla paylaştığı zamanları değil, savaş yıllarında onsuz geçirdiği zamanları da hatırlatıyordu. Babasının oradan getirdiği ve hakkında hiç konuşmadığı birkaç şeyden biriydi ve sonuç olarak Conor, babasının onu ne sıklıkta ve ne amaçla kullanmak zorunda kaldığını ve savunmasız kadın ve çocukları içerip içermediğini merak ederek onun varlığında asla rahat hissetmedi. Bu nedenle onu asla kullanmamayı tercih etti ve şimdiye kadar bunu yapmak için bir nedeni olmadığı için de minnettardı. Ancak sakın ve soğukkanlı kalma çabalarına rağmen, sabırsız bir endişe içini korkuyla dolduruyordu.

Conor horozu yarı kurulu vaziyette geri çekerek namluyu yukarı doğrulttu. Silahın silindirini yavaşça çevirdi, iki boş hazneden birinden küçük siyah barut taneleri düşüyordu. Diğer dördünde yuvarlak, siyah, kurşuni bilyeler vardı. Bunun dışında kasa boştu. Bunlar yeterli olmalıydı.

Horozu tekrar yerine oturtan Conor ayağa kalktı, tabancanın burnunu kot pantolonuyla kemerinin arasına sıkıca soktu ve derin bir nefes aldı. Bir dakika sonra tekrar dışarıdaydı, amcası onu bıraktığı yerde işe yaramaz bir şekilde duruyordu.

Conor yaşlı adamı kollarından yakaladı. Dizlerini bükerek hafif gövdesini atın tepesine doğru salladı ve sol eliyle onu sabit tuttu. Sonra sağ çizmesini üzengeye geçirdi ve kendini yukarı iterek amcasının arkasına ve dizginleri iki iri eliyle kavradı.

Conor esirine son bir uyarıda bulunarak dizginleri sert bir şekilde sağa çekti ve atını döndürdü. İleriye doğru kararlı ve sabit bir bakışla mahmuzlarını bineğinin yanlarına vurdu ve üçü kararlı bir tempoyla yola koyuldu. Conor nereye gittiğini ve oraya nasıl hızla varacağını biliyordu ama çok geç kalmış olabileceği düşüncesine katlanamıyordu.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Otuz İkinci Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Yaz, 1891

İki saat önce.

Şimdi gerçek bir panik başlamış ve Jamie'yi bir aciliyet duygusu ele geçirmişti. Zihnini Conor'la ilgili düşüncelerden uzaklaştırdı ve bunu kendi başına çözebileceğini kendine hatırlattı. Korunun üzerine ürkütücü bir sessizlik çökmüştü ve tek yaşam belirtisi çığırdayan ateş ve geceye seslenen bir baykuştı.

Jamie yerdeki pozisyonundan etrafına bakındı. Sırtını yasladığı ağacın gövdesine kalın bir ip dolanmış, diğer ucu da ayak bileğine bağlanmıştı. Lucas ona, ihtiyaç duyduğunda küçük, uzun bir ot parçasının sağladığı az miktarda mahremiyeti sağlayacak kadar bir uzunluk vermişti. Şimdi o zamandı... ya da en azından Lucas'ın öyle düşünmesini istiyordu.

Çimenlere doğru on adım yürüdükten sonra Jamie sırtını, Lucas'ın derme çatma bir sandalyede oturduğu, çok da uzak olmayan ateşe döndü. Sol bacağı ve bileği sıkıca düğümlenmişti, bu sinir bozucu derecede yavaş bir işlemdi ama parmaklarını ustalıkla kullanarak kemerini açmayı ve kot pantolonunun üst düğmesini ilikten geçirmeyi başardı, hem de günlerce çalışarak güçlenmiş bir baş ve işaret parmağının hassasiyetiyle.

Jamie yere çömeldi, vücudunun alt yarısı artık uzun otların arasında gizlenmişti ve sadece başı yukarıda kalmıştı. Kendini inandırıcı hissettiği süre boyunca yerde kaldı ve başını çevirerek kaçmasına yardımcı olabileceğini umduğu mor ve mavinin belirgin kombinasyonunu aradı.

Rengârenk kır çiçeklerini gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve omzunun üzerinden hızlıca kontrol ederek, hâlâ alevlere bakan Lucas'a baktı ve hızlıca sağına doğru bir adım atarak bir avuç sapı kapıp kurtardı. Onları ön cebine tıktırıp ayağa kalktı ve Lucas dönüp ona doğru bağıırken boştaki eliyle kot pantolonunun aldı.

"Neden bu kadar uzun sürdü, kızım? Acele iyi olur."

"Olabildiğince hızlı hareket ediyorum," diye bağırdı Jamie. "Burada işimi hiç kolaylaştırmadınız."

"Şikayet etmeyi bırak ve harekete geç, kızım. Seni burada ateşin yanında istiyorum, böylece sana daha yakından göz kulak olabilirim. Orası bir kömür madeninden daha karanlık ve zamanımı neyin peşinde olabileceğini merak ederek geçirmek istemiyorum."

Jamie çılgınca kot pantolonunun düğmesiyle boğuştu ve sonunda Lucas ayağa kalkıp ağaca doğru ilerlerken düğmeyi yeniden ilikledi.

"Yahni neredeyse hazır," diye homurdanarak ipleri çözdü ve Jamie'yi ateşe doğru götürdü. "Şuraya otur," diye emretti, ateşin karşı ucunda ters dönmüş bir kütüğü işaret ederek. Ortada, kor halindeki kömürlerin üzerine yerleştirilmiş kararmış bir tencere duruyordu, buharlı kapağın köşelerinden tatlı bir havuç ve patates kokusu yayılıyordu.

Lucas kalın, nasırlı parmaklarıyla kaldırdı, beyaz, sıcak dökme demirden korunmaya gerek duymadı ve kokusu ağzını sulandırdı. Gözlerini kapatıp düşüncelerine yeniden odaklandı ve kaçmaya duyduğu açlığın iştahından daha önemli olduğunu kendine hatırlattı. Karşısında oturan iri adam cazip yahniyi karıştırırken başını eğdi ve yorgun numarası yaptı.

"Sen olduğun yerde kal," diye emretti Lucas, ayağa kalkıp yavaşça atına doğru ilerlerken. Eyer çantasında bir şey arıyor gibi görünüyordu ve bunu yapmakta zorlanıyordu. Fırsatını bulan Jamie öne doğru eğildi ve gözlerini Lucas'ın sırtında sabit tutarak

Sağ elini cebine soktu, tedarik ettiği çiçeklerden bir demet çıkardı ve onları fokurdayan kazana attı.

Lucas aradığı şeyi bulup ateşin yanındaki yerine döndüğünde Jamie'nin kalbi hızla çarpıyordu, umarım o yokken Jamie'nin ne yaptığından haberi yoktur. Şimdiye kadar fişkıran sıvı küçük çiçekleri ve ince sapları yutmuş, yüzeyde kalanlar da buharlı sis tarafından gizlenmişti. Lucas büyük avuçlarının içinde iki küçük kase ve kaşık çıkardı. Canavar pençelerinin arasında çocuk oyuncağı gibi duruyorlardı.

Lucas kâselerden birini toprağın üzerine bıraktı ve tencereden kaşık kaşık yahni almaya başladı. Son bir buğulama işleminden sonra, dolu kâseyi yere bıraktı ve boş kâseyi alarak tekrar dağınık bir şekilde işleme başladı.

"Aç değilim," diye açıkladı Jamie. "Benim payımı alabilirsin."

"Nasıl istersen," dedi Lucas huysuzca, fazladan kaşığı ve kâseyi yere bırakıp kendi kâsesine yumuldu. "Yalnızca olacağın zaman gelip bana ağlama," diye ekledi, yahniyle ıslanmış sakalının üstündeki oyuk ağzından lokmalar alırken ona şüpheyle bakarak.

Soğuk bir rüzgâr kampın içinden geçti ve Jamie kollarının titrediğini hissetti. Uzaktaki tepelerden uzun, alçak bir gümbürtü duyuldu ve gökyüzünü aydınlatacak bir şimşek çakması için başını kaldırdı.

Jamie ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama sıcaklıktaki düşüşe bakarak gece yarısına yaklaştıklarını tahmin etti. Midesi öfkeyle gurulduyor ve ona yemek yemeyi reddettiğini hatırlatıyordu. Sönmekte olan ateşin karşısında oturmuş, sadece insan kılığına girmiş bir dev olarak tanımlayabileceği şeyin secde halindeki formuna bakıyordu. Yağmur çiselemeye başlamıştı ve kızgın kömürlerden yükselen küçük dumanların Lucas'ı ininde uyuyan ejderhanın olduğu kısma sürüklediğini fark etti.

Buz gibi yağmur damlaları tenine çarpıyor ve zihnini uyanık tutuyordu. Başını kaldırıp bir dakikalığına gözlerini kapadığında, unutmak için çok uğraştığı o güne geri döndü. Babasının cenazesinin olduğu gün yağmur yağmış ve tüm konuklar çiftlik evine kaçarak onu, Emily'yi ve bebek Finlay'ı çamurlu mezarın başında yalnız bırakmıştı. Tıpkı şimdiki gibi, o zaman da kendini kapana kısılmış hissetmiş, içinde bulunduğu koşulları ve gerçekliği değiştirememişti. Ve şimdi, o zaman olduğu gibi, babası ona yardım etmek için burada değildi.

Günüm nasıl bu kadar kötü geçti? Jamie şaşkınlık içinde düşündü. En azından minnettar olması gereken bir şey vardı, diye kendini ikna etmeye çalıştı, kendisini esir alan kişide herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etti ve göğsü inip kalkmaya devam edince kendini şaşırtıcı bir şekilde rahatlamış buldu. Larkspur'un onun üzerinde nasıl bir etkisi olacağından pek emin değildi... Geçmişte bazı sığırları ne kadar hasta ettiğini görmüştü sadece.

Jamie, babasının onu hamile inekleri kontrol etmeye bir bahar gününü düşündü. Onunla birlikte ata binmiş, eyerin ön tarafına oturmuş, babası da kollarını onun küçük omuzlarına dolayarak atı yönlendirmişti.

Güzel, ılık bir sabahtı ve Jamie hafta sonu olduğu ve okula gitmesi gerekmediği için çok mutlu olduğunu hatırlıyordu. Babasıyla birlikte Bandit'in sırtına binmek şimdiye kadar hissettiği en özgür duyguydu ve etrafındaki büyük gökyüzü ülkesi her zaman olmak isteyeceğini bildiği yerd.

Çok geçmeden, sürünün geri kalanından küçük bir sığır grubuna doğru ilerlediler ve yaklaştıkça Jamie, karşılarına çıkan rahatsız edici manzarayı hatırladı.

İki düve yan yatmış, felç olmuş, şişmiş ve acı içinde inliyordu. Babası atının sırtından atlayıp ikisinin arasına diz çökerken Jamie'ye olduğu yerde kalmasını söyledi. Jamie, babasının ellerini nazikçe şişmiş karınlarına koymasını, geniş avuçlarını nazikçe aşağıya ve genişlemiş deri üzerine bastırmasını izledi. Jamie onların sıkıntısının babasının ciddi bakışlarına yansıdığını görebiliyordu ve yüz hatlarında beliren bir irkilme, onun da en az onlar kadar belirgin bir şekilde hissettiği ortak bir acıyı gösteriyordu.

Jamie aygırın sırtına atladı ve yeni binicisinden emin olamayacağını çok iyi bildiği için hemen dizginleri tuttu. Aygır iki arka ayağının üzerine geçici olarak kalktı ama sadece bir saniyeliğine, sonra hemen dört ayağının üzerine geri indi. Yorgun bineğin toplayabildiği tek direnç utangaç bir kişnemeydi ve Jamie onu ağaçtan uzaklaştırmakta pek zorlanmadı. Topuklarına sertçe vurarak onu bir dönüşe ikna etti. Acelesinden ateşe doğru dönüp bakmadı bile.

Başardı. Artık özgürdü. Ama sonra bir silah sesi duyuldu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuz Üçüncü Bölüm

*Silver Creek, Colorado Yaz,
1891*

Conor ve amcası çiftliğin kapısından çıkıp doğuya, Rattle Creek Çiftliği'ne doğru at sürerken hafif bir sağanak başlamıştı. Elleri bağlı olan yaşlı adamın dar gövdesi eyerin ön tarafında sarsıcı bir şekilde inip kalkıyordu ve Conor onun rahatsızlığını düşündükçe memnun oluyordu. At, Sinclair'lerin çiftliğini geçmek için normalde gereken sürenin yarısı kadar bir sürede mesafeyi kat etti ve tam bunu yaptıkları sırada, uzaktaki bir silah sesinin patlama sesi gece havasında yankılandı.

Conor'ın göğsü hızla inip kalkmaya başladı, korkularının ağırlığı onu boğmakla tehdit ediyordu. Kalbi göğüs kafesine çarpıyor, atının toynaklarının toprağa vuruş ritmi ve artan paniğiyle eşleşerek vücudunda yankılanan gök gürültüsü gibi bir vuruş yapıyordu. Yanaklarının karıncalanmasına neden olan gibi havayı hissedebiliyordu ama düşen sıcaklığa rağmen göğsünde inanılmaz bir ateş yanıyordu.

"Hyaa, hyaa!" diye seslendi, atını şiddetli bir dörtnala kaldırdı ve açık çiftlik evi kapılarından geçip süt sağım kulübesinin yanından hızla geçerken arkalarından her yöne toprak parçaları fırlattı. İnce bir sis otlakları gri bir örtüyle kaplamıştı. Conor'ı bir korku hissi sarmıştı ama kaybedecek zamanı yoktu ve o ana, bir sonrakine ve sonrakine odaklandı. Hiçbir planı yoktu, sadece onu bulmak ve hayatta olduğunu bilmek için acil ve umutsuz bir ihtiyacı vardı.

Setin yanından dörtnala geçerlerken, ağaç korusunun karanlık şekli görüş alanına girdi. Conor'ın aklı ancak o zaman onlara ulaştığında ne yapması gerektiğine döndü. Son ana kadar kendini gizlemenin ne kadar önemli olduğunu bildiğinden, tereddütle hızlarını yavaşlattı. Düzgün bir tırıs geçtiklerinde Conor soğukkanlılığını yeniden kazandı ve nefesini yavaşlattı.

"Yanında kaç tane silah var?"

Conor'ın sözleri sessizlikle karşılandı ve dizginleri çekerek atın aniden durmasını sağladı. Hızla aşağı atladı ve amcasını kabaca aşağı çekerek attan birkaç metre uzağa sürükledi. Gömleğinin ense kısmından tutarak onu yerden kolayca kaldırdı ve Conor'ın bembeyaz bakışları korku dolu iki gözle karşılaştı.

"Eğer ona zarar *verirse*, seni öldürürüm... Kaç silah var?"

"Sanırım sadece bir tane," diye kekeledi amcası, gözlerinin akı karanlıkta neredeyse ışıldıyordu.

"Eğer bana yalan , yaşlı adam, bunu yaptığına pişman olacaksın."

"Bir dakika bekle evlat. Sadece atlarını tut," diye fısıldayarak yalvardı Reginald, Conor atını son düzlükte yaya olarak götürürken onu çekiştiriyordu. "Aceleci olmaya gerek yok."

Conor olduğu yerde durdu ve darmadağınık amcasına döndü, yaşlı adamın pörsümüştü bakışlarından açık ve net bir çaresizlik yayılıyordu.

"Merak etme, henüz seni vurmayı planlamıyorum. Önce Lucas'la ilgileneceğim," diye hırladı Conor, tehditlerinin işe yaradığını görüyordu.

"Hayır, hayır, beni dinle evlat. Yardım edebilirim. Lucas bir pislik kadar aptal olabilir ama Colorado Nehri'nin bu yakasındaki en keskin nişancıdır. Eğer oraya silahlarla gidersen, sonu hiç kimse için iyi olmaz, evlat. Sen kendini ve karını tehlikeye atmadan önce ben gidip durumu yatıştırırım."

Zaman ilerliyordu ve Conor'ın sabrı tükenmek üzereydi. Eğer bir şansı olacaksa Lucas'ın fazla şüphelenmemesine ve her şeyin hâlâ plana uygun gittiğine inanmasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"İkna edici olsan iyi edersin ihtiyar," diye hırladı. "Bütün zaman boyunca nişan alacağım. Eğer senden en ufak bir kıpırtı duyarsam ya da görürsem, güneşin doğuşunu göremeyeceksin."

Conor kot pantolonunun ön cebinden küçük bir çakı çıkardı ve amcasının bileklerinin altındaki düğümü kesti. Yaşlı adam minnettarlıkla başını salladı ve gömleğini düzelttikten sonra yeğenine bir kez daha başını sallayarak kemerinin arkasından çıkardığı tabancaya dikkat çekti. Derin bir nefes alarak çalılıklara doğru ilerledi, korunun arkasına ulaşana kadar Conor'ı yakından takip etti, uzun meşelerin arasından bir ateşin dumanı görünüyordu.

Conor gözden kaybolacak kadar uzakta duruyordu ama yine de gözlerini amcasından ayırmayacak kadar yakındı. Reginald karanlıkta salına salına ilerlerken bir melodi ısılık çalmaya başladı. Ayaklarının altından gelen çıtırtı sesi, kampa varmak üzere olduğunun açık bir göstergesiydi ve Conor nefesini tutarak onun cevabını bekledi.

"Selam millet!" diye neşeyle bağırdı amcası, ateşin ışığına doğru yürürken. "Ne kadar rahat görünüyor değil mi?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye gürledi derin ve öfkeli bir ses.

"Ne demek istiyorsun? Doğru zaman geldiğinde seni almaya geleceğimi söylemiştim. I-"

"Hayır, söylemediniz," diye araya girdi diğer adam şüpheyile. "Onu yarın geri getirmemi söylemiştiniz."

Jamie'nin varlığından söz edilince Conor'ın kalp atışları hızlandı ve boynunda çarpıntı hissetti.

"Ne oldu Lucas? Hiç iyi görünmüyorsun," dedi Reginald gerçek bir endişeyle. "Bir köpek kadar hasta görünüyorsun."

"Kendimi ısınmış ölüm gibi hissediyorum," diye cevap verdi Lucas. "Üstelik bu seferki tam bir baş belası oldu. Ondan ve senin bu aptalca planından bıktım artık. Paramı ver de gideyim artık."

Conor kendini durduramayarak bir adım daha yaklaştı. Jamie'yi görmesi ve onun iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ağaçların arasındaki bir aralıktan, kalın bir kütüğün üzerinde kambur kambur oturan, yüzü çarşaf gibi bembeyaz ve alnı terden sırılsıklam olmuş iri yarı bir adam gördü.

Conor'ı dehşete düşüren şey, Jamie'nin adamın yanında yan yatmış, kolları ve bacakları arkadan bağlanmış, başının etrafına bir eşarp sarılmış ve ağzı kapatılmış olmasıydı. Göğsündeki çarpıntı hafifledi ve kambur omuzları aşağı indi. Ancak Conor'ın korkuları ne kadar çabuk hafiflediyse, dizginlenemeyen öfkesi de o kadar çabuk yüzeye çıktı ve kendini daha fazla durduramayarak bacaklarının ileri doğru itildiğini hissetti. Tam o sırada amcası konuştu.

"Planlarda bir değişiklik oldu. Görünüşe bakılırsa, küçük Jamie pek iyi bir arkadaş olmamış, bu yüzden güneş doğmaya başlar başlamaz yola çıkacağımızı duymaktan mutlu olacağınıza eminim. İzin verin onu şimdi elinizden alayım, paranızı da sabah getiririm," diye duyurdu.

"Ne demek istiyorsun, sabah mı?" Lucas homurdanarak ayağa kalktı ama bunu yaparken tehlikeli bir şekilde yana doğru yalpaladı. "Ben benim olanı alana kadar bu baş belasını alamayacaksın."

İri yarı adam öne doğru eğilip geçirirken sol eliyle karnını tuttu ve acı içinde şişmiş midesini sıktı. Berbat bir görüntüsü vardı ve her geçen saniye daha da kötüleşiyordu. Sağ elinde bir tabanca tutuyordu, gümüş renkli namlusu tam karşıya bakıyordu ve silahlı adamın baş döndürücü hareketleriyle bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Conor, silahı çılgınca her yöne savururken yaptığı hareketten ürperdi.

Reginald, "Sanırım orada oturmalısın, ortak," diye açıkladı. "Endişelenmene hiç gerek yok. Her şey kontrol altında."

"İşte bu!" Lucas böğürdü, öne doğru tökezleyerek Jamie'nin görüş alanını kapatırken kolunu dışarı doğru savurdu. "Kaçmaya çalıştı. Bu cehennem kedisinin kaçmadığından emin olmak için neredeyse atımı vuruyordum!"

Conor'ın öfkesi kabarmak üzereydi ve vahşiye doğru koşmamak için kendini zor tuttu ama onun öfke görebiliyordu ve kendini göstermesi sadece potansiyel kaosu artıracaktı. Akıllıca düşünmeli ve Jamie'ye fark ettirmeden ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı, bu yüzden yavaşça ağaç sırasının arkasına doğru ilerledi ve amcasının harekete geçecek kadar yaklaşıp kadar olayları kontrol altında tutabilmesi için dua etti.

Yaşlı adam ses tonunun şaşırtıcı derecede şakacı olduğunu belirterek, "Bu kız gerçekten de çok ateşli," dedi. "Baş belası olduysa özür dilerim ama bu iş için doğru adam olduğunu biliyordum."

İnce sis hafif bir sağanağa dönüşmüştü ve Conor bunun nemlendirici etkisi için minnettardı. Çalılıkların arasından hızla ama usulca ilerledi ve kısa süre sonra ateşin yanındaki iki figürün arkasına doğru sürünerek ilerledi. Amcasının silueti karşılarında duruyordu ve Lucas hâlâ ayaktaydı, belli ki bükülen bacaklarının üzerinde ağırlığını korumak için mücadele ediyordu.

Boynundan aşağı ter akarken jöle dağı gibi sallanıyordu ve sakalı terle birlikte parlıyordu. *Akbaba yemi gibi görünüyor*, diye düşündü Conor, bunun zaten içinde bulundukları tehlikeli duruma engel değil, yardımcı olmasını umarak.

Conor'ın amcası temkinli bir şekilde birkaç adım öne çıkmış ve ellerini havaya kaldırarak devî rahatlatmaya çalışıyordu. Conor yaşlı adamın duruşundan, sesi güvenle çınlsa da vücudunun kaçmak istediğini anlayabiliyordu.

Reginald, Lucas'a eliyle işaret ederek, "Haydi, otur artık ortak," dedi. "Yoksa ateşin içine düşeceksin."

Sanki bir işaretmiş gibi, Lucas geriye doğru sendeledi ve bir iniltiyle kütüğün üzerine yığıldı, şiddetli bir öğürme dalgasıyla acı içinde öne doğru yalpaladı

vücudunu ele geçirdi. Conor silahın hâlâ elinde olup olmadığını anlayamıyordu ama şimdilik tamamen meşgul olduğunu görünce çakıyı çıkardı ve ileriye doğru ilerleyerek kalan mesafeyi dört ayak üzerinde kat etti ve elini nazikçe Jamie'nin sırtının alt kısmına koydu, vücudunun dokunuşuyla sıçradığını hissetti ve buna karşılık olarak ona güven verici bir vuruş yaptı.

Yanındaki adam öğürmeye devam etti, karnı şişmiş ve başı acıyla öne eğilmişti. Conor keskin bıçağıyla ipi keserek önce ayak bileklerindeki bağları çözdü, sonra da arkasındaki düğüme doğru ilerledi. Bu düğüm ilkinden daha sıkıydı; bilekleri fena halde morarmıştı ve kaba ipin derisini kestiği yerlerde kaba görünümlü çizikler görülüyordu. Conor elinden geldiğince nazik olmaya çalıştı ama zamanın daraldığını biliyordu.

Yıpranan son kordonu da kestikten sonra kadın serbest kaldı. Conor elini yavaşça kadının kalçalarının sağ tarafına götürdü ve nazik ama kasıtlı bir niyetle beline bastırarak onu hafifçe sol tarafına doğru itti. Başını yavaşça Lucas'ın yanından çevirdi ve bakışlarını onun arkasına kaydırды. O bunu yaparken Conor silahının kılıfını çıkararak Lucas'ın eğilmiş gövdesinin arkasına doğrulttu. Jamie'nin gözlerinin içine bakarak, "Kaç!" diye .

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Otuz Dördüncü Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Yaz, 1891

Zemin kaygandı ve Jamie botunun yumuşak topraktaki tutuşunu kaybettiğini hissederek ileri doğru tökezledi, şişmiş elleriyle kendini tam zamanında yakaladı. Her bir parmak ucuna hayat geri dönerken keskin bir karıncalanma hissi avuçlarında yukarı ve aşağı doğru ilerledi. Ayağa kalktı ve kirle kaplı kollarına baktı, taze kanın sıcaklığı damarlarından akarken yumruklarını açıp kapattı.

Bileklerinde derin, mor izler vardı ve sol başparmağını sağ elindeki yanık izlerinin üzerine sürdü. Zaman yavaşlamış gibiydi ama aslında Conor'ın gözlerindeki rahatlığı ve kaçtığına ona ne olacağını bilememenin verdiği dehşeti hissettiğinden beri sadece birkaç dakika geçmişti. Ama yüksek bir patlama sesi ve ardından bir başkası havada patlamadan önce düşünecek zamanı bile olmamıştı.

Jamie panik içinde dönüp sese doğru koşmaya başladı ama Conor'ın ona koşmasını söylerkenki yüzünün görüntüsü bir adım daha atmasını engelledi. İçinden gelen koşmama dürtüsünü bastırarak arkasını döndü ve çiftlik evine doğru gittiğini umduğu yöne doğru ilerledi.

Yıldızlar neredeyse görünmüyordu ve ayın ışığı kalın bulutları zar zor delip geçiyordu. Baktığı her yerdeki çarpık şekiller yönünü kaybetmesine neden oluyor, odaklanmasının ve aklını kullanmasının giderek zorlaştığını hissediyordu. Yağmur ve zifiri karanlık gökyüzü arasında Jamie sadece içgüdülerine güveniyordu.

Gözleri yaşlarla ve onları sildi, soğuk gece havasında uzun koşu için kendini çelikleştirdi. Dudakları soğuktan karıncalandı ve kendini koşmaya zorladı, kalın ot tutamlarının üzerinde tökezleyerek, kollarıyla

ince, pamuklu gömleğinin etrafına sarılmıştı. Hızlı kalp atışları eşliğinde bacaklarını hareket ettirerek güçlü bir tempo tutturdu.

Tam o sırada gözleri uzakta bir ışık fısıltısına takıldı. Bunun sadece kafasının içinde olup olmadığını, gerçek olmayan bir yardımın umutlu bir hayali olup olmadığını anlamaya çalışırken kalbi ve bacakları durdu. Ama durup karanlığa bakarken, ışık kasvetin içinde daha da netleşti ve çevresindeki karanlığı aydınlatan iki ateşli gözün parıltısına doğru koştu.

"Alo!?" Sallanan fener alevlerinin titreşimi odak noktasına geldiğinde Jamie bağırdı ve göğsünü belli belirsiz bir rahatlama kapladı. "Lütfen! Yardıma ihtiyacımız var!" diye bağırdı. "Kocam tehlikede!"

"Jamie, sen misin?" diye seslendi sıcak, tanıdık bir ses ve yardımına gelenin kim olduğunu hemen anladı.

"Evet, benim, Bay Sinclair! Lütfen, acele etmeliyiz!"

"Yaklaş, çocuk! Her yerde seni arıyorduk. Ver elini bana!"

Jamie kolunu uzattı ve güçlü bir kavrama onu yerden kaldırdı. Kollarını onun sırtına dolayarak başını sağa çevirdi ve doğrudan Şerif Myers'ın gözlerinin içine baktı.

"Ne oldu Jamie? Bunun Conor'un amcasıyla bir ilgisi var mı?"

"Evet, ama açıklayacak zamanımız yok! Hemen ona geri dönmeliyiz!" diye ısrar etti. "Sanırım biri vuruldu."

Jamie'yi rahatlatmak için yakınlardaki dumana doğru dört nala koştular ve bariz tehlikeye rağmen iki adam aceleyle yaklaşmakta tereddüt etmedi. Şerif Myers önden gitti ve küçük ateş görüldüğünde bağırdı.

"Ben Silver Creek şerifiyim ve size silahlarınızı indirmenizi ve ellerinizi kaldırmanızı emrediyorum!"

Bay Sinclair biraz geride durmuş, bundan sonra ne bekleyip dinliyordu ama Jamie daha fazla yerinde duramadı ve şerif cevap vermeyince atından inerek etrafta bir mücadele belirtisi aramaya başladı.

"Jamie! Kımıldama!" Bay Sinclair bağırdı ama sesi sessizliğin içinde sadece yankılandı.

"Neredeler?!" Jamie bağırdı. "Conor! Ben buradayım! Bana nerede olduğunu söyle!"

Korunun batı ucundan bir inilti geldi ve Jamie yaşlı meşelere doğru koştu, şerif ve Bay Sinclair at sırtında hızla ona yetiştiler.

"Conor!" Jamie bağırdı, kaotik sahneyi gördüğünde gözleri dehşet içinde açıldı.

Conor gevşek bir kaya yığınının yanında yatıyordu, sol gözünün üstündeki büyük yarıktan başı kanıyordu ve sol ayağı doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Kendine yeni geldiği belliydi ve başını kaldırıp şaşkınlıkla etrafına bakındı. Birkaç metre ötede amcası yatıyordu, yüzü toprağa gömülmüştü. Gömleğinin arkası kıpkırmızı bir çiçekle ıslanmıştı ve vücudu hareketsizdi.

İnilti deva devam etti ve kaynağın Lucas olduğı anlaşıldı; bir ağacın kalın kökleri arasında yan yatmış, bacaklarını göğsüne doğru çekmiş ve kollarını sıkıca sarılmıştı. Bu etki ürkütücüydü, devasa, çaresiz bir bebeğı andırıyordu. Tabancası birkaç santim uzağında duruyordu ama artık onu kullanabilecek durumda olmadığı açıktı.

Dudaklarında oksijensiz kalmış bir bedenın karakteristik mor rengi vardı ve solunumu yavaş ve sığdı. Zehir açıkça işe yaramıştı,

Jamie düşündü, ama Reginald için çok geç olmuştu.

Jamie Conor'ın yanına koştu ve başını kaldırarak her bir gözünün içine baktı ve göz bebeklerinin büyüklüğünü kontrol etti. Daha önce çiftlik işçileriyle pek çok sarsıntı yaşamıştı. Genç bir boğayı ya da alıngan bir anneyi üzdükten sonra genellikle daha kötü bir halde çıkarlardı ve göz bebeklerinin büyümesi ve konuşmanın kesilmesi gibi belirtilerin ne olduğunu bilirdi.

"Conor, beni duyabiliyor musun?" diye yalvardı. "Lütfen bir şey söyle ki iyi olduğunu bileyim."

Conor ona bakıp gülümsemeden önce birkaç kez daha yavaşça göz kırptı: "Ölmüş ve cennete gitmiş olmalıyım, çünkü kesinlikle bir meleğe benziyorsun."

Jamie başını adamın göğsüne yasladı ve derin bir oh çekti. "Ben melek değilim bayım ama karınız olduğumdan eminim. Şimdi seni kaldıralım. Başınızın temizlenmesi gerekiyor ve ayağınız da hiç hoş görünmüyor. Sanırım kırmış olabilirsin."

"Ben-ben dönüyordum-"

"Şimdi sus, konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Şu anda tek umursadığım seni bir doktora götürmek. Bay Sinclair! Atınıza ihtiyacım olacak," diye seslendi ve döndüğünde şerif Lucas'ın ellerini arkadan kelepçelerken onu Reginald'ın başında buldu.

İki saat sonra Jamie, odaya birinin girdiğini duyunca Silver Creek'in yerel hastane odasında Conor'ın yatağının başucundaki sandalyesinde döndü. Şerif Myers Conor'ın yatağına yaklaşırken ve Jamie'nin omzuna nazık bir el koydu. Conor sarsılmıştı ama uyanıktı.

"Aman, aman, ama ikinizi de sağ salim gördüğüme çok sevindim. Bir iki dakikalığına hepimizi endişelendirdiniz."

Dinlenmek için biraz zaman bulduklarında Jamie zihninin pek çok soruyla dolu olduğunu fark etti.

"Beni nasıl buldun Şerif? Nereye bakacağınızı nasıl bildiniz?"

Şerif Myers odanın köşesinden bir sandalye çekti ve Conor'ın yatağının dibine oturdu. "Emily'nin annesiydi; ilk silah sesini verandalarından duymuş. Gece kuşu olduğu için şanslıyız. Kocasını hemen yataktan kaldırdı ve olabildiğince çabuk bana gelmesini, bir şeylerin yolunda gitmediğini bildiğini söyledi. Sesin baraj yönünden geldiğinden emindi ve gün batımından sonra birinin oraya ateş etmesi hiç mantıklı gelmiyordu."

Şerif, Bay Sinclair'in gelişini hatırlayıp sadece hızlı düşünmenin ve hemen harekete geçmenin yatıştırabileceği türden bir aciliyetle ön kapısına vururken Jamie hayretle baktı. İkili dörtnala ana caddeye inmiş ve doğrudan Rattle Creek Çiftliği'ne yönelmişti. Evde kimseyi bulamayınca atlarını hızla baraja doğru sürdüler ve oradan iki el silah sesi daha duyup aramaya devam ettiler, bu kez Jamie'nin kaçtığı yola doğru.

"Jamie, sen kaçmaya çalışırken onun ne yaptığını bana anlatmanı istiyorum. Sen bu Lucas denen adamla birlikteyken neler olup bittiğine dair daha net bir resme ihtiyacımız var. Duruşma zamanı geldiğinde bu çok önemli olacak, bu yüzden bana ne kadar çok ayrıntı verebilersen o kadar iyi olur. Şu anda bunu yapmanın zor olduğunu biliyorum ama bana tam olarak neler olduğunu anlatabilir misin?"

Jamie kısa süre önce geçmiş olan zamanı yeniden yaşama fikrinden dehşete düşmüştü ama bunun yapılması gerektiğini biliyordu ve bununla ne kadar çabuk yüzleşirse yoluna o kadar çabuk devam edebilirdi. Başını Şerif Myers'tan çevirip Conor'a baktı ve onun bakışlarında güven ve güvence hissetti. Sonra da hatırlayabildiği her şeyi anlattı.

"Koşmaya başlayıp atına atladıktan sonra, gerçekten oradan kurtulduğumu düşündüm, ama atı korkuttuğumda uyanmış olmalı ve yeterince uzaklaşmadan hemen yanımda yere ateş etti ve at

beni savurdu. Zamanında kalkamadım. Beni yakaladı ve kampa kadar sürükledi. Ondan sonra çok sessizleşti. Sanırım onu çok kızdırdım. O zaman beni iyice bağladı." Jamie durakladı ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. Onu ipe bağlarken ve kirli eşarbyla zorla susturup ağzına tıkarken ve başının etrafına sıkıca bağlarken yaptığı hareketlerin sertliğini hatırlıyordu.

"Çok geçmeden karaçalı gerçekten etkisini gösterdi. Conor gelene kadar her şey kötü görünüyordu. Ona hayatımı borçluyum," diye bitirdi sözlerini, Conor'ın minnettarlıkla dolu berrak mavi gözlerinin içine bakarak.

Conor gözleri fal taşı gibi açılmış ve hâlâ şokun etkisindeyken uzanıp Jamie'nin elini tuttu ve dudaklarına götürüp nazik bir öpücük kondurdu. Conor'ın gözleri Jamie'nin gözlerinde kaldı ve Jamie parmak uçlarından kollarına, boynuna ve yanaklarına doğru bir karıncalanma hissetti.

"Teşekkür ederim Jamie," diye araya girdi Şerif Myers. "Bunu atlatmak çok zor olmalı. Onun cezasız kalmayacağından emin olacağım, sana söz veriyorum."

Jamie şerife başını salladı ve Conor'a dönmeden önce ona kısa, dostça bir gülümseme verdi.

Şerif, "Bundan sonra ne olduğunu bize anlatabilecek misin Conor?" diye sordu.

Jamie, Conor'ın elini sıktı ve nefes alış verişini yavaşlatarak kendini bundan sonra olacıklara hazırladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Beş

Silver Creek Hastanesi

Yaz, 1891

Conor hastane yatağında oturuyordu, Jamie de yanındaydı. Oraya nasıl geldiğini tam olarak hatırlayamıyordu ama her şey bittiği ve Jamie güvende olduğu için çok minnettardı. Son on iki saat hayatının en duygusal anlarıydı ve bu kadına olan aşkı konusunda ikna edilmeye ihtiyacı varsa bile artık kesinlikle yoktu. Küçük, sıcak elleri onunkilerin içindeydi ve bundan sonra ne olursa olsun onsuz yüzleşemeyeceğini biliyordu.

Şerif Myers hastane yatağının başucundaki sandalyesinde sabırla oturmuş, Conor'ın başlamasını bekliyordu.

"Kendime geldiğimde her şey bulanık ve düzensizdi ama buraya geldiğimden beri her şey aklıma geliyor... Gerçek olduğuna hala inanamıyorum."

Conor dikkatle Jamie'nin yüzüne baktı, gözlerinin şeklini inceledi ve sıcaklığını içine çekti. Her şey uzun, dolambaçlı bir kâbus gibi gelmişti ve her şeyin nasıl sona erdiğinin şokunu hâlâ yaşıyordu. Göğsünde bir hüznün ağırlaştığını hissetti ama Jamie'nin yüzündeki dehşeti hatırladığında, amcasına duyduğu tanıdık bir öfke, hissetmesine izin verdiği acıma duygusunun yerini aldı.

Şerif Myers araya girerek, "Kampa vardığınız andan itibaren başlayın," dedi ve onu şimdiki konumuna geri getirdi. "Jamie'nin kaçmasına yardım ettikten sonra ne oldu?"

"Babamın tabancasını Lucas'ın sırtına doğrultmuştum. O kadar kötü durumdaydı ki, sonuçlarını ateş başlayabileceğinden endişelendim."

"Peki amcan bu noktada ne yapıyordu?"

En iyisi geri kalanını atlatalım ve sen de biraz dinlen."

"Sana biraz su getireyim," diye ısrar etti Jamie, yatağının diğer tarafındaki küçük leğene doğru yürüdü ve soğuk bardağı ona uzattı. Büyük bir yudum aldı ve soğuk sıvının boğazından aşağı kaydığını ve kuru dudaklarının nemlendiğini hissetti.

"Teşekkür ederim," dedi Jamie'ye gülümseyerek. "Yani... Bir elimle Lucas'ı ağaca yaklaştıırken diğer elimle tabancayı sırtına dayamakla meşguldüm. Amcam onu önden bırakmış, bileklerini bağlamak için ipi ağacın gövdesine bağlıyordu ama dikkati dağıldığı için Lucas beni geriye doğru itti ve kaburgalarımın dirsek attı. Sanırım ikinci bir nefes almış olmalıydı, çünkü nefesimi toplamam için geçen saniyede sağıma doğru hamle yaptı ve kendini yere atarak silahı tekmelediğini yere doğru savruldu."

Conor, Şerif Myers'tan Jamie'nin yüzüne baktı ve onun anlattıkları karşısında gözlerinin dehşet içinde açıldığını gördü.

"Reginald o zaman ne yaptı?" Şerif Myers sordu. "Ona doğru koştu ve bana onu vurmamı söyledi."

"Peki ya sen?"

"Denedim ama Lucas kendini başka bir ağacın arkasına çekmişti ve benim kurşunum da onun yerine ağacın gövdesine isabet etti. Her şey çok hızlı oldu. Bir an, dalların arasından bana bakan ona bakıyordum; sonra, amcam beni geri iterken bir patlama sesi duydum ve düşüp başımı kayaya çarptım. Kendime geldiğimde Jamie oradaydı ve amcam ölmüştü."

"Yanlış anladıysam özür dilerim Conor, ama kurşunu senin yerine bilerek amcanın yediğini mi söylüyorsun?" Şerif Myers inanamayarak sordu.

"Evet, olduğuna inanıyorum."

Conor, amcasının fedakârlığını kabul eden Jamie'nin yüzüne yansıyan şaşkınlığı gördü. Yaşlı adamın birini, özellikle de nefret ettiğini iddia ettiği ağabeyinin oğlunu kurtarmak için kendini tehlikeye atacağını milyon yıl düşünse aklına getirmezdi.

"İkinize de teşekkür ederim. Şimdi biraz dinlenmeniz için sizi yalnız bırakayım. Birkaç gün içinde mahkemenin sonucunu size bildirmek için geleceğim. Lucas'ın memleketi Wyoming'deki Casper'a geri gönderileceğini düşünüyorum ve sizi temin ederim ki o adamı bir daha görme konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak."

"Teşekkür ederim Şerif," dedi Conor.

Şerif şapkasını çıkarıp sessizce oradan ayrıldı ve Jamie ile Conor'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Conor ölü uykusuna daldı ve saatler sonra güneş çoktan gökyüzünde yükselmişken uyandı. Jamie yanındaki sandalyeye uzanmış, yüzünde huzurlu bir ifadeyle usulca nefes alıp veriyordu. Conor onu uyandırmaya cesaret edemedi. Ayrıca, kırılan ayak bileği için doktorun verdiği ağrı kesiciler zihnini rüya gibi bir durumda tutuyordu, o kadar ki uyanık olup olmadığından bile emin değildi.

Yinelenen konuşmaların parçaları vicdanında titreşiyordu. Aylar önce amcasıyla ilk kez karşılaştığında, affedilmesi ve anlayış göstermesi için yalvardığında onunla yaptığı konuşma; yaşlı adam kardeşininkiyle kıyaslandığında kendi hayatının adaletsizliğini anlatırken katlanmak zorunda kaldığı monolog. Amcasının zamanla iltihaplanmasına ve büyümesine izin verdiği acı, onu başkalarının merhametine öylesine güvenmekle doldurmuştu ki Conor, bunca yıl kendisiyle yaşamayı nasıl başardığını merak etti. Belki o da mücadele etmişti.

"Günaydın kocacığım," diye fısıldadı Jamie ve başını kaldırdığında onun gülümseyen yüzüyle karşılaştı. "Düşünceleriniz için bir peni?"

Conor utangaç bir tavırla, "Sadece amcamı düşünüyordum," diye cevap verdi. "Yaşlı adama daha fazla zaman ayırmamam gerektiğini biliyorum ama benim için yaptıklarını edemiyorum."

Conor sinirli bir cevap bekliyordu, bu yüzden sözleri onu hazırlıksız yakaladı.

"Yaptığı şey için her zaman minnettar olacağım... buna o sebep olmuş olsa da. Unutma Conor, zayıflar asla affedemez. Affetmek güçlülerin özelliğidir. Amcan gerçekten kusurlu bir adam olabilir, ama iş başa düştüğünde, sonunda neyin en önemli olduğunu biliyordu."

Conor Jamie'ye hayranlıkla baktı. Bir kez daha ne kadar özel bir insan olduğunu gösteriyordu. Bu adam ona yanlış yapmıştı; hayatını tehlikeye atmış ve çoğu kişinin affedilemez diyeceği bir şey yapmıştı ama babasının ona aşıladığı güç her zamanki gibi sağlamdı. Bu kovboy kız hem çok sert hem de çok şefkatliydi.

"Sen gerçekten bir harikasin, bunu biliyor musun Jamie?"

Conor'ın kalbi, kızın dudaklarındaki tatlı gülümseme ve yanaklarındaki allık karşısında hızla çarptı.

"Yarın çiftliğe döndüğümüzde ve ayak bileğin iyileşene kadar içeride kalacağın zaman bunu hatırlasan iyi olur. Senden şikayet duymak istemiyorum, duydun mu?"

Conor, Jamie'nin annesinin koltuğunda surat asışını, ayağının kalınca sargılı oluşunu ve sabrının tükenişini hatırlayınca güldü.

"Beni şikâyet ederken bulamayacaksın," diye cevap verdi, beline uzanıp onu yatağa yaklaştırarak. "Ayrıca, ev yemeklerinden biraz daha yemek için sabırsızlanıyorum."

Ertesi gün doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve Tom ile Jamie, Conor'ı eve götürmek için arabayla hastaneye geldiler. Ayrıldığı için mutluydu ve iyileşip tekrar dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Birkaç gün öncesinin çılgınlığı geride kalmış olsa da, aklı şimdiki duruma dönmüştü ve her ne kadar bu durumdan en uzak olması gerektiğini bilse de

Aklı Billy ve atlarıyla ilişkilerinin ne durumda olduğu konusunda endişeleniyordu.

Callahan Çiftliği'ne dönüş yolculuğu hem gerçek hem de mecazi anlamda rahat bir nefes aldırdı. Jamie olabildiğince mutlu görünüyordu ve neşesi bulaşıcıydı. Conor kendini canlanırken buldu ve hayatı ve geleceğı için inanılmaz derecede şanslı hissediyordu. Son sağanaklar otlakları yeşillendirmişti ve etraflarındaki heyecanlı cıvıltılar, yağmurla ıslanmış toprağın yüzeyine itilen kurtçukların ve solucanların varlığına işaret ediyordu. Sert bir rüzgâr parlak güneş ışığını yumuşatıyor ve taze inek gübresinin keskin kokusu Conor'a kendini rahat ve canlı hissettiriyordu.

Tom arabanın arkasından, "Eve dönmen iyi oldu," dedi. "Jamie son yirmi dört saattir bir saniye bile yerinde oturmadı. Yaşadığınız onca şeyden sonra nasıl bu kadar enerjik olabiliyor bilmiyorum."

Conor sürücü koltuğundaki Jamie'ye baktı, Tom'un az önce ona söylediklerinden habersizdi. Yüzü ıslı ıslıldı ve Conor onun bu kadar enerjik görünmesine şaşırdı.

"Neyin peşindesin Jamie?" diye sordu kuşkuyla.

"Yakında göreceksin," diye cevap verdi ona gülümseyerek ve arkasını dönerek.

Toprak yolun son virajını döndüler ve çiftliğin girişinde durdular. Conor'ın dikkatini ilk çeken kişnemeler, takırtılar ve kişnemeler oldu ve Tom çit kapısını açmak için aşağı atladığında Conor sorgulayan bir bakışla Jamie'ye döndü. Tom kapıyı açtı ve Jamie dizginleri hafifçe çekerek atları çiftlik yolundan geçirdi.

Çiftlik evine doğru at sürerlerken Conor'ı Callahan Çiftliği'nin üç padokunda otlayan ve oynayan altmıştan fazla safkan at sürüsü karşıladı.

"Bütün bunları nasıl yaptın?" Conor şaşkınlık içinde sordu.

"Sürpriz!" Jamie cevap verdi.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Jamie, Conor'ın tarladaki tüm atları gördüğünde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini asla unutamayacaktı. Birlikte geçirecekleri yeni hayatlarında bu adımın ne kadar önemli olduğunu bildiği için kendini hiç olmadığı kadar gururlu hissediyordu.

Conor'ın hastaneye kaldırılmasını takip eden saatlerde Jamie Şerif Myers ile konuştu ve Şerif Myers da ertesi sabah ilk iş olarak Billy ile konuştu. Billy'nin atları Callahan Çiftliği'ne taşınmasıyla ilgili her şeyin devam edeceğinden emin olmak istiyordu. Sadece fazladan bir güne ihtiyaçları vardı. Olanların bunu ellerinden almasına izin veremezdi.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Şerif Myers çatık kaşlarında belirgin bir endişeyle sormuştu.

"Gün gibi eminim, Şerif Myers. Bu konuda desteğinize ihtiyacım var. Gerçekten ihtiyacım var. Bunun hala işe yarayabileceğini biliyorum. Ben, Tom ve çiftlik çalışanları bunu başarabiliriz, sadece Billy'ye her şeyin yolunda olduğuna ve endişelenecek bir şey olmadığına dair güvence vermene ihtiyacım var."

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsunuz," diye kabul etti şerif.

Ertesi sabah Billy ve atları gün doğarken geldiler ve öğleye kadar bolca hareketin ardından altmış yedi atın hepsi padoklarda, yeni çevrelerinin tadını çıkarıyor ve etraflarındaki sulu ziyafeti mideye indiriyorlardı. Bir otlak çitinin önünde duran ikili, arkalarına yaslanıp tüm heybetleriyle büyük sürüye hayranlıkla bakarken, Billy başardıkları şey karşısında gülümsüyor, Jamie ise Conor'ın çiftliği yeniden hayat ve faaliyet dolu görmekten duyduğu mutluluğu hayal ediyordu.

Jamie'nin Billy'ye olanları anlatmak için bolca vakti vardı ve Billy, Jamie'nin planlarına sadık kalmasından çok etkilenmiş ve minnettar olmuştu. O öğleden sonra Conor'la birlikte eve vardıklarında Jamie çok yorgundu ama hiçbir yorgunluk onu o neşeli anın tadını çıkarmaktan alıkoyamazdı. Callahan Çiftliği yeniden faaliyete geçmişti ve kocası ailesinin adını geri getirmekten gurur duyabilirdi.

Conor kendi yatağında rahatça dinlendikten sonra Jamie, Dixie ile birlikte Sinclair'lere gitti. Conor'ı gördükten sonra konuşmak için sabırsızlandığı bir sonraki kişi Emily oldu. En iyi arkadaşının ön kapıdan kendisine doğru koştuğunu gördüğünde, Jamie'nin minnettar gözlerinden yaşlar süzüldü. İki uzunca bir süre birbirlerine sıkıca sarıldılar, Emily onun kumral buklelerini okşarken ikisi de rahat bir nefes alarak uzun uzun iç çektiler.

"Ah, Jamie. Çok korktum. İyi olduğuna emin misin?" Emily Jamie'nin yüzünü tutarak ve gözlerini inceleyerek sordu. "Buna inanamıyorum, Jamie. Ne yaptığımı bilmiyorum- yani, eğer bir şey olsaydı- sadece başlayamam bile-

"Endişelenmene gerek yok Emily," dedi Jamie ona bir kez daha sarılarak. "Ben buradayım, değil mi? Conor ve tabii ki annen sayesinde hayatta kalmayı başardım. Ama sana yalan söylemeyeceğim. Çok korkutucuydu. Ve bir an için çiftliğe dönüp dönemeyeceğimden emin olamadım."

"Jamie, nasıl hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum! Ve o korkunç adamla saatlerce dışarıda olmak!" Emily inledi.

"Ama artık güvende olduğuma ve Conor'ın da durumu kötü olmadığına göre," diye araya girdi Jamie, "dürüst olmak gerekirse, kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim."

"Bunu sen mi söylüyorsun, seni deli kız!" Emily onu omuzlarından sarsarak azarladı. "Yemin ederim, benim ölümüm olacaksın, olacaksın."

Jamie'nin gözleri gülümsemesiyle birlikte büyüdü ve Emily az önce ne söylediğini fark ederek şaşkınlıkla ellerini ağzına götürdü. "Aman Tanrım, Jamie, ne kadar kötüyüm!" diye bağırdı. "Bunu söylediğime inanamıyorum!"

"Sorun değil," diye karşılık verdi Jamie gülümseyerek. "Ben porselenden yapılmadım, kırılmam."

"Tanrım, ne kadar da dşncesizim," diye devam etti Emily başını eğip iki yana sallayarak, Jamie'nin güvence veren sözlerini açıkça görmezden gelerek. Başını tekrar kaldırdı ve endişeyle gözlerini kocaman açtı. "Conor nasıl? Amcasına olanlarla nasıl başa çıkıyor? Kızgın mı? zgn m? Nasıl-?"

"Durun, durun, yavaşlayın hanımefendi," diye araya girdi Jamie sevgiyle. "Oturup bir fincan çay içmeye ne dersiniz, ben de size her şeyi anlatayım?"

Jamie en yakın arkadaşına son birkaç günde olanları anlatıp Emily'yi gerçekten iyi olduğuna ikna ettikten sonra, onunla asıl konuşmak istediği konuya geçti.

"Son birkaç gün bir şeyin farkına varmamı sağladı... Kendime karşı dürüst olmadığımı düşündüğüm bir şeyin."

"Bana her şeyi anlatabilirsin Jamie. Bunu biliyorsun," diye yanıtladı Emily.

Jamie bir nefes aldı ve devam etti. "Babam öldüğünde tek istediğimin bağımsızlık duygusunu hissetmek olduğunu düşünmüştüm. Kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi ve bunun için benimle gurur duyacağını."

"Biliyorum tatlım ve sen de benim kadar biliyorsun ki o seninle her zaman gurur duyuyor ve duyacak, ne olursa olsun," diye cevap verdi Emily.

"Bunu şimdi biliyorum," dedi Jamie, Emily'nin elini tutup kendi elinin içine alarak. "Ama o zaman fark etmediğim şey, kendimle gurur duymak, aptal yerine konulmadığımı hissetmek istediğimdi. Tek yolun kendi başıma yapmak, kimseye güvenmemek ve gardımı düşürmemek olduğunu düşündüm. şimdi ise düşündüğümden daha güçlü olduğumu ve işleri kendi başıma halledebileceğimi biliyorum ama bunu yapmak istemiyorum..."

"Ve gerek yok, Jamie. Seni seven ve senin için burada olan o kadar çok insan var ki."

"Söylemeye çalıştığım şey," diye araya girdi Jamie, Emily'nin sözlerini içten bir gülümsemeyle onaylayarak, "Şimdi farkına vardığım şey, beni güçlü kılan sevgi olduğu - babamın, senin ve şimdi de Conor'un sevgisi. Ve ben o adamı seviyorum, gerçekten seviyorum."

"Tabii ki biliyorsun, seni çılgın kız!" haykırdı Emily, ona sarıldı ve heyecanla zıplayıp durdu.

Jamie, Emily'nin tepkisine yüksek sesle güldü, şüpheleri ortadan kalktığı için çok mutluydu.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Emily beklenti dolu bir sırtıyla sordu.

"Ona söylemek zorundayım, değil mi?"

"Evet!" Emily ağladı. "Git ve o adama onu sevdiğini söyle!"

Emily onu şakacı bir şekilde itti ve Jamie koşarak Dixie'nin yanına gidip eyerine atladı.

"Yataktan kalkmış ne yapıyorsunuz efendim?" Jamie şaşkın bir bakışla sordu.

Conor mutfak masasında oturmuş, bir şişe birayı açmaya çalışıyordu. Bir parça peynirle yakalanmış bir farenin bakışıyla başını kaldırdı ve Jamie gülmekten kendini alamadı.

"Susamıştım," dedi Conor, Jamie'nin yüzündeki alaycı ifadeye kıkırdayarak. "Bu kadar çabuk döneceğini bilmiyordum."

"Yani benden yardım istemek yerine ben yokken evde gizlice dolaşmayı mı tercih ediyorsun? Doktorun ayağını en az bir iki hafta kullanmaman gerektiğini söylediğini biliyorsun... Etrafta tökezleyip merdivenlerden düşmene izin veremem. Sana atlarla birlikte ihtiyacım var, bu yüzden yataktan kaymayı bırak ve ayağın iyileşip tekrar ata binmeye hazır olana kadar yerinde kal."

"Tek işe yaradığım şey bu, değil mi?" Conor alay etti. "Zavallı kocan için biraz merhamete ne dersin?"

Jamie onun yanına yaklaştı ve gülümseyerek elini uzattı. "Hadi, zavallı kocacığım. Seni yatağına geri götürelim."

Conor ayağa kalktı, sağ ayağının üzerine eğildi ve sol ayağını havaya kaldırdı. Sağ kolunu yukarı ve Jamie'nin başının üzerine uzatarak büyük pazısını Jamie'nin küçük ama güçlü omzuna yasladı.

"Biramı yanıma alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," diye kıkırdarak cevap verdi Jamie, başını onunkine doğru çevirdi ve göğsünün sıcaklığını ona karşı hissetti.

Koridora doğru ilerlediler; Jamie adımlarını merdivenlere doğru yönlendiriyor, Conor ise uzun bacakları ve zayıf beliyle destek için Jamie'nin bedenine dayanarak zıplayarak ilerliyordu. Bu yakınlık ona kendini güçlü hissettiriyordu, ne kadar ona ihtiyaç duymaya başladıysa Conor'ın da o kadar ona ihtiyaç duymaya başladığını biliyordu. Merdivenin tepesinde, Jamie artık paylaştıkları odanın kapısını açarken Conor tırabzanı kavradı ve öne doğru eğilip vücutları yeniden birleştğinde, kolunu onun beline doladı ve odaya girmesine yardım etti.

Jamie, Conor'ın yattığı taraftaki yastıkları şişirdi ve uzanabilmek için yorgani geriye attı.

", kovboy. İçeri " diye talimat verdi. "Önce sen,"

diye alay etti.

Jamie yatağın etrafında yürüdü ve onun yanına uzandı, yan döndü ve başları aynı hizaya gelecek şekilde yastığının üzerinde kendini yukarı itti. Conor sırtüstü yatıyordu, kollarını başının arkasına koymuştu ve geniş bir nefes alıp memnuniyet dolu bir iç çekişle bıraktı.

"Evde olmak güzel," diye iç geçirdi Conor. "O hastane yatağı, arkada bir çizme kadar rahattı."

"Biliyorsun, sana burada sadece iş için ihtiyacım olduğu konusunda şaka yapıyordum," diye araya girdi Jamie, bir ilgi işareti için profilini tarayarak,

Conor başını yana çevirdi ve onun sorgulayan bakışını görünce vücudunu onunkine bakacak şekilde kaydırdı. Ağzını kapalı tuttu ve Conor bu sessizliği devam etmesi için bir istek olarak algıladı.

"Çok sıra dışı koşullar altında tanıştığımızı biliyorum ve başa çıkılması en kolay misafir olmayabilirim..." dedi kekeleyerek, "ama benim için daha önemli olduğunu bilmeni istiyorum ve bu... bu evlilik benim için sadece bir kolaylıktan daha fazlasını ifade ediyor. Sana sadece kasların için ihtiyacım yok... Demek istediğim..."

"Ne demek istiyorsun Jamie?" Conor sordu, gülümseyen, sorgulayan dudakları onu kendine çekti ve delici mavi gözleri cevap vermesi için yalvardı. Conor'ın tüm dikkatinin onun üzerinde olduğu bakışlarından anlaşıyordu ve şimdi onun hakkında gerçekten ne hissettiğini açıkça söylemenin tam zamanıydı.

"Annem bir keresinde bana aşkın, açmaya değer tek yol olduğunu söylemişti. Ve eğer gerçekten öyleyse, sen, Conor Callahan, birlikte at sürmek istediğim tek kovboysun. Seni seviyorum ve hayatımı seninle geçirmek istiyorum," diye ağzından kaçırdı sonunda, Conor'ın cevabı karşısında hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesiyle dehşete düşmüştü.

Conor bir süre sessizce oturdu, ışıldayan gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. "Çok rahatladım, çünkü ben de hayatımı seninle geçirmeyi planlıyordum," diye açıkladı.

Jamie kulaktan kulağa gülümsedi, sözleri kulaklarına müzik gibi geldi.

"Öyle miydin?"

"Elbette öyleydim," diye fısıldadı Conor.

"Peki, bu durumda size tek bir sorum var," dedi.

Elini Jamie'nin belinin kıvrımına koyarak, "Pekâlâ, ateş et," dedi.

"Conor Callahan, benimle evlenir misin... tekrar?"

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

Callahan Çiftliği Yaz,

1891

Düğünden üç hafta önce.

"Düğününde bir sağdıcın olmalı Conor! Bu bir gelenek ve eğer bir tane olmazsa, koridorda benimle yürüyecek kimse olmadan ne kadar aptal görüneceğim!" Emily ağladı.

Conor'ın gösteriyi Emily'nin yöneteceğini anlaması uzun sürmedi ve hem o hem de Jamie, arkadaşlarının özel günlerini planlamasının ne kadar keyif verdiğini gördüklerinde kesinlikle şikâyet etmeyecekti. Hâlâ en tuhaf zamanlarda kendini gülümserken buluyor, Jamie'nin kendisini ne kadar sevdiğini söylediğini hayal ediyordu. Onunla iki kez evlenebildiği kendini dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyordu ve ilk başta pek arkadaşça davranmamış olsa da, selamlamasına rağmen ilk görüşte aşk olduğuna artık hiç şüphesi yoktu.

Billy'den sağdıcı olmasını istemeye karar vermişti. Birbirlerini çok uzun zamandır tanımıyor olsalar da, son birkaç ayda birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, Billy şimdiden onun için bir kardeş gibi hissediyordu. Bir iş ortaklığı olarak başlayan şey güçlü bir dostluğa dönüşmüştü ve Conor Billy'ye saygı duyuyor ve karşılığında aynı şeyi hissediyordu.

Billy, Conor'ın isteğine "Onur duyarım," diye karşılık verdi ve ikili içtenlikle el sıkıştı.

"Sanırım Bayan Sinclair Jamie'nin nedimesi olacak?" dedi ve Conor, Billy'nin gözlerindeki ilgili bakışı fark etti.

"Evet, öyle olacak. Umarım onunla koridorda yürürken kendini rahatsız hissetmezsin," diye yanıtladı Conor, başka bir merak ipucu yakalamaya çalışarak.

Billy gülümseyerek başını salladı ve "O zevk bana ait," diye cevap verdi.

O akşam Conor, yataktayken Jamie'ye konuştuklarını anlattı ve bu durum Jamie'nin çok hoşuna gitti.

"Bu fikirden nefret ettiğini sanıyordum?" Conor şaşkın bir ifadeyle itiraf etti.

"Belki bir zamanlar yapardım, ama adam bana alıştı ve Emily daha kötüsünü de yapabilirdi. Geçmişte erkekler konusunda pek iyi bir zevke sahip değildi ve o ve ufaklık hayatlarında kalmaya istekli düzgün bir erkeğe sahip olabilirler."

Conor Jamie'nin bu yumuşak tarafını görmekten hoşlanıyordu ve dudaklarını onunkilere dokundurarak nazikçe öptü. "Bu kadar romantik olduğunu hiç bilmezdim," dedi ve onu kendine doğru çekip sarıldı. Jamie kıkırdadı ve ona şakacı bir şekilde tekme atarak karnına hafifçe vurdu, bu düşünce karşısında baş döndürücü heyecanını gizleyemedi.

Düğün ay sonu için planlanmıştı ve o zamana kadar yapılması gereken çok şey vardı. Her iki çiftlik de tam gaz çalışıyordu ve Conor, Tom, Jamie ve çocuklar Rattle Creek Çiftliği'nde büyüyen süt inekçiliği işleri için daha fazla süt ineği tedarik edip en sağlıklı boğalarını iki ay sürecekt üreme sezonu için hazırlarken, tüm atlarla ilgilenilebilmesi için daha fazla çiftlik görevlisi işe alınmıştı.

Billy ve Conor bir yan iş kurmuş, Conor Billy'yi kısıraklarını ödüllü aygırlarıyla çiftleştirmeye ilgi gösteren birçok yerel çiftçiyle tanıştırmıştı. Ek gelir sayesinde çiftliğin tüm borçları rekor bir sürede ödenmiş ve Conor'ın omuzlarında hissettiği dünya kadar baskı ortadan kalkmıştı.

Tüm bunlar olurken, Conor dikkatini dağıtan şeylerin zihnini rahatlatacağını ummuştu, ancak hayatına giren tüm zenginlikler için büyük bir minnet duygusu hissetmesine rağmen, hala bilmediği bir şey vardı

henüz geride bırakamamıştı. Ufukta düğün günü görüldüğünde, olanlarla barışması gerektiğini biliyordu ve tüm çabalarına rağmen yaşlı adam hâlâ aklındaydı.

Bir gece mutfak masasında Jamie'ye, "Düşünüyordum da, umarım çılgınca gelmiyordur..." dedi, "Sana daha önce göstermedim; bahsettiğimden bile emin değilim. Çiftliğin doğu köşesinde büyükannem ve büyükbabamın, annem ve babamın gömülü olduğu bir aile mezarlığı var."

"İyi misin?" Jamie gözlerinde bir hüznle konuştu. "Düşündüğün şey neydi?"

"Biliyorsun, adli tıp geçen hafta amcamın küllerini gönderdi. Onlarla ne yapacağımı bilememek beni rahatsız ediyordu, ben de düşündüm ki belki de onları babamın yanına gömmeliyim?"

Jamie'nin çok üzülmeceğini ve aklını kaçırp kaçırmadığını sorgulamayacağını umarak sessizce bekledi. Bu konuyu düşünmek için çok zaman harcamıştı ama Jamie'nin nedenini tam olarak anlamasını beklemiyordu. Ne de olsa adam başlarına sadece bela açmıştı; hayatlarına iyi bir şey katmamıştı. Ama her şeyin nasıl sona erdiğinden sonra, Conor amcasının kendisi için yaptığı fedakârlığı aklından çıkaramıyordu.

"Bence bu çok güzel bir fikir," dedi Jamie usulca, elini uzatıp parmak uçlarıyla koluna hafifçe dokunarak. "Yaptığı şey alçaklıktı ama en kötü hatalar bile affedilebilmeli. Sonuçta o bir aileydi ve eminim ki, aralarındaki farklılıklara rağmen, babanla birbirlerini gerçekten seviyorlardı."

"Bundan emin değilim..." Conor cevap verdi. "Ama seni sevdiğimi biliyorum."

Ertesi gün işlerini erken bitirdiler ve Jamie ile birlikte çiftliğin eteklerindeki küçük aile mezarlığına gittiler. Conor uzun yıllardır gitmemişti ve o gün geri getirdiği duygular ve anılar karşısında şok olmuştu. Jamie'nin yanında olması her şeyi daha da gerçek kılıyordu,

Çiftlik evine yalnız dönmeyeceğini bildiği için büyük bir rahatlama ve kabullenme duygusu vardı.

Babasının yanına, amcasının küllerini gömdükleri yerin üzerine bir mezar taşı yerleştirildi ve Conor sonunda huzur içinde yatabileceğini umdu.

Jamie usulca, "Bunu yanında taşımak isteyebileceğini düşündüm," dedi ve Dixie'nin heybesinden çıkardığı amcasının kitabını ona uzattı.

"Nereden buldun bunu?" Conor onun uzattığı elden alarak sordu.

"Sen hastanedeyken şerif vermişti. Bir daha görmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim ama bunu yapmak istediğinden bahsettiğinde düşündüm ki... bilmiyorum... belki tekrar görmek istersin."

Conor kitabı iki eliyle tutup yüzüne götürdü ve çocukluğunun geçtiği evin oturma odasının tanıdık kokusunu içine çekti. Bu kitabın amcası için gerçekten ne anlama geldiğini, bir zamanlar sahip olduğu ve daha sonra kaybettiği bir şeyi simgelediğini düşündü. Kapağı açtı ve başparmağını Jamie'nin soluk karalamalarının üzerinde gezdirdi, o korkunç günden beri bunları silmek için elinden geleni yaptığını fark etti. Sayfanın sağ üst köşesinde amcasının baş harfleri vardı: "RJC", Reginald James Callahan. Conor onları daha önce fark etmemişti.

"Yaşlı alçak yalan söylemiyormuş," diye fısıldadı, ardından yumuşak bir kıkırdama geldi ve Jamie'nin ne bulduğunu görebilmesi için sayfayı daha geniş açtı.

"Acaba oraya başka bir şey yazmış mıdır?" diye sordu, gözlerinde meraklı bir ifadeyle ona bakarak.

Conor kitabı sağ elinde tuttu ve sayfaları çevirmek için sol başparmağını bastırdı ama son sayfaya geldiğinde Jamie nefes nefese kaldı ve parmaklarına dokundu.

"Bekle! Bak, arkasında bir şey yazıyor," diye açıkladı.

Conor başparmağıyla tüm sayfaları kitabın önüne doğru kaydırды ve ciltli kapaktaki son sayfayı açtı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Küçük kardeşime

13. doğum günün kutlu olsun, Reginald. Eminim sana bu kitabı neden verdiğimi merak ediyorsundur. O zaman söyleyeyim, çünkü Tennessee Williams gerçek bir kovboyda olması gereken her şeye sahip. Küçük bir kasabada büyüdü ve bizim gibi fakirdi, ama kendi başına bir şeyler yaptı. Ne kadar uzağa gitmiş ve ne kadar başarılı olmuş olursa olsun, hayallerinin peşinden koşmaktan asla vazgeçmedi.

Bir süre buralarda olmayacağımı biliyorum ama kim olduğunu unutmanı istemiyorum. Sen bir Callahan'sın ve bu gurur duyulacak bir şey. Çeneni dik tut, başını dik tut ve kimsenin sana neyi başarıp başaramayacağını söylemesine izin verme, duydun mu beni?

Yolunuzu kaybettiğinizde size hatırlatması için Tennessee'den bazı bilgece sözler.

"Gidilecek belli bir yer olmasa bile ayrılmanın bir zamanı vardır. Yalnız gibi görünen bu kadar çok kişi varken, tek başına yalnız olmak affedilmez bir bencillik olur. Yolculuklar yapın. Deneyin."

Sevgiler, ağabeyin, Jacob

Conor başını kaldırıp sayfaya baktı, gözleri buğuluydu.

"Biliyor musunuz, bunu hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmıyorum; yaptığı şeyi nasıl yapabildiğini ve sonunda her şey için neleri feda ettiğini."

Jamie'nin eli onunkini sıktı ve onu kucakladı, başı onun göğsüne gömüldü ve çenesi nazikçe onun üstüne yaslandı.

"Babam bütün insanların hata yaptığını ama sadece bilge olanların bunlardan ders çıkardığını söylerdi," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de yaşlı adamın doğru kararın ne zaman verileceğini öğrenmesi için bir ömür boyu hata yapması gerekmiştir."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuz Sekizinci Bölüm

Rattle Creek Çiftliği

Yaz, 1891

Düğün haftası...

Eylül ayının son haftası, atlar, inekler, pastalar ve elbiselerle sürekli genişleyen bir tabakta dönen bir faaliyet kasırgasıydı. Ama Conor'ın dünya umurunda bile değildi; ihtiyaç nerede büyükse orada çalışmaktan mutluydu. Yağmurlar ciddi bir şekilde başlamıştı ve tarlalar huzursuz ineklerin neredeyse sürekli hareketiyle canlıydı. Jamie ve çiftlik çalışanları kavgaları ayırmakla ve bu sırada kafalarına vurulmasını önlemekle meşgulken, Conor ve Billy de güneşin doğuşundan batışına kadar çarkları döndürmekle meşguldü.

Ne olduğunu anlayamadan Pazar sabahı olmuştu ve Conor, Emily'nin seçmesine yardım ettiği yeni alınmış ve yeni ütülenmiş damatlığını giyyordu. Ceketi, kolalı beyaz bir gömleğin üzerine giyilmiş kumlu taba rengindeydi. Pantolonu da ceketıyla uyumluydu ve standart kot pantolonlarına alışkın olan Conor'ın pantolonuna alışması bir saniye sürdü. Botları kusursuz bir şekilde temizlenmiş ve cilalanmıştı, başında da kayınpederinin Stetson'ı vardı.

"Takım elbise güzelmiş," dedi Billy, elbisenin kalıbına hayranlıkla bakarak. "Gergin misin?"

"Hiç de bile," diye coşkuyla yanıtladı Conor. "Bana söyleyecek bilgece bir sözün var mı, sağdıç?"

Billy cevap olarak, "Sanırım ağzımı açıp tüm şüpheleri ortadan kaldırmaktansa, çenemi kapalı tutup aptal gibi görünmem daha iyi," dedi. "kovboy, hadi şu gösteriyi başlatalım."

Conor güneş ışığına doğru yürüdü ve ön bahçeyi geçti, Billy de onu izledi ve kısa süre önce boşaltılmış olan ahıra girdi.

Diğer tarafta ne bulacağını bilmeden büyük araba kapılarını açtı. Emily, annesiyle birlikte büyük güne hazırlanırken son birkaç gündür hem ona hem de Jamie'ye oraya girmemeleri için söz verdirmişti.

Kendilerini gerçekten aşmışlardı ve oda parlak bir ışık aurasıyla parlıyordu; beyaz kır çiçekleri alanın dört bir yanını doldurmuştu ve kırk ya da daha fazla fener tavanı güneş gibi aydınlatıyordu. Ahırın parke zemininin ortasında, mutlu konukların önünde ve vaizin arkasındaki yerine giden, düğün çiçeği sarısı bataklık kadife çiçeklerinden halı kaplı bir koridor uzanıyordu. Her adımda yavaş ve yumuşak hareket ederek üzerlerinden geçti ve koridorun önüne ulaştığında arkasına dönüp ahır kapısından parlayan ışık aralığına odaklandı.

Emily kolunda Billy ile içeri girdi, sıcak ve mutlu gülümsemesi onları çevreleyen tüm güzelliklerle mükemmel bir uyum içindeydi. Taç yapraklı patikadan aşağıya doğru ilerlediler, tereddütlerle birbirlerinden ayrıldılar ve koridorun iki yanındaki yerlerini aldılar. Herkes beklentiyle başını çevirdiğinde salondaki hava bile durgunlaştı.

Conor başını kaldırdı ve kıpkırmızı bukleleri alev alev yanan, gözleri okyanus yeşili havuzlara benzeyen Jamie'nin kendisine doğru yürüdüğünü görünce nefesinin kesildiğini hissetti. Elbisesi gece mavisiydi ve koridorda altından bir nehrin üzerindeki kraliyet ailesi gibi akıyordu. Conor hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

"Sevgili konuklar, bugün burada Silver Creek'in iki genç sakini Jamie ve Conor'ın kutsal evliliklerini kutlamak üzere toplanmış bulunuyoruz. Bir ilişkinin başlangıcını işaret etmek için değil, zaten var olan bir bağı kabul etmek ve güçlendirmek için bir araya geldik."

Conor vaizin sözlerine dönmeden önce yan tarafına baktı ve Jamie'nin gülümsemesini içine çekti.

"Conor ve Jamie'nin kurları pek alışlagelmiş değildi, ama siz güzel insanlardan duyduğum kadarıyla," diye devam etti rahip, katılan herkese bakarak, "daha fazlasını yaşadılar.

Son zamanlarda çoğundan daha fazla olmak üzere, hayatlarındaki zorluklardan paylarına düşeni fazlasıyla aldılar ve diğer taraftan gerçek ve samimi bir sevgiyle çıktılar."

Vaiz bir dakika durakladı, konuklara paylaştıkları hikâyeler üzerinde düşünmeleri için bir an verirken, bakışlarını önündeki çifte odakladı.

"Evliliğin kutsallığı ve bugün burada sadece arkadaşlarınızın ve ailenizin önünde değil, aynı zamanda Rabbimiz ve Kurtarıcımızın önünde ettiğiniz yeminler hakkındaki düşüncelerimi paylaşmazsam ihmalkâr davranmış olurum. Ama önce dua ederek başımızı öne eğelim."

Conor gözlerini kapattığında ve odaya bir sessizlik çöktüğünde derin bir nefes aldı ve vaizin sözlerine odaklandı.

"Tanrım, bugün herkesi burada topladığın için sana şükrediyoruz. Conor ve Jamie'nin paylaştıkları güçlü sevgiyi hatırlamalarına yardım etmeni diliyoruz. Onları hiçbir şeyin ayıramaması için bu sevgiyi pratik şeylere dönüştürmelerini sağla. Sevgileri onlara her zaman sözlerinde nazik, diğerinin duygularına saygılı ve diğerinin ihtiyaçları ve istekleri için endişeli olmaları için ilham versin.

"Sana olan inançlarını ve güvenlerini artır. Evliliklerini huzur ve mutlulukla kutsa ve aşklarını hem burada hem de sonsuzlukta Senin yüceliğin ve onların sevinci için verimli kıl. Amin."

Conor'ın gözleri açıldı ve bir dizi ışık ve renk içeri doldu. Eğik başını kaldırdı ve sola, gelinine baktı.

"Conor ve Jamie, bağlılık her ne kadar ikinizle başlasa da, etkisi dışarıya doğru yayılıyor. Bugün burada bulunan herkes de dahil olmak üzere ailenize, arkadaşlarınıza ve nihayetinde tüm topluma dokunur. Bu taahhüt ciddiyetle yerine getirildiğinde ve sürekli olarak yerine getirildiğinde, insan ilişkilerinin en zengin ve en ödüllendirici olanına yol açar."

Conor göz ucuyla Emily ve ailesinin, vaizin her sözüne kulak verirken kendisine ve Jamie'ye gülümseyen yüzlerini gördü.

"İlişkiniz sevgiden daha fazlasını gerektirecek. Güven, birbiriniz için sadece en iyisini istediğinizi kalpten bilmek gerekecek. Adanmışlık, birbirinize açık olmak, zor olsa bile öğrenmek ve büyümek. Ve inanç, ikiniz için de geleceğin ne getireceğini bilmeden birlikte ilerlemek."

Conor vaizin sözlerini dinledi ve Jamie ile birlikte yaşadıkları her şeyi düşündü. Geleceklerini düşündüğünde hiç şüphesi yoktu. Karşlarına ne çıkarsa çıksın, hayat onlara ne getirirse getirsin üstesinden gelebilecek kadar güçlüydüler.

"Sevgi doğal varoluş halimiz olsa da, bu diğer niteliklere o kadar kolay değildir. Onlar bir varış noktası değil, bir yolculuktur. Evlilik iki kişilik arasında bir alış verıştır, iki yeteneğin birbirine karışmasıdır; bu karışım ikisini de eksiltir ama ikisini de geliştirir."

Sonra papaz durakladı ve kürsünün yanındaki İncil'i eline aldı. Kitabı imli bir sayfaya açarak başını kaldırdı ve sayfaya geri dönüp okumaya başlamadan önce çifte gülümsedi.

"Korintliler 13, dörtten sekize kadar olan ayetler şöyle der: 'Sevgi sabırlıdır, sevgi naziktir. Kıskanmaz, övünmez, gururlanmaz. Başkalarının onurunu kırmaz, bencil değildir, kolay öfkelenmez, yanlışların kaydını tutmaz. Sevgi kötülükten zevk almaz ama gerçeğe sevinir. Her zaman korur, her zaman güvenir, her zaman umut eder, her zaman sebat eder. Sevgi asla başarısızlığa uğramaz.

"Sonsuz belirsizliklerle dolu bir dünyada, bize yol gösteren tek değişmez şeyin sevgi olduğunu unutmayalım ve sevgiye gerçekten olduğu gibi davranmalıyız... kutsal.

"Jamie, Conor'a dönerek ve ona onur yeminini açıkça söyleyerek başlamak ister misin?"

Conor soluna döndü, Jamie'ye baktı ve onun ellerini tuttu onun.

"Conor, bugünden itibaren senin yanında olacağıma söz veriyorum. Dağların tepelerinde, tarlalarda, güneşte ve fırtınada sana eşlik edeceğime. En mutlu günlerinde neşeni paylaşacağıma ve en zor günlerinde elini tutacağıma.

"Hayallerinizi bulmanıza yardımcı olacağıma ve onlara ulaşana kadar devam edeceğime, sanki kendi hayallerimmiş gibi sizinle birlikte kutlayacağıma söz veriyorum. Başarılarınızın her biri için, birlikte çıktığımız yolculuğu cesurca ve zarif bir takdirle takip etmem için bana ne kadar ilham verdiğinizi hatırlayacağım.

"Bana getirdiğin neşe, merak, rahatlık ve arkadaşlığa değer vereceğime ve seni sevmeyi hak ettiğin gibi seveceğime söz veriyorum: tüm kalbimle, dürüstçe ve cömertçe, çimlerin yağmuru, meşelerin güneşi sevdiği gibi."

Conor'ın gözlerinde yaşlar birikti ve elinin bir hareketiyle onları uzaklaştırdı. Derin bir nefes alıp omuzlarının gevşemesine izin verdikten sonra tekrar Jamie'nin ellerini tuttu ve doğru olanı ve kalbinden geçenleri söyledi.

"Jamie, bugünden itibaren, seni mutlu etmek ve hayatını tatmin etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Birlikte, en çılgın maceralardan basit memnuniyetin huzurlu anlarına kadar mütevazı bir mucize hayatı inşa etmek için.

"Bir daha asla yalnız kalmayacağınıza ve mücadele zamanlarında teselli, destek, rehberlik ve sevgi sağlamak için her zaman yanınızda olacağıma söz veriyorum.

"Bugün sana gelecek tüm günler için bu sözleri veriyorum. Hayat yolculuğuma seninle devam etmek için sabırsızlanıyorum. Birlikte, birbirimizden beslenerek, yapamayacağımız hiçbir şey yok."

Conor Jamie'nin ellerinin titrediğini hissetti ve rahatlatıcı bir güvenle ellerini sıktı.

Vaiz, "Jamie Callahan, evlendiğiniz kocanızı gerçek hayat ve aşk ortağınız olarak kabul ediyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Jamie.

"Ve sen, Conor Callahan, evlendiğin karını hayattaki ve aşktaki gerçek ortağın olarak kabul ediyor musun?" diye sordu vaiz.

"Evet," diye yanıtladı Conor.

Vaiz, "O halde, Colorado eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi bir kez daha karı koca ilan ediyorum," diye ilan etti. "Gelininizi öpebilirsiniz!"

Törenin sonunda ahırda tek bir kuru göz bile kalmamıştı ve çift herkes tarafından ayakta alkışlandı. Gün kısa bir süre sonra yerini geceye bıraktı ve saatlerce süren güzel yemek ve arkadaşlığın ardından tüm konuklar kendi evlerine çekildi.

Berrak gece gökyüzü parlak, canlı yıldızlarla ışıldıyordu ve sarı-beyaz ay o kadar büyük ve dolunaydı ki neredeyse her sırtı ve krateri görebiliyordunuz. Durgun, buz gibi hava maviler, yeşiller ve kırmızılarının karışımıyla parlıyordu ve ışık yılı uzaklıktaki takımyıldızlar uzanıp dokunabileceğiniz kadar yakın hissediliyordu.

Conor ve Jamie içeriye doğru ilerlerken Conor, Jamie'nin omzunun arkasında parmak uçlarının hafifçe dokunduğunu hissetti.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," diye açıkladı Jamie. "Benimle gel."

Conor merakla onu takip ederek ahırın arka tarafına, atların ekipmanları için ek depolama alanı olarak eklenmiş küçük bir takım odasına gitti. İçeri girdiklerinde Conor yeni serilmiş samanın tatlı kokusunu aldı ve Jamie gülümseyerek başını arka köşedeki, ortası hafifçe kalkık ve hafifçe aşağı yukarı hareket eden battaniyeye doğru eğdi. Jamie Conor'ın elini tuttu.

elini tuttu ve onu yumuşak bir şekilde doğru y6nlendirdi, eğildi ve battaniyeyi kaldırarak hen6z birkaç haftalık olan genç bir buzağıyı ortaya çıkardı.

G6zleri b6y6k ve anlamlıydı, merakla doluydu. K66k ve k6şeli g6vdesinin 6zerinde s6t beyazı yumuşak bir t6y vardı. K66k pembe ağzında çamurlu kahverengi ve siyah lekeler vardı ve kırışık çenesini ince bir t6y tabakası kaplıyordu.

Jamie d6ř6ncelerini b6lerek, "Ufaklık belli ki b6y6mek için m6cadele ediyor," dedi. "Hava koşulları ve yağmurların başlamasıyla birlikte sonbahara kadar dayanamayacağından endişelendim. Bu y6zden onu içeriye g6t6rmeye ve biraz daha b6y6yene kadar fazladan yiyecek ve bakım vermeye karar verdim. Umarım bu sayede birkaç ay içinde kendi başına hayatta kalma şansı olur."

Conor, Jamie'nin sıcak dokunuşu altında yatan minik yaratığa baktı ve içine dolan sevgi onu tamamen şaşırttı.

"Bu senin d6ę6n hediyesi fıkrın mı?" diye sordu destekleyici bir g6l6msemeyle. Kollarını uzattı ve sevinçli bir ifadeyle ona uzandı.

Jamie g6lerek ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi bir kez daha kapattı.

"Madem sordun, aslında sana bir hediyem var." Conor onun yumuşak elinin beline doğru gittiğini ve elbisesinin 6zerinden yana doğru kaydığını hissetti. "Ama onu sana verene kadar bir s6re beklemen gerekecek," diye fısıldadı.

Conor, Jamie'nin karnının genişliği boyunca hafif bir şişliğin y6kseldiğini hissetti ve g6zleri Jamie'ninkilerle kilitlenince kocaman açıldı.

"S6rpriz," diye fısıldadı. "Ben hamileyim!"

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Sonsöz

Silver Creek, Colorado

Sonbahar, 1891

"Sen nesin!?" Emily haykırdı.

Jamie dört hafta önce anladığından beri Emily'ye hamileliğini söylemek için yanıp tutuşuyordu ama Emily'nin bunu nasıl karşılayacağından pek emin değildi. Bu yüzden Emily sevinçle kükreyip onu sıkıca göğsüne sarınca inanılmaz derecede rahatladı.

"Jamie, daha fazla sevinemezdim! Böylesine güzel bir törenden sonra, bu haberden daha harika bir şey düşünemiyorum!"

"Aklıma gelmişken, Bay Weston'ın şirketini nasıl bulduğunuzu sormak istiyorum." Jamie ilgiyle sordu.

"Onu oldukça... medeni buldum," diye Emily, yüzü asık bir şekilde.

"Medeni mi? Ne demek medeni?"

"Şey, adamla olan geçmişinizden sonra, karakteri konusunda anlaşılabilir bazı şüphelerim vardı. Bu yüzden onu oldukça... nazik bulduğumda hoş bir sürpriz oldu," dedi Emily, yanakları pembeleşerek.

"Anlıyorum," dedi Jamie gülümseyerek. "Onun arkadaşlığından hoşlandığınızı duyduğuma sevindim."

"Nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum Jamie, ama bu konuşmanın dikkatimizi heyecan verici haberlerden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim! Şimdi söyle bana, yardım etmek için ne yapabilirim?"

Jamie bilerek güldü. "Şimdilik yapacak bir şey yok ama zamanı geldiğinde umarım yanımda olursun."

Sekiz ay sonra.

Acı şafak vakti Jamie'nin hayal edebileceğinden çok daha şiddetli bir şekilde vurdu. Karnına doğru yayıldı ve sırtının alt kısmını sardı. Midesi kasıldı ve kendisinden geldiğinin farkında olmadan alçak bir uluma duydu. İlk kasılma geçerken kıpırdamadan yattı ve acının azalmasını bekledi. Ama bir dalga biterken, diğeri başladı.

Kalbi şimdi hızla atıyordu ve sıkılaştan karnını sıkıca kavradı. Karnının tam ortasına yakıcı bir ağrı saplandı ve bunun karnından vurulmak gibi bir şey olup olmadığını merak etti. Bir basınç oluşuyordu ve hiçbir ıkınma onu dindiremiyordu. Jamie kendi kendine küfrettiğini duydu ama hiç utanmadı; bu işkencenin düpedüz ortaçağdan kalma olduğunu düşünüyordu.

"Puuuuuush!" Emily onu cesaretlendirdi, sol elini o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları ağrıyordu. "Sadece bir büyük, derin nefes daha al ve neredeyse vardın."

Elli beş dakika geçmişti ve Emily'nin iyimserliği artık sadece zayıf bir anıdan ibaretti. Jamie'nin sıcak yüzünden tomar tomar ter damlıyordu ve bir başka kasılmayı daha atlatmaya çalışırken hayal gücü çılgına dönmüştü. Hem kendisi hem de Emily artık ebenin bilgisine güveniyor ve onun liderliği ele almasına izin veriyordu.

Ebe, uzlaşmaya yer bırakmayan yüksek ve kesik bir sesle, "Acıya doğru ıkın!" diye ısrar etti. "En kötü hissettiğinde Jamie, işte o zaman en sert şekilde ıkınmalısın."

Kadın yüksek yakalı bir gömlek, bir tabard elbise ve uzun gri saçlarını geride tutmak için bir bone giymişti. Nazik, akıllı ve mantıklı bir kadındı ve Jamie onun suratına bir yumruk atmak istedi.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum!" Jamie soluk soluğa ağladı. "Acıya nasıl itebilirim ki?" Belki de yeterince tartışırsa bu korkunç çileden kurtulabilirdi.

"Bu," diye açıkladı ebe, "acıdan kaçmamanız gerektiği anlamına geliyor."

Kiminle konuştuğunu sanıyor!? Jamie yeni bir kasılmanın başladığını hissedip buna karşı koymayı arzularken düşündü. *Bunu nasıl yapacağım?*

"Suya ihtiyacın var mı?" Emily rahatsız etti ve Jamie'nin cevabı kesin bir şekilde olumsuz olunca, bilmem kaçınıcı kez sordu: "Bu pozisyon senin için yeterince rahat mı?"

Ebe ona "İkmnmaya devam et, neredeyse vardın!" diye hatırlattı.

Jamie'nin tek istediğı onların... "Susun!" diye bağırdı, hâlâ kasılıyor ve durmadan ıkmıyordu.

Tam o sırada odanın kapısı yavaşça açıldı ve Conor içeri girip Jamie'nin yanına yürüdü.

"Ah, Conor," dedi Jamie rahatlamış bir ifadeyle. Şu anda onu sakın tutabilecek biri varsa, o da Conor'dı.

" yok, Jamie. Tek yapman gereken nefes almaya devam etmek."

Bir yarım saat daha geçti ve döngü kendini tekrarlamaya devam etti. İkm, acı, nefes al, ıkm, acı, nefes al.

Lütfen dışarı çık bebeğim, diye düşündü Jamie. *Seni yeterince uzun süre içimde tuttum. Dışarı çıkıp dünyayı görmenin zamanı geldi.*

"Şimdi!" diye ısrar etti ebe. "Şimdi ıkm!"

Jamie gözlerini kapadı ve her türlü direnişini geri yuttu. Çenesi kilitli bir şekilde elinden geleni yaptı ve gözyaşları al yanaklı yüzünü çizene kadar çığlık attı. Bunu beş kasılma boyunca beş kez daha yaptı, acı o kadar amansızdı ki ölebileceğinden korktu. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi ıkmıştı.

"Tebrikler, bir erkek bebek!"

Jamie yeni doğan bebeğini kucağına aldığı anda sevinçli bir rahatlama hissetti. Saatler süren doğum sancısı ve doğum çok yorucuydu ama yeni oğluna duyduğu sevgiyle dolup taşıyordu. Ebe onun minik bedenini göğsüne yerleştirdi ve parmağına yapıştığı anda Jamie güldü.

Aralarında sadece bir anne ile çocuğunun anlayabileceği güçlü bir bağ olduğunu hissedebiliyordu. doğurmak hayatının en yoğun deneyimiydi ama bebeğini kollarına buna değmişti.

Jamie yatakta tamamen bitkin bir halde uzanmış, şimdi oğullarını kucağına almış olan Conor'a bakarak memnuniyetle gülümsüyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Minik pembe ayak parmakları battaniyeden dışarı fırlamıştı ve Jamie uzanıp parmaklarını hafifçe onların üzerinde gezdirdi, o kadar sıcak ve yumuşaktı ki.

Emily yatağın karşı tarafına oturmuş, üçüne bakarken gözleri yaşarıyordu ve mutlu sessizlikte Conor, çocukluklarından beri bildikleri bir şarkıyı söyleyerek bebeklerini sessizce sallamaya başladı:

"Bu vadiden gittiğini söylüyorlar, parlak gözlerini ve tatlı gülümsemeni özleyeceğim, çünkü yollarımızı bir süre aydınlatan güneş ışığını götürdüğünü söylüyorlar."

Beni seviyorsan gel ve yanıma otur, bana veda etmek için acele etme, ama Kızıl Nehir Vadisi'ni ve seni çok seven kovboyu hatırla.

Sana söz verdim sevgilim, dudaklarımdan çıkan tek bir kelime bile sana acı ; ve hayatım, sonsuza dek senin olacak, eğer sadece beni seversen

Tekrar.

Eğer beni seviyorsan gel ve yanıma otur, bana veda etmek için acele etme ama Kızıl Nehir Vadisi'ni ve seni seven kovboyu hatırla."

Okyanus kıyısındaki evine giderken, Red River Valley'de geçirdiğimiz o tatlı saatleri ve çiçeklerin arasında birbirimize duyduğumuz sevgiyi asla unutmayasın.

Eğer beni seviyorsan gel ve yanıma otur, bana veda etmek için acele etme ama Kızıl Nehir Vadisi'ni ve seni seven kovboyu hatırla."

Conor yeni doğan oğullarına şarkı söylerken Jamie'nin içini bir ürperti kapladı. Dünya, sadece onlarla geçirdiği o mükemmel an için durmuş ve zamanın içinde yerini almış gibiydi ve tam o anda, hayatı çalınmış baldan daha tatlı geldi.

SON MU?

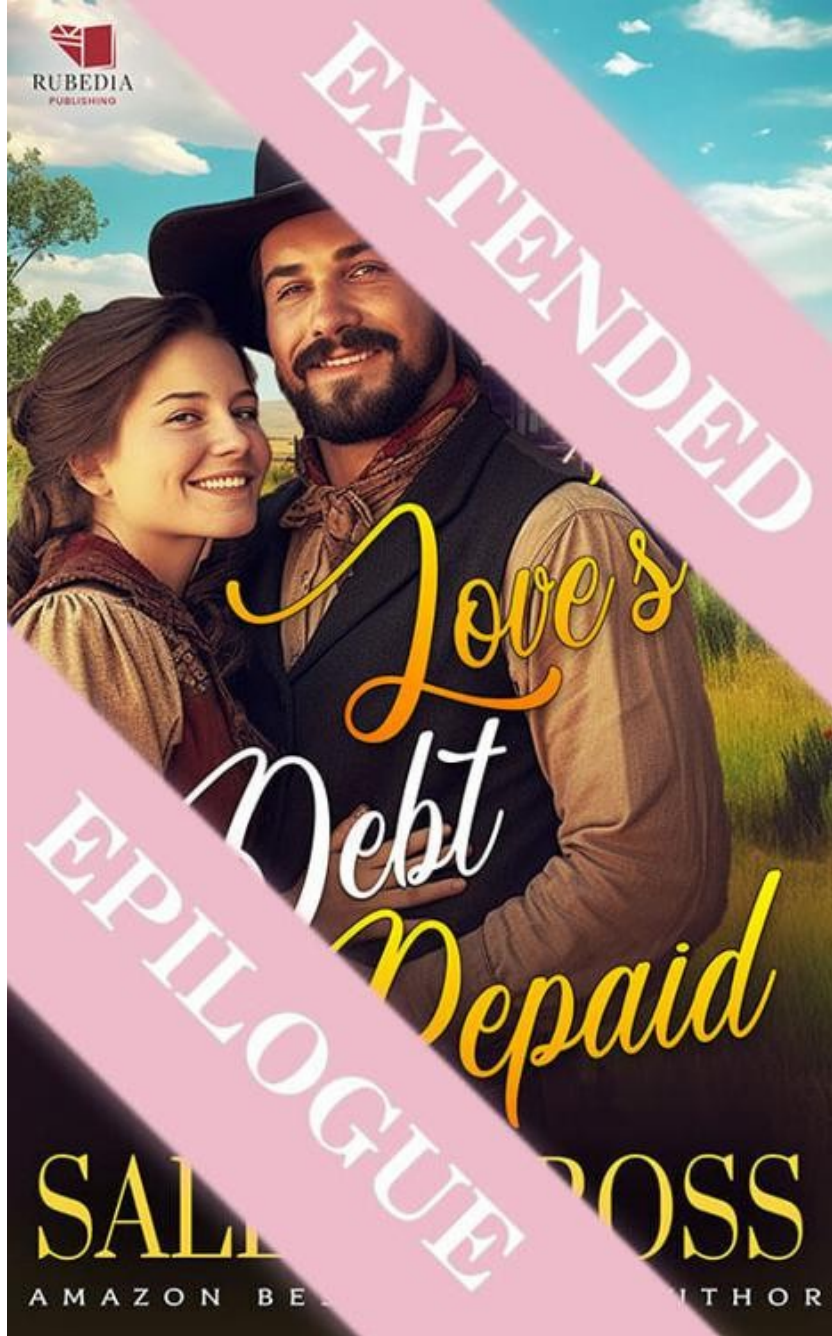
(sayfayı çevirin)

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Genişletilmiş Epilog

Mia ve Dan'in hikayesine doyamadınız mı?

Bu hikayenin bitiminden 5 yıl sonra sevgili çiftimizin yer aldığı tamamlayıcı bölümleri kaçırmayın!

Genişletilmiş Sonsözünüzü (Ücretsiz) Almak İçin Buraya
TIKLAYIN / DOKUNUN

Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim.

Sonra benden ekstra tatlı bir ikram için geri dönün...

(sayfayı çevirin)

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bir sonraki Romantik hikayeniz için hazır mısınız?

"**Aşkın Borcu Ödendi**" adlı romanımı okuduğunuz için teşekkür ederim! Umarım beğenmişsinizdir! Eğer beğendiyseniz, lütfen [dürüst yorumunuzu buraya](#) yazın!

Sıradaki Aşk Hikayeniz:

[En son Amazon Best Seller kitabımı almak için buraya TIKLAYIN / DOKUNUN!](#)

Ya da

Amazon Best Selling hikayem "**Dağın Kucağında Bir Aile Bulmak**" ın ilk bölümlerini okumak için **sayfayı çevirin!** İlk Noel hikayemi kaçırmayın!!!

(sayfayı çevirin)

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

RUBEDIA
PUBLISHING

*Finding a
Family in the
Mountain's
Embrace*

SALLY M. ROSS

AMAZON BEST SELLING AUTHOR

OceanofPDF.com

Dağın Kucağında Bir Aile Bulmak

Batılı Bir Tarihi Romantizm Kitabı

tarafından

Sally M. Ross

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevrigiller)

Blurb

Ormanda kaybolan Nelly, yalnız bir dağ adamının kollarında beklenmedik bir sığınak bulur. Ama sırlar sonsuza dek gizli kalamaz...

Otoriter bir asilzadenin ruhlu kızı olan Nelly, uzun zamandır babasının boğucu pençesinden kurtulmayı arzulamaktadır. Kendisine beceriksiz olduğunun söylenmesinden bıkarak, bir hizmetçi elbisesi giyip gizlice kasabaya iner. Ancak korunaklı dünyasının güvenliğinden uzakta, ormanda kaybolmuş ve yaralanmış halde bulunca kaderi keskin bir dönüş yapar.

Silas, küçük kardeşiyle birlikte ormandaki ücra bir kulübede yaşayan yalnız bir dağ adamıdır. Yetenekli bir çiftçi ve at yetiştiricisi olan Silas, hayvanlarla birlikte olmayı insanlara tercih eder. Nelly'yi bulduğunda, onu kulübesine götürmekten ve yaralarına bakmaktan başka çaresi yoktur.

Yükselen çamların gölgeli derinliklerinde, iki farklı dünya beklenmedik bir şekilde çarpışır. Babasının gerçek kimliğini ve sebep olduğu acıları öğrendiğinde, paramparça olur. Sırlar ve Silas'a duyduğu inkâr edilemez çekim arasında, her zaman özlemini çektiği aileyi keşfeder. Ama çok geçmeden hiçbir sırrın sonsuza dek gizli kalamayacağını fark eder...

"Onu Sevecek Sağlam Bir Kovboy" Kitabımı

Kindle Unlimited ile ÜCRETSİZ Alın!

(Ya da Free first için sayfayı çevirin bölümler)

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Önsöz

Clearwater, Teksas, 1882

On iki yaşındaki Nelly Everheart babasının yanında duruyordu. Dizlerine kadar uzanan, kolları bileklerinden sıkıca iliklenmiş siyah bir elbise giymişti. Sert yakası ensesini fena halde kaşındırıyordu ama kaşımaya cesaret edemiyordu. Uzun kestane rengi bukleleri, sırtından aşağı sarkan sıkı bir örgü halinde toplanmıştı.

Uzaktan bir gök gürültüsü yankılandı ve Nelly tam ilk yağmur damlası düşerken başını kaldırdı, yanağına kondu ve çenesinden aşağı yuvarlandı.

"Gel, Cornelia," dedi babası.

Ancak Nelly, üç bahçıvanın annesinin mezarına kürekle kum atmasını izlerken yerinden kıpırdamadı ve toprağın tabuta tekrar tekrar çarpmasıyla çıkan boş gümbürtüleri dinledi.

"Cornelia," diye tekrarladı babası, bu kez sesi daha keskindi.

Döndü ve babasını eve kadar takip etti. Kireç taşından yapılmış iki katlı bir evde yaşıyorlardı. Dışarıda, karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap korkuluklara sahip, etrafı saran bir sundurma bulunuyordu. Büyük çift kapının sağ tarafındaki sundurma salıncağı esintiyle hafifçe gıcırdıyordu ve annesini düşündükçe Nelly'nin boğazında bir yumru oluştu. Son günlerini orada oturup uzaklara bakarak geçirmiş, iskelet gibi omuzlarına bir şal sarmıştı. Nelly birçok kez onunla birlikte oturmuş, kemikli elini tutarak iyileşmesi için dua etmişti. Ancak duaları karşılıksız kalmıştı; annesi ölmüştü ve geri gelmeyecekti.

Nelly babasını ön kapıdan geçerken takip etti ve oturma odasındaki insanların usulca konuştuklarını duyabildi. Hepsi eve doğru yürüyordu.

Törenden sonra. Nelly onlara katılması, çay içmesi ve başsağlığı dileklerini dinlemesi beklendiğini biliyordu ama tek istediğı yalnız kalmaktı.

"Baba," dedi Cornelia. "Yukarı çıkıp uzanabilir miyim lütfen?"

Archibald Everheart arkasını döndü, kırışmış kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı.

"Tabii ki hayır," dedi babası. "Oturma odasına gelecek ve senden beklendiğı gibi misafirlerimizle konuşacaksın."

"Ama baba-"

Archibald'ın elik gibi mavi gözleri sertleştirdi ve Nelly sözlerini yuttu, midesinin çukurunda bir boşluk oluştu. Böyle bir günde, annesini gömdükleri gün bile babasının ona karşı daha nazik, hatta daha kibar davranacağını düşünmekle aptallık etmişti.

Nelly başka bir şey söylemeden, yüzlerce yıl öncesine ait aile portrelerinin sıralandığı uzun koridorda yürüdü. Babasının ailesi 1607 yılında Amerika'ya gelen ilk Avrupalılar arasındaydı. Virginia'da Jamestown'un kurulmasına yardım etmişlerdi. Ataları oradan Teksas'a taşınmış ve bir çiftlik satın almışlardı. Bugün Everheart'lar eyaletin en zengin ve nüfuzlu ailelerinden biriydi.

Nelly oturma odasının kapısının önünde durdu ve içeri adım atmadan önce hafifçe nefes verdi. Oda, çoğunu tanımadığı elliden fazla kişiyle doluydu. Odaya girdiğinde birkaç kişi dönüp ona baktı, gözleri acıma doluydu.

Nelly pencereye doğru yürüdü ve yağmur yağmaya devam ederken dışarıya baktı. Birden koluna bir el dokundu ve döndüğünde Lily Jones'un elinde bir tepsi sandviç tuttuğunu gördü, sandviçlerin uçları kıvrılıp orta kısımları ortaya çıkmıştı.

Lily aşçının kızıydı ve Nelly'den sadece iki yaş büyüktü. Arkadaş olmalarına izin verilmemesine rağmen, arkadaşlıklar.

"Sandviç?" Lily onlara konuşmak için bir bahane sunarak sandviç ikram etti. "Teşekkür ederim," dedi Nelly, kendine yardım ederek.

"Nasılsın?" Lily sesini alçaltarak sordu.

Nelly odanın içinde etrafına bakınırken omuz silkti. "Bütün bu insanlar kim?"

"Clearwater'daki herkes," diye açıkladı Lily.

"Bu insanların çoğu annemi tanımıyordu bile," dedi Nelly başını sallayarak.

"Annem kimsenin onu kaçırmaya cesaret edemeyeceğini söyledi,"

diye açıkladı Lily. "Yani annem için değil de onun için mi

buradalar?" Nelly acı acı konuştu.

Nelly dönüp tekrar pencereden dışarı bakarken Lily dudaklarını birbirine bastırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"İşimin başına dönsem iyi olacak," dedi Lily. "Sonra görüşürüz."

Lily arkasını döndü ve Nelly'yi yine yalnız bıraktı; ancak uzun süre yalnız kalmadı. Kısa süre içinde, hepsi de ona ne kadar üzgün olduklarını söylemek için bekleyen bir sıra insan oluşmuştu. Nelly hepsine teşekkür etti ama kimsenin söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı. Sanki suyun altında yüzüyormuş gibi hissediyordu, her şey boğuk ve çarpıktı ve sonra aniden sanki oda üzerine kapanıyordu ve nefes alamıyordu.

Nelly, "İzninizle, lütfen bana müsaade edin," dedi.

Nelly cevap beklemeden hızla odadan çıktı. Döndü ve koridordan aşağıya, büyük mutfığa ve arka kapıdan dışarıya yöneldi. Dışarı adımını attığında durdu ve temiz havayı içine çekti.

Nelly biraz soluklandıktan sonra ahırın yanından geçerek annesinin bahçesine doğru yola koyuldu. Bahçe yüz yıldan fazla bir süre önce kurulmuştu. Etrafını çevreleyen yüksek kireçtaşı duvarlar, çiftlik evinin yapımında kullanılan kireçtaşıyla aynıydı. Geyikleri ve yaban domuzlarını uzak tutmak için bahçenin etrafına duvar örülmüştü ama bu çok uzun zaman önce, vahşi hayvanların insanlardan daha fazla olduğu zamanlarda olmuştu.

Nelly eski ahşap kapıya ulaşana kadar duvarların dışından yürüdü. Sol elini pirinç halkalı kolun üzerine koydu ve itti. Kapı rutubetten şişmişti ve yerinden kımıldamadı. Nelly omzunu kapıya dayadı ve itti. Kapı nihayet açılmadan önce ahşap hafifçe inledi.

Bahçeden içeri adımını attı. Bunu yaparken diz hizasındaki etekleri bir çalıya takıldı; aşağı uzanarak dikenli çalıyı nazikçe tuttuğu yerden kurtardı. Nelly etrafına bakındı. Annesi son birkaç aydır bahçeyle ilgilenemeyecek kadar hastalandığından beri bahçe yabani otlarla kaplanmıştı.

Nelly, yağmur hafif hafif yağarken aşırı büyümüş patikada yavaşça yürüdü. Böğürtlenin yanı sıra bahçedeki diğer istenmeyen ziyaretçiler arasında domuz otu, sarı fındık otu ve yengeç otu da vardı. Nelly annesinin bahçenin bu halini görünce ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu ve bu yüzden fazla düşünmeden yabani otları ayıklamaya başladı. İlk başta yavaşça çalıştı ama nefes nefese kalana, yüzüne toprak sıçrayana ve elleri ve yüzü çamurla kaplanana kadar daha da öfkeleni.

Nelly o kadar meşguldü ki bahçe kapısının açıldığını duymadı ve bir tutam sarı yemiş otuna uzandığında, girişte duran babasını gördü, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Elindeki bir avuç otu bıraktı ve otlar sessizce yere düştü.

"Baba-"

"Mazeret duymak istemiyorum, Cornelia," dedi, sesi alçaktı. "Beni utandırdınız."

Nelly başını öne eğdi. "Özür dilerim, baba."

"Özürlerinizi duymak istemiyorum," dedi sertçe. "İçeri

geri döneceğim-"

"Yapmayacaksın," dedi babası kısaca. "Misafirlerimizin seni bu halde, üstü başı kir içinde bir halktan biri gibi görmesine izin vermeyeceğim. Ben eve dönmeni uygun görene kadar dışarıda kalacaksın."

Nelly'nin babası başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve gitti. Nelly, midesi ayaklarının dibinde, onun gidişini izledi.

Nelly bir süre daha bahçede kaldı ama yağmur şiddetini artırdı ve hava sıcaklığı düşmeye başlayınca bahçelerin üzerine yoğun bir sis çöktü ve hiçbir şeyi görmek mümkün olmadı. Nelly kapıyı arkasından kapatarak bahçeden ayrıldı. Eve doğru yürüdü ve o sırada misafirlerin arabalarına ve at arabalarına binerek ayrıldıklarını gördü. Babasından kaçmak isteyen Nelly evin etrafında dolaştı. Ama arka kapıya yaklaştığında, babasının özel hizmetkârı ve koruması Montgomery'nin kollarını kavuşturmuş, orada dikildiğini gördü. Omuzları o kadar genişti ki neredeyse kapının iki yanına degecekti.

"Geçmeme izin verecek misin Monty?" Nelly sordu.

"Üzgünüm Bayan Cornelia," dedi Monty. "Ama babanız o söyleyene kadar sizi içeri almamamızı söyledi."

"Ama yağmur yağıyor," diye akıl yürüttü Nelly. "Ve bütün konuklar gitti; gittiklerini gördüm."

Monty hiçbir şey söylemedi ama Nelly onun gözlerinde bir anlık bir sempati fark etti.

Monty, "Eminim baban çok geçmeden gelecektir," dedi. "Neden bu arada ahırda beklemiyorsun?"

Nelly ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Monty'yle tartışmanın bir yararı yoktu; o her zaman babasının ona söylediği şeyi yapardı.

"Peki," dedi Nelly.

Döndü ve ahıra doğru yürüdü. Kapıları açtı ve tavukları ve benzerlerini taşımak için kullanılan bir yığın tahta kasaya doğru yürüdü. Bir tanesini ahırın girişine taşıdı ve sert zemine koydu. Nelly oturdu, çenesini avucunun içine dayadı ve iç çekti. Bugünün hayatının en kötü günlerinden biri olacağını biliyordu ama hayal ettiğinden bile daha korkunç olduğu ortaya çıkmıştı.

Monty onu çağırmaya geldiğinde hava neredeyse kararmak üzereydi. Nelly kaskatı kesilmiş ve titriyordu, iliklerine kadar ıslanmıştı.

Monty, "Baban temizlenmeni ve onunla yemek odasında buluşmanı söyledi," dedi.

Nelly iç çekti. Tek istediği yatağa gitmekti.

"Haydi, Bayan Cornelia," dedi Monty.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ben Nelly," diye homurdandı.

Monty hiçbir şey söylemedi ama Nelly onun ağzının kenarlarının yukarı kalktığını gördü.

Nelly, Monty'yi eve kadar takip etti. Lily'yi mutfakta beklerken buldu, yüzü solgundu.

"İyi misin?" diye sordu.

Nelly başını salladı, omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Kar fırtınasında pirinç bir kapı kolu kadar üşümüştün," dedi Lily'nin annesi, ses tonundan endişe akıyordu. "Lily, git ve Nelly'nin ısınmasına yardım et, sonra da hemen aşağı in. Bay Everheart'ın bekletilmekten nefret ettiğini biliyorsun."

Lily, Nelly'nin buz gibi elini tuttu ve onu mutfaktan çıkarıp üst kata çekti. Nelly'nin nemli giysilerini çıkarmasına yardım etti ve kalın bir battaniyeyi omuzlarına sararken, kendisi de şifonyeri karıştırarak yeni çoraplar ve iç çamaşırları aradı.

Lily omzunun üzerinden bakarak, "Sen ahırdaysan biri geldi," dedi.

"Kimdi o?" Nelly sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Lily. "Onu göremedim ama babanın koridorda onunla konuştuğunu duydum."

Nelly kaşlarını çattı. *Kim olabilirdi ki?*

"Anneme sordum ama bana işime bakmamı söyledi," dedi Lily yüzünü buruşturarak.

Kısa bir süre sonra Nelly yıkanmış ve giyinmişti. Odasındaki uzun aynada kendine baktı ve iç geçirdi. Herkes ona her zaman annesinin güzelliğine sahip olduğunu söylemişti ve o da bununla gurur duymuştu ama şimdi onunla bir an daha geçirebilmek için her şeyi takas edebilmeyi diliyordu.

"Aşağıya inip yemek odasına geçsen iyi olur," dedi Lily. "Baban seni aramaya gelmeden önce."

Nelly aynadan uzaklaşırken tekrar iç çekti. Odayı geçip yatak odasının kapısına doğru yürüdü. Sağ elini kapı koluna koydu ama omzunun üzerinden Lily'nin kirli giysileri toplayıp kucasına aldığını görünce bir an tereddüt etti. Nelly bazen Lily olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

"Devam et, Nel," diye Lily. "Bugün başın yeterince belaya girdi zaten."

Nelly kapıyı çekip açtı ve odadan çıktı. Koridorda yürüdü ve sonra merdivenlerden aşağı indi. Yemek odasına ulaştığında yine tereddüt etti. İçeriden gelen alçak sesleri duyabiliyordu. Yaklaştı ve sol botunun altındaki döşeme tahtası ağırlığının altında gıcırdadı.

"Cornelia?" dedi babası.

Yemek odasına adım attı. Doğu duvarı boyunca bahçeye bakan pencereleri olan geniş bir odaydı. Gündüz vakti oda aydınlık ve havadardı ama ağır kırmızı perdeler çekilmişti ve oda loştu, sadece gelen ışıkla aydınlanıyordu. Odanın ortasında, çift kanatlı ön kapıyla aynı ağaçtan yapılmış maun bir yemek masası uzanıyordu. Etrafında, her biri perdelerle uyumlu kadife kızıl minderlere sahip on altı sandalye oturuyordu. Masanın başının arkasındaki duvarda Jamestown'daki ilk günlerden bir sahneyi gösteren yağlı boya bir tablo vardı.

Nelly kadını hemen fark etmedi; belki de tamamen siyah giyinmişti ve çok sayıda kolu ve dalı olan antika bronz şamdanlardan birinin oluşturduğu bir gölge olabilirdi.

"Cornelia," dedi babası. "Bu benim kız kardeşim, Matilda Teyzen."

Yaşlı kadın oturduğu yerde döndü. Nelly'nin babası gibi ince bir yüzü vardı ama onun yakışıklı burnu ve geniş çenesinden yoksundu. Onun yerine burnu kavisli ve gagalıydı ve çenesinin etrafındaki deri, bu kadar zayıf bir kadın için alışılmadık bir şekilde yüzünden sarkıyordu.

"Merhaba Cornelia," dedi Matilda Teyze.

Nelly yaşlı kadına bakarken hiçbir şey söylemedi.

"Cornelia," dedi babası sertçe. "Buraya gel ve teyzene uygun bir karşılama yap."

Nelly masanın sol tarafından aşağı doğru yürüdü ve teyzesine yaklaştı. Eğilip onu yanağından öptü; pudra ve tütün kokuyordu.

"Merhaba teyze," dedi Nelly kibarca.

Matilda Teyze onu ayaklarından başlayıp başının tepesine kadar değerlendirirken Nelly geri adım attı.

"Annene benziyorsun," dedi.

Nelly, "Herkes böyle söylüyor," diye karşılık verdi.

"Mmm," dedi Matilda Teyze. "Daha önce bir kez karşılaştığımızı

biliyorsun." "Tanıştık mı?" Nelly sordu. "Hatırlamıyorum."

"Hayır mı?" Matilda Teyze dedi ki. "Şey, yıllar önceydi."

"Burada ne yapıyorsun?" Nelly açıkça sordu. "Annemin cenazesi için mi geldin? Çünkü kaçırdığınızı söylemekten üzüntü duyuyorum."

"Cornelia!" diye tersledi babası. "Terbiyen nerede senin?"

Matilda, Nelly'ye dönmeden önce, "değil Archibald," diye yatıştırdı. "Annenin cenazesi için burada olmayı planlıyordum, evet. Ancak trenim rötat yaptı."

Nelly hiçbir şey söylemedi.

"Matilda Teyzen bizimle yaşamaya geliyor," dedi babası. "Neden?"

Nelly sordu.

Archibald hayal kırıklığı içinde nefes verdi. "Çünkü bir kızın bir annesi olmalı."

"Benim bir annem var," dedi Nelly, çenesini kararlılıkla yerine oturttük. "Bir başkasına ihtiyacım yok."

Nelly'nin düşünmesine fırsat kalmadan babası elini kaldırıp suratına bir tokat attı ve Nelly'nin başı yana kayd, yanağı acıdı. Teyzesiyle göz göze geldi ve kaşlarının onaylamaz bir ifadeyle çatıldığını gördü.

"Bir gün için bu kadar küstahlık yeter," diye tersledi. "Odana git."

Nelly'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Dönüp kaçtı, merdivenleri hızla çıkıp odasına girdi. Kapıyı çarptı ve kapının üzerine yığıldı, ipek ve kurdelelerden oluşan bir su birikintisi içinde yere çöktü. Uzanıp yanağına dokundu ve gözyaşlarını geri kırıptı. Babası ona ilk kez vurmuyordu ama bu sefer daha çok acıtmıştı çünkü annesi ölmüşü ve Nelly dünyada yapayalnızdı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Birinci Bölüm

Clearwater, Teksas, 1890

Nelly annesinin mezar taşının yanındaki çimlerin üzerine oturdu. Onu gömdükleri günden bu yana neredeyse sekiz yıl geçmişti. O zamandan beri taşın üzerinde kalın yosunlar ve likenler büyümüşü, bu da zamanın geçtiğine dair doğanın bir işaretiydi. Nelly de büyümüş, annesine daha çok benzeyen genç ve güzel bir kadın olmuştu. Uzun kestane rengi saçları yıllar içinde koyulaşmış, yuvarlak yüzü daralmış ve yüz hatları narin, neredeyse kırılğan bir hal almıştı. Değişmeyen tek şey zümrüt yeşili gözleriydi.

Nelly uzanıp parmak uçlarını taşın üzerinde gezdirerek annesinin adının izini sürerken içini çekti. Onu özlemek kolaylaşmıştı, katlanılabilir hale gelmişti ama hala onun konuşmasını duymak, dokunuşunu hissetmek için can attığı zamanlar oluyordu.

"Bayan Cornelia?" Monty bağırdı. "Geç kaldınız."

Döndüğünde Monty'nin çimenli tepenin üzerinde durduğunu gördü. Zaman onu da büyütmişti. Artık daha zayıftı, koyu renk saçlarının tepesi seyrelmişti.

Nelly koyu yeşil eteklerindeki çimen ve kumların tozunu alarak kendini yukarı çekerken iç çekti. Döndü ve Monty'nin beklediği tepeye doğru yürüdü.

Eve yaklaştıklarında Nelly babasını ve Matilda Teyzesini arabanın yanında beklerken gördü. Ev halkının geri kalanı bir sıra halinde duruyordu, hepsi de en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Lily de onların arasındaydı ve Nelly onunla göz göze geldiğinde ona küçük bir gülümseme verdi.

"?" diye bağırdı babası. "Herkesi beklettin."

Nelly başını öne eğerek, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Nelly hızla arabaya tırmanırken Matilda Teyze'nin ağzı sımsıkı kapalıydı. Teyzesi de arabaya tırmanıp yanına oturdu ve siyah eteğini düzeltti.

"Gerçekten mi, Nelly," dedi, sesi alçaktı. "Neden babanı kızdırmakta bu kadar ısrar ediyorsun?"

Nelly omuz silkti. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Matilda Teyze cevap vermek için ağzını açtı ama Archibald arabaya tırmanıp karşılarına oturduğunda, yüzü karanlık ve düşünceli bir halde tekrar kapattı.

"Gidelim," diye emretti.

Araba bir an sonra öne doğru çekildi ve araba yolundan kapıya doğru ilerledi. Kimse konuşmuyordu ve arabanın içindeki atmosfer gergindi. Nelly buna alışkındı. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca babasıyla ilişkileri, sıcak güneşin altında uzun süre bekletilen sütün ekşiyip topaklanması gibi daha da kötüleşmişti. Matilda Teyze elinden geldiğince aralarını yumuşatmak için elinden geleni yapmıştı ama Nelly ne yaparsa yapsın, her seferinde bir şekilde babasının canını sıkıyor ve onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Bu ister kiliseye geç kalmak, ister yemekte çok konuşmak, ister yeterince konuşmamak ya da katılmadığı bir fikri dile getirmek olsun. Aslında Nelly onun iyiliğini kazanmaya çalışmayı bırakmıştı. Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemenin delilik olduğuna karar vermişti.

Çiftliğin kapısında Monty arabayı sola çevirdi ve kasabaya doğru yola çıktılar. Personel arkadan geliyor, tıpkı hayvanların gemiye bindikleri gibi ikişer ikişer yürüyorlardı.

Kısa bir süre sonra taş kiliseye vardılar ve Monty arabayı ferforje demir kapıların hemen önünde durdurdu. Archibald dışarı çıktı ve Matilda Teyze'ye elini uzattı. Nelly karşı tarafa tırmanarak tozlu yola atladı ve babasının bir kez daha onaylamayan bakışlarına kaldı.

Nelly arabanın etrafından dolaşarak onlara katıldı. Kilise avlusuna doğru yürürlerken kalabalık dağıldı. Nelly, babasının Clearwater, Teksas'taki topluluk üyeleri üzerindeki etkisine alışkındı. Annesinin cenazesinde de aynısı olmuştu; insanlar babasının gözüne girmek için birbirlerini eziyorlardı.

Vitray pencerelerden soluk güneş ışığının süzüldüğü kiliseye girdiler. Dar koridorda yürüdüler ve ön taraftaki yerlerini aldılar. Tanrı'nın evinde ayrılmış oturma yeri yoktu, ancak bunca yıldır hiçbir cemaat üyesi ön sıraya oturmamıştı. Sanki sadece Everhearts'ın, Clearwater'ın kendini kraliyet ilan etmiş üyelerinin oturduğuna dair söylenmemiş bir kural varmış gibiydi.

Son ilahinin söylenmesinin ardından cemaat kiliseden ayrıldı, konuşmak ve dedikodu yapmak için kilise bahçesinde toplandı. Nelly kalabalıktan ayrıldı ve küçük mezarlığa doğru yürüdü. Taşların arasında yürüdü, arada bir durup üzerlerinde yazılı kelimeleri okudu.

"Merhaba," dedi derin bir ses.

Nelly döndüğünde kendi yaşlarında, belki de birkaç yaş büyük, yakışıklı bir genç adam gördü. Uzun boylu, kalın sarı saçları çenesine kadar sarkan ve koyu mavi gözlü bir adamdı. Düz pamuklu bir gömlek ve mavi bir pantolon giymişti. Gömleğinin üst düğmesi açıktı ve köprücük kemiğini ortaya çıkarıyordu. Sol elinde küçük bir bahçe malası tutuyordu.

"Merhaba," dedi Nelly kıbarca.

"Ben Finnigan Fielding," dedi. "Burada, kilise bahçelerinde çalışmaya yeni başladım."

Nelly başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Babasının bu kadar aşağı tabakadan biriyle konuşmasını asla onaylamayacağını biliyordu.

"Bir adın var mı?" diye sordu, gözleri parlayarak. "Var,"

dedi Nelly biraz nazlanarak.

"Bana tahmin mi ettireceksin?" dedi ona parlak bir gülümseme göstererek.

"Cornelia!"

Nelly gözlerini kapadı ve birkaç adım ötede duran babasını görmek için arkasını dönmeden önce iç çekti. Koyu renk gözleri sertti.

"Gitsem iyi olacak," dedi Nelly.

Nelly başka bir şey söylemeden döndü ve babasına doğru yürüdü. Kolunu kabaca kavradı ve elbisesinin altındaki deriyi büktü.

Nelly, "acıtıyorsun baba," diye yakındı.

"Neden o çocukla konuşuyordun?" Archibald sordu. "Sadece

kibarlık ediyordum," diye ısrar etti Nelly.

"Archibald?" Matilda Teyze söyledi. "Fairchild'lar bekliyor."

Döndüklerinde onu arkalarında durmuş, kaşlarını çatmış bir halde buldular. Nelly'nin babası onun kolunu bıraktı.

"Gel," diye bağırdı. "Tanışmanı istediğim biri var." Nelly babasını

takip etti, yüzü kızarmış ve kolu ağrıyordu.

"Bunlar Bay ve Bayan Fairchild," dedi Nelly'nin babası. "Bu da oğulları Percival."

Fairchild'ların varlıklı oldukları sadece onlara bakarak bile anlaşılabilirdi. Hepsi son moda giysiler içindeydi ve Bay Fairchild'ın cebinden parlak bir altın saat sarkıyordu. Ne yazık ki zenginlik

Oğulları Percival soluk benizli, yağlı siyah saçlıydı ve Nelly'ye sanki nemli, karanlık bir deliğin altından çıkmış gibi görünüyordu.

"Tanıştığımıza oldum," dedi Nelly kibarca.

"Yalan söylemiyordun Archie," diye gürledi Bay Fairchild, kalın dirseğiyle Nelly'nin babasını dürttü. "Çok güzel bir kız."

Nelly onun şık İngiliz aksanında "looker" kelimesinin kulağa tuhaf geldiğini fark etti. Sanki uyum sağlamak, Amerikalı olmak için fazla çaba harcıyormuş gibiydi.

"İlgi alanların neler, canım?" Bayan Fairchild söyledi. "Piyanoforte çalıyor musun?"

"Kötü," diye itiraf etti Nelly. "Hayır, dışarıda, bahçelerde olmayı tercih ederim."

"Nasıl güzel," Bayan Fairchild dedi, değil rahatsız edici için
Gizle hayal kırıklığı.

"Cornelia alçakgönüllü davranıyor," dedi Matilda Teyze. "Latince, Fransızca ve İtalyanca konuşabiliyor ve iyi resim yapıyor. Müzikten ve danstan da hoşlanıyor."

Bayan Fairchild neşelendi. "Çay içmeye gelmelisiniz. Percy Latince pratik yapacak birini arıyordu, değil mi canım?"

Percy omuz silkti, ilgisizlikle başka tarafa baktı. Donuk gri gözleri vardı.

"Bu çok hoş olurdu," dedi Matilda Teyze. "Belki ertesi gün Yarın mı? Öğleden sonra etrafı arayabilir miyiz?"

"Evet," diye kabul etti Bayan Fairchild. "Bu çok hoş olur."

Nelly gülümsemek için elinden geleni yaptı ama Percival Fairchild ile bir odada tıklıp kalmaktan daha nahoş bir şey düşünemiyordu.

Kısa bir süre sonra kiliseden ayrıldılar ve tekrar arabaya bindiler.

"Fairchild'lar Londra'dan buraya yeni taşındılar," diye açıkladı Nelly'nin babası. "Ticaretten bir servet kazandılar."

Nelly pencereden dışarı bakarak, "Onlar için ne kadar güzel," dedi. "Bizim için de iyi olabilir," dedi Archibald sertçe.

"Yeterince paramız yok mu?" Nelly sıkılmış bir ses tonuyla sordu.

Nelly'nin babası yumruğunu pencerenin camına vurdu, neredeyse cam kırılıyordu.

"Archibald!" Matilda Teyze itiraz etti.

"Nasıl bu kadar nankör olabiliyorsun?" diye sordu. "Bu hayatta hiçbir şey istemedin. Ben sana her şeyi verdim-"

"Bana hatırlatmaktan hoşlandığın gibi," dedi Nelly, sesi . "Ama senin parandan nefret ediyorum."

"Monty!" Archibald öfkeleni.

"Evet, efendim?" Monty omzunun üzerinden seslendi. "Arabayı durdur," diye talimat verdi.

Monty arabayı durma noktasına getirdi.

Nelly'nin babası, "İn aşağı," diye tükürdü.

"Archibald-"

"Hayır, Matilda," dedi, gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak. "Eğer kız benim paramdan bu kadar nefret ediyorsa, hizmetçilerle birlikte yürüyebilir. Belki bu ona nankörlük etmemeyi öğretir."

"Mutlulukla," dedi Nelly kapıyı iterek açarken.

Arabadan indi ama araç ileri doğru savrulup neredeyse tekerleklerinin altında ezilecekken ayakları yere daha yeni basmıştı.

Nelly arabanın ilerleyişini, Matilda Teyze'nin arka pencereden sempatik bakışlarını izledi. Sonra döndü ve Lily'nin yanındaki hizmetçilerle birlikte sıraya girdi.

"Ne oldu?" Lily sordu.

"Her zaman olan şey," diye iç geçirdi Nelly. "Babamın hoşuna gitmeyen bir şey söyledim."

Lily uzandı ve Nelly'nin elini sempatik bir şekilde sıktı. Yıllar geçtikçe iki kızın dostluğu daha da güçlenmişti. Nelly Lily'yi kız kardeşi gibi görüyordu ve çoğu zaman Nelly'nin baş vurabileceği tek kişi oydu.

"Şehre sirk geliyor," dedi Lily, konuyu daha hafif bir şeye çevirerek.

"Gerçekten mi?" Nelly kıskançlıkla "Gerçekten mi?" dedi.

"Bu gece geliyorlar ve bütün hafta buradalar," diye açıkladı Lily. "Annem, Bayan Everheart izin verirse bir gece hep birlikte aşağı inebileceğimizi söyledi."

Gezici sirk son birkaç yıldır Clearwater'a geliyordu ve Nelly hep gitmek istemişti ama babası bunu reddetmişti. Eğlence sektöründe çalışan bu tür insanlara göz yummuyordu.

"Babam gitmeme asla izin vermeyecek," diye iç geçirdi Nelly.

Lily düşünceli bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de ona söylememeliyiz," dedi mavi gözleri parlayarak.

"Öğrenirdi," dedi Nelly.

"Kendini iyi hissetmiyormuş gibi davranabilirsin," diye akıl yürüttü Lily. "Erkenden yatağa gir ve sonra gizlice çık. Monty gitmez ve diğerlerinin hiçbiri de ispiyonlamaz."

"," diye ısrar etti Nelly. "Ya babam öğrenirse?"

"Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun, Nel," dedi Lily. "Bırak gülmeyi, seni en son ne zaman gülümserken gördüğümü bile hatırlamıyorum."

"Haklısın," dedi Nelly. "Sence gülmeyi unutmak mümkün mü?"

Lily Nelly'nin eline uzandı ve onu sıktı. "Peki, ne diyorsun?"

Nelly bir an için hiçbir şey söylemedi ama zihni hızla çalışıyordu. Gizlice kaçıp sirke gidebilir miydi? Tek başına hiçbir yere gitmesine izin verilmezdi, kasabaya terziye gitmesine bile. Matilda Teyze ya da babası ona her zaman refakat ederdi. Bırakın sirki görmeyi, kasabaya tek başına gidebilme fikri bile heyecan vericiydi.

"," diye kabul etti Nelly, tedbiri elden bırakmayarak. "Hadi yapalım şu işi."

Matilda Hala hizmetçilere Salı akşamı sirke gitmeleri için izin verdi ve Nelly, Fairchild'ların havasız oturma odasında otururken başka hiçbir şey düşünemiyordu. Sirke gidecekti.

"Cornelia?" Matilda Teyze söyledi.

Nelly hayallere daldığı pencereden döndüğünde teyzesi ve Bayan Fairchild'ın kendisine umutla baktığını gördü.

"Özür dilerim," dedi Nelly. "Soru neydi?"

"Biraz daha buzlu çay ister misin canım?" Bayan Fairchild sordu.

Nelly elindeki bardağa baktı. Kendisine ikram edilen buzlu çaydan neredeyse hiç içmemişti. Çok tatlıydı, hatta mide bulandırıcıydı. Bayan Fairchild'ın Amerikan tatlı çay sanatında henüz ustalaşmadığı açıktı.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedi Nelly.

Bay Fairchild gülümsedi ama gülümsemesi duraksadı. "Percival kendini bize katılacak kadar iyi hissetmediği için üzgünüm."

Ben değilim, diye düşündü Nelly.

Bayan Fairchild, "Tatlı bir çocuk ama melankoli nöbetlerine yatkın," diye devam etti. "Bu Bay Fairchild'ı çok üzüyor ama ona Percy'nin hassas bir ruhu olduğunu söyleyip duruyorum."

"Belki bir dahaki sefere?" Matilda Teyze dedi ki.

"Evet," dedi Bayan Fairchild mutlulukla. "Bir dahaki sefere, gerçekten."

Bir süre sonra Nelly ve Matilda Teyze, iki katlı büyük bir ev olan Fairchild malikanesinden ayrıldılar. Clearwater'daki ilk evlerden biri olan bu ev tuğladan inşa edilmişti. Geniş bir çimenliğe açılan büyük bir verandası vardı. Siyah ferforje bir kapı tüm araziye çevreliyordu ve parmaklıkların üzerinde pembe tonlarında yabani güller yetişiyordu.

Verandanın merdivenlerinden inerlerken Matilda Teyze, "Burası çok güzel bir mülk," dedi.

"Evet," diye onayladı Nelly. "Belki de Fairchild'larla ilgili en güzel şey."

"Ah, Nelly," diye azarladı Matilda Teyze, ağzının kenarları eğlenerek kalkmasına rağmen. "Her zaman aklına gelen ilk şeyi söylemek zorunda mısın?"

Annem, "Küreğe kürek derler." derdi.

"Evet, maça maça demenin başınızı derde sokacak bir yolu var."

Nelly ferforje kapıyı iterek açarken hiçbir şey söylemedi ve sokağa adım attılar. Geçen sekiz yıl boyunca Nelly, Matilda Teyzesini sevmeye başlamıştı. Birçok yönden ağabeyine benziyordu ama başka yönlerden de çok farklıydı. Daha nazikti, çabuk öfkelenmezdi ve Nelly ile babası arasında arabuluculuk yapmak için elinden geleni yapardı. Yalnız olduklarında teyzesi ona Nelly diye seslenirdi, ama başkalarının yanında asla. Yine de, Nelly teyzesine ne kadar düşkün olsa da, onu sevemezdi çünkü onun gerçekten kendi tarafında olmadığını biliyordu. Onun sadakati her zaman kardeşine ve aile ismine olacaktı. Bazen sanki Nelly parlak güneş ışığında, babası ise koyu gölgede duruyormuş ve Matilda Teyze'nin bir ayağı her iki taraftaymış gibi hissediyordu.

"Nelly," dedi Matilda Teyze, araba çiftliğe doğru ilerlerken.

"Mmm?" Nelly pencereden başını çevirip ona baktı. "Baban seni Percival ile evlendirmeyi planlıyor," dedi.

Nelly'nin gözleri inançsızlıkla irileşti. "Yapamaz."

"Yirmi yaşındasın Nelly," dedi Matilda Teyze. "Artık evlenmenin zamanı geldi."

"Ama ona?" Nelly sesini yükselterek konuştu. "O korkunç biri, Matilda Teyze."

"Çocuğu pek tanımıyorsun," dedi.

"Kesinlikle!" Nelly ısrar etti. "Lütfen, babamla konuşamaz mısın? Onu başka türlü ikna edin."

"İkna olmayacak," dedi Matilda Teyze kararlılıkla.

Nelly'nin alt dudağı titredi. Percival Fairchild'la evlenmesi mümkün değildi. Onunla evlenmek, babasının pençesinden kurtulup başka bir adamın kontrolüne girmek gibi bir şey olurdu ama daha kötüsü olurdu. Onun karısı olacaktı, yani ona ait olacaktı. Onun istediklerini yapmak ve onun çocuklarını doğurmak zorunda kalacaktı. Hiçbir şey üzerinde söz hakkı olmayacaktı, geleceğı üzerinde hiçbir kontrolü olmayacaktı. Bunu yapamazdı; yapmayacaktı, sadece babasını memnun etmek uğruna değil.

Eve vardıklarında öğleden sonra olmuştu. Nelly'nin babası onları bekliyordu. Nelly verandanın basamaklarını tırmanırken ona ters ters baktı ama babası bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

"Çay nasıldı?" diye sordu.

"Hoş," dedi Matilda Teyze. "Percival'ın katılamamasına rağmen bize."

Archibald kaşlarını çatı. "Belki de Fairchild'ları akşam yemeğine davet etmeliyiz. Cornelia genç adama bahçeleri gezdirebilir."

Nelly tartışmak için ağzını açtı ama Matilda Teyze ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Evet," diye onayladı Matilda Teyze. "Cornelia ve Percival'ın birbirlerini biraz daha yakından tanımaları iyi olur."

Bir an sessiz kaldılar.

Archibald, "Ben çalışma odamda olacağım," dedi.

Başka bir şey söylemeden döndü ve . "Yatağa

çıkabilir miyim?" Nelly sordu.

Matilda Teyze kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"Sadece biraz başım ağrıyor," diye yalan söyledi

Nelly.

Matilda Teyze, "Herhalde Bayan Fairchild'ın çaya koyduğu şeker yüzünden," diye düşündü. "Herkesin tüylerini diken diken etmeye yeter."

Nelly başını salladı.

"Akşam yemeği hazır olduğunda seni ararım?" diye teklif etti.

"Sanırım erken yatmayı tercih edeceğim," dedi Nelly. "Eğer sakıncası

yoksa?" "Elbette," dedi Matilda Teyze. "Lily'den soğuk bir şeyler

getirmesini isteyeceğim.

su."

Nelly üst kata çıkmadan önce teyzesine gülümsedi. Koridordan geçerek yatak odasına gitti ve pencereye doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra Lily elinde bir sürahi soğuk suyla geldi.

"İşe yaradı mı?" diye sordu sürahiyi porselen leğenin yanındaki şifonyerin üzerine koyarken.

"Sanırım öyle," diye iç geçirdi Nelly.

"Sorun nedir?" Lily sordu.

"Babam beni ," dedi. "Percival Fairchild'la." Lily'nin yüzü düştü. "Ne

yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki?" Nelly başını sallayarak konuştu.

Lily Nelly'nin ellerine uzandı ve onları şefkatle sıktı. "Bu gece bunu düşünmeyelim," dedi. "Sadece eğlenelim mi?" "Tamam," diye kabul etti Nelly.

"Güzel," dedi Lily. "Annem baban ve teyzen için soğuk bir akşam yemeği hazırlamayı bitirmek üzere, sonra da kasabaya doğru yürüyeceğiz."

Nelly başını salladı. "Onlar yemek yiyene kadar bekleyeceğim ve sonra gizlice çıkacağım."

Lily yatak odasından çıktı ve Nelly'yi yalnız bıraktı. Kitabını aldı ve ahşap salıncağa oturdu ama konsantre olamadı; çok heyecanlı ve gergindi. Nelly kitabı kapatıp pencereden dışarı baktı, midesi düğümlenmişti. Yakalanırsa başının nasıl bir belaya gireceğini düşünmek bile istemiyordu. Ama ya bu onun kendisi için bir şeyler yapmak için son şansıysa? Percival Fairchild ile bir evliliğe mahkûm edilmeden önce son bir özgürlük uçuşu?

Nelly yatak odasından gizlice çıkıp merdivenlerden inmeden önce akşam karanlığını bekledi. Babası ve teyzesinin yemek odasında olacağını biliyordu. Monty arka basamakta oturmuş, çoğu akşam olduğu gibi piposunu tütürüyor olacaktı.

Ön kapıya ulaştığında, nefesini tutarak dikkatle kapıyı açtı. Verandaya çıktı ve ses çıkarmamaya dikkat ederek kapıyı arkasından kapattı. Verandayı geçip merdivenlerden indi ve ancak kapıya doğru hızla ilerlerken nihayet yeniden nefes alabildiğini hissetti.

Gezici sirk her zaman kasabanın dışında kurulurdu. Nelly yaklaştıkça müziğin sesini duymaya başlamıştı bile. Önündeki ufukta büyük, renkli çadırlar belirdiğinde hava neredeyse kararmak üzereydi ama ay dolunay halindeydi ve parıldayan yıldızlarla çevriliydi. Nelly'ye göre, sanki

Bir rüyadan çıkmış gibiydi. Özgürlüğü bu şekilde deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Sürekli hareket halinde olduğunuz, asla tek bir yerde kalmadığınız bir hayat. Geleceğe bakmak ve sonsuz bir olasılık ufku görmek.

Nelly büyük kalabalığın toplandığı çadırlara yaklaştı. O yaklaşırken bazı insanlar dönüp ona baktı ama sonra tekrar gözlerini kaçırdı. Nelly tanınma ihtimaline karşı kendini gizlemek için peçeli bir şapka ya da benzeri bir şey takmayı düşünmüştü. Ancak bundan vazgeçti. Gerçek şu ki, babasının ya da teyzesinin sosyalleştiği hiç kimse sirkte olmayacaktı. Üst sosyete gezici sirkler gibi şeylere burun kıvrımayı severdi, sanki bu onları sıkıcı ve yargılayıcı değil de seçici ve özel yapıyormuş gibi.

Nelly etrafına bakınarak, kendisini kapının önünde bekleyeceğine söz veren Lily'yi aradı. Ancak kalabalığın arasında arkadaşını bulamayınca Nelly endişelenmeye başladı.

"Nelly!" Lily aniden bağırdı. "Ben buradayım."

Nelly döndüğünde Lily'nin elini başının üzerinde salladığını gördü. Dönüp aceleyle ona doğru koştu ve iki arkadaş heyecanla kucaklaştı.

"Bu harika," dedi Nelly, yeşil gözleri parlayarak. "Gösteri

başlayana kadar bekle," dedi Lily.

Kalabalık daha sonra sirkin merkezindeki çadıra doğru ilerlemeye başladı. Nelly Lily'yi içeri kadar takip etti. Çadıra adımını attığında tereyağlı patlamış mısır ve talaş kokusuyla karşılaştı.

Herkesle birlikte arenayı çevreleyen sert ahşap tribünlerdeki yerlerini aldılar. Birkaç dakika sonra mor kadife giysili ve siyah silindir şapkalı kısa boylu bir adam arenaya girdi ve seyirciler sessizliğe gömüldü. Nelly Lily'nin elini tuttu ve heyecanla sıktı.

"Bayanlar, baylar, oğlanlar, kızlar ve aradaki herkes!" diye bağırdı. "Hemen ayağa kalkın ve hayal gücünün sınırlarını zorlayan ve sizi harikalar diyarına götüren mucizelere tanık olun! Sizi daha fazlası için nefessiz bırakacak bir cüret ve ihtişam gösterisi sunarken etrafımızda toplanın."

Bütün gözler halka yöneticisine sabitlenmişti ve o kadar sessizdi ki bir kuruşun bile düştüğünü duyabilirdiniz.

"Sizi koltuklarınızın ucunda bırakacak cesur bir gösteriyle yerçekimine meydan okuyacak olan korkusuz akrobatlarımıza sıcak bir karşılama alabilir miyim?"

Kalabalık tezahürat yaptı ve Nelly, parlak renkli, daracık, payetli kostümler giymiş bir grup akrobatın arenaya gelmesiyle arkasını döndü.

Akrobatlar havada dans ederken kalabalık nefes nefese kaldı ve alkışladı. Kanatları varmış gibi hareket ediyorlardı. Nelly gözlerini onlardan ayıramıyordu. Daha önce hiç böyle bir yetenek ve cesaret gösterisi görmemişti.

", değil mi?" Lily fısıldadı.

Nelly başını salladı, hissettiklerini ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyordu. Hiçbir gösterinin bu kadar büyüleyici olamayacağından emindi ama yanılıyordu. Akrobatlardan sonra vücutlarını öyle bir hareket ettiriyorlardı ki, bir an için gerçeği eğip büküyorlardı. Ardından, rengarenk battaniyelere bürünmüş filler çadırın içinde geçit töreni yaparak herkesi büyüledi. Fillerden sonra Nelly'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen güçlü adam geldi. Gösterisinin sonunda altı kadını aynı anda kaldırmıştı. Ardından boyalı yüzleriyle palyaçolar geldi. Onların aptalca maskaralıkları Nelly'yi gülmekten kırıp geçirdi ve yanaklarını sızlattı.

Nelly gösterinin hiç bitmesini istemiyordu ama sonunda ring şefi tekrar arenaya çıktı.

"Şimdi, son perde hepimizin ayağa kalkmasına ve insan ruhunu kutlamak için alkışlamamıza izin veriyor" dedi. "Bu gece tanık olduğumuz şey sadece bir eğlence değil. Bu, hayallerin gücünün ve her birimizin içinde bulunan sihrin bir kanıtıdır."

Seyirciler anında ayağa kalktı ve çadır gök gürültülü alkışlarla doldu.

Çadırdan çıktıklarında Nelly, "Bunu asla unutacağımı sanmıyorum," dedi. "Yaşadığım sürece unutmayacağım."

Lily onun elini tutarak, "Henüz bitmedi," dedi.

Lily Nelly'yi çadırın etrafında dolaştırdı ve Nelly durup hayretle baktı. Her tarafa ahşap stantlar kurulmuş ve rengârenk iplerle süslenmişti.

"Hadi," dedi Lily.

Nelly, Lily onu ahırların etrafında dolaştırırken onu takip etti. Görülecek o kadar çok şey vardı ki Nelly hepsini asla göremeyeceğinden emindi. Kendini özgürleşmiş, neredeyse yeniden genç bir kız gibi hissediyordu.

"Önce ne oynayalım?" Lily sordu. "Halka atma, ördek havuzu ya da çarkıfeleğe ne dersiniz?"

"Hepsini oynamak istiyorum," dedi

Nelly. Lily kıkırdadı. "Pekâlâ."

Tüm oyunları oldukça kötü bir şekilde oynadıktan sonra Lily, Nelly'yi yemek kabinlerine götürdü ve burada paylaşmak için iki limonata ve biraz patlamış mısır aldılar.

"Hadi pamuk şeker alalım," dedi Nelly.

"Her şeyi denemeye gerçekten kararlısın, değil mi?" Lily kıkırdadı.

Nelly pamuk şeker standına doğru aceleyle ilerlerken gülümsedi. Her şeyden o kadar etkilenmişti ki, nereye gittiğine bakmadı ve birine çarptı, neredeyse dengesini kaybediyordu, ancak yabancı Nelly'nin elini tutarak onu sabitledi.

Nelly yukarı baktı.

Yabancı belki de Nelly'nin o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Uzun boyluydu, geniş omuzları ve güçlü bir çenesi vardı. Koyu kahverengi bukleleri alnına, kulaklarına ve sıra dışı, kehribar rengi gözlerine dökülüyordu.

"Özür dilerim," dedi Nelly.

Adam bir an için hiçbir şey söylemedi, kızın elini bırakırken yüzü taş kesilmişti.

"Nereye gittiğine dikkat et," dedi sert bir sesle.

Adam başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Nelly kaşlarını çatarak onun gidişini izledi. *Yakışıklılığının görgüsüzlüğünü telafi ne yazık,* diye düşündü.

"Nel?" Lily söyledi. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Nelly gülümseyerek. "Hadi, hayvanları görmek istiyorum."

Hayvanları görmek için yürüdüler. Aslanlar gibi bazıları kafeslerdeydi, develer ve atlar gibi diğerleri ise ağıllara kapatılmıştı. Tüm hayvanları hayranlıkla inceledikten sonra Lily iki çocuklu bir beyefendiye döndü.

"Affedersiniz efendim," dedi Lily. "var mı?"

Adam elini cebine attı ve küçük bir cep saati çıkardı. "Sekize beş var."

"Eve gitmeliyiz," dedi Lily. "Geç oluyor."

"Henüz değil," diye yalvardı Nelly. "Biraz daha kalamaz mıyız?" "Sokağa

çıkma yasağından önce eve varmak istiyorsak gitmemiz gerek," dedi Lily. "Diğerleriyle saat sekizde girişte buluşmayı kabul ettim."

Nelly suratını astı. O kadar iyi vakit geçiriyordu ki kendini alamıyordu. Böyle bir fırsatı bir daha ne zaman yakalayabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Sen git," dedi Nelly. "Ben dönüş yolunu bulurum."

Lily kaşlarını çatı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Nel. Evin yolunu bulmakta zorlanabilirsin; karanlıkta her şey farklı görünür."

"İyi olacağım," diye ısrar etti Nelly.

Lily dudaklarını birbirine bastırdı. "Bence gerçekten bizimle geri dönmelisin, Nel."

"Ben iyi olacağım," diye tekrarladı Nelly. "Sen

gitmelisin." "Nelly," dedi Lily, sesi sertti.

Nelly, "Ben böyle şeyleri hiç yapamıyorum, Lily," diye ısrar etti. "O yüzden lütfen git; ben iyi olacağım."

Lily tereddüt etti, isteksizce döndü ve Nelly'yi yalnız bırakarak diğerlerini takip etti. Çadırlara geri döndü.

Lily gittikten sonra Nelly bir süre tek başına dolaştı ama kalabalık azalmaya başlamıştı. Yine de Nelly henüz eve gitmeye dayanamıyordu, bu yüzden hayvanların yanına döndü, yeleleri ve kuyrukları örülmüş beyaz atların yanındaki tahta tabureye oturdu. Nelly her zaman kendine ait bir atı olsun istemişti ama babası bunu reddetmişti. Sık sık babasının ona bir at alırsa, ata binip tepelere doğru gideceğinden endişe edip etmediğini merak ederdi.

"Bayan?"

Nelle arkasını döndüğünde düz bir şapka takan ve sol elinde bir süpürge taşıyan yaşlı bir adamla karşılaştı.

"Sirk kapanıyor," dedi. "Eve gitsen iyi olur."

Nelly düşündüğünden daha uzun süre kalmıştı ama kendini her şeye o kadar kaptırmıştı ki enerji bulaşıcıydı ve çok özgürleştiriciydi. Tahta tabureden kalktı ve gitmek için dönmeden önce atlara bir kez daha baktı. Çıkışa doğru yürürken tüm kabinlerin kapandığını ve herkesin gittiğini gördü. Etrafta hâlâ sadece dökülen patlamış mısırları süpürmek ve bayrakları düzeltmekle görevli insanlar vardı.

Nelly sirkten ayrıldı ve eve doğru yola koyuldu. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama on civarında olduğunu tahmin ediyordu. Sirke vardığında gökyüzünde pırıl pırıl parlayan ay şimdi bulutlar tarafından örtülmüştü ve önündeki yol karanlıktı.

Nelly yürürken uzaktan bir şeyin uluduğunu duydu ve daha hızlı yürümeye başladı. Lily haklıydı; karanlıkta her şey farklı görünüyordu ve birden Nelly umutsuzca eve dönmek, yatağında güvenle yatmak istedi.

"Bebek gibi davranma," diye mırıldandı Nelly kendi kendine.

Yolda ilerlemeye devam ederken aniden arkasında birinin sesini duydu. Omzunun üzerinden baktığında karanlık bir figürün arkasından tökezleyerek geldiğini gördü. Adamın elinde bir şişe vardı.

"Hey sen!" diye bağırdı. "Sen!"

Nelly dondu kaldı, kalbi küt küt

atıyordu.

"Buraya gel," diye mırıldandı adam. "Seninle konuşmak istiyorum."

Hiç düşünmeden hızla döndü ve ormana doğru koşmaya başladı. Küçük bir kızken bir keresinde annesiyle birlikte ormandan kestirme bir yol kullanmıştı. Neredeyse doğrudan çiftliğe giden bir patika vardı; tek yapması gereken nerede olduğunu hatırlamaktı.

Ormanın içi Nelly'nin fark ettiğinden daha karanlıktı ve ne olduğunu anlamadan kendini tamamen dönmüş buldu.

"Panik yapma," dedi Nelly kendi kendine.

Ama panikliyordu, kalbi cam bir pencere camına çarpan bir kuşun kanatları gibi atıyordu.

Sonra bir dalın kırıldığını duydu ve bunun yoldaki sarhoş adam olduğundan emindi. Nelly kalbi kulaklarında atarak körlemesine koşmaya başladı. Birden botu bir ağaç köküne takıldı ve bileğini burkarak düştü. Sert zemine çarptığında nefesi kesildi. Nelly ayağa kalkmaya çalıştı ama başı çok dönüyordu. Sırt üstü yuvarlandı, ağaçların gölgesi bir görünüp bir kayboluyordu ve sonra bir anda dünyası karardı.

Hikayenin nasıl bittiğini bilmek ister misiniz?

"Dağın Kucağında Bir Aile " kitabımı Kindle Unlimited ile

ÜCRETSİZ edinin!

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

